

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

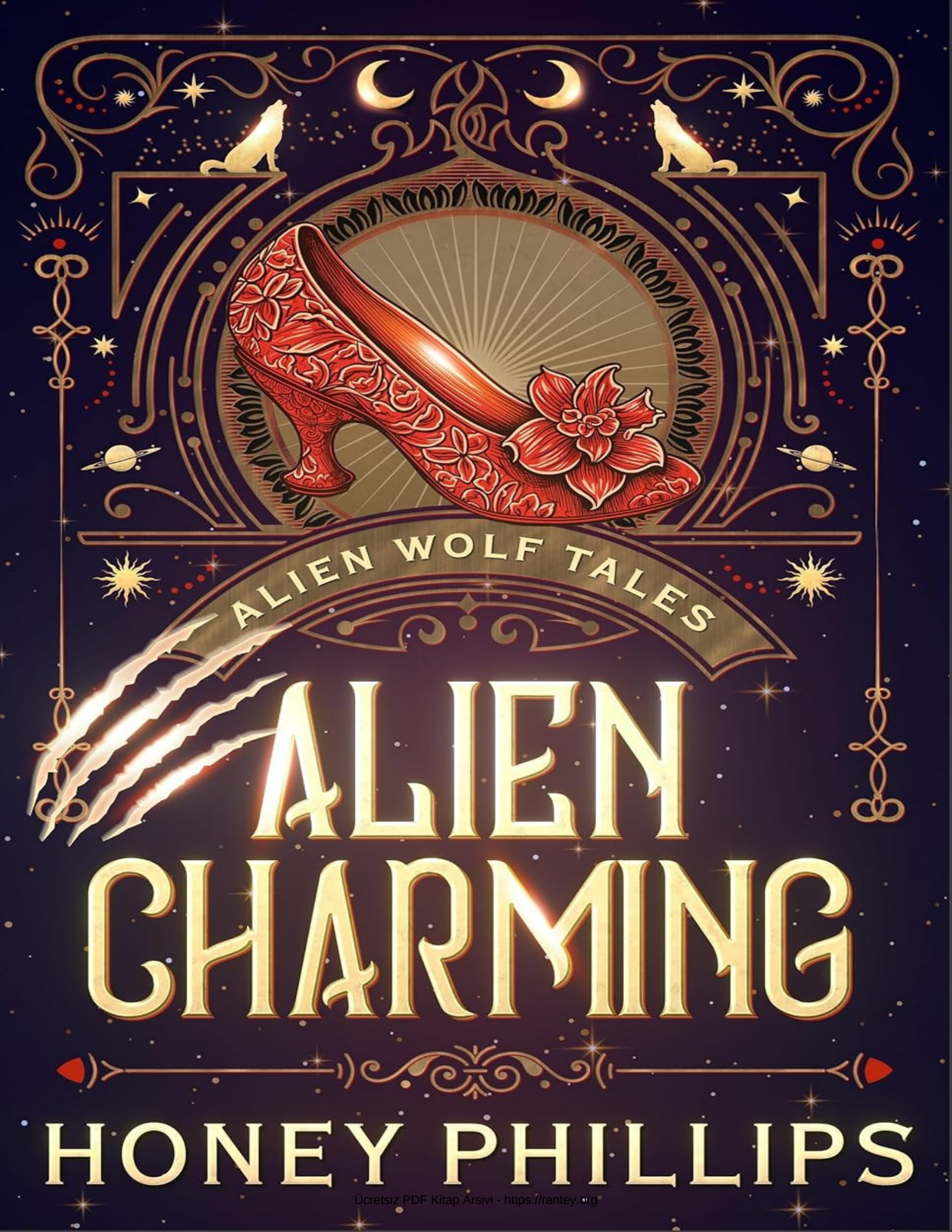
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN WOLF TALES

ALIEN
CHARMING

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI ŐARLATICI
UZAYLI BİR ŐEKİL DEĖIŐTİREN
ROMANTİZMI

UZAYLI KURT MASALLARI

HONEY PHILLIPS

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24 Sonsöz
YazarınYazar
Hakkında Notu
Diğer Başlıklar

Telif Hakkı© 2025 yazan Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair
Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

BÖLÜM 1

Hyine oradaydı.

Kürek kemikleri arasında tanıdık bir karıncalanma hisseden Elli'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ormandaki gizemli gözcü yine geri dönmüştü. Asla yaklaşmadı, asla tehdit etmedi. Sadece izledi. Bazı insanlar bir yabancıнын onları izlemesi fikrinden rahatsız olabilirdi ama o hiç endişe duymamıştı. Aksine, onun orada olduğunu bilmenin garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı.

Onu ilk fark ettiğinden beri geçen üç hafta içinde teyzesine söylemeyi düşünmüştü ama bir şey onu engelledi. Bu gizli gözlemci onun kendi özel gizemi haline gelmişti, her şeyin Margaret Teyze tarafından kontrol edildiği bir hayatta sadece ona ait bir şeydi.

Belki de birileri onunla gerçekten ilgilendiği içindi - köyün geri kalanı için olduğu gibi onun için de görünmez değildi. Bu hatırlatma yüzündeki gülümsemeyi sildi. Bayan Hendry değirmenciye yaptığı ziyarette her zamankinden daha aşağılayıcı davranmıştı ve her zamanki nötr ifadesini korumak daha zor olmuştu. Sonra teyzesi, Elli'ye bir somun ekmek daha almasını söylemeyi unutmuş olmasına rağmen fırına uğramadığı için onu azarlamıştı.

Ceza olarak kendisine verilen ek işler, günün geç saatlerine kadar bahçesinin sığınağına kaçamadığı anlamına geliyordu.

Öğleden sonra güneşi, bahçenin arka köşesine ektiği düzgün ot sıralarının üzerine uzun gölgeler düşürüyordu ama geç saat, bitkilerin arasında bulduğu huzuru azaltamıyordu.

Teyzesinin ısrar ettiği sıkı düğümden kaçan açık kahverengi bir saç teli yanağını gıdıkladı ve ormana ve gizemli ziyaretçisine doğru rahatça ilerlemeye başlarken onu kulağının arkasına sıkıştırdı. Daha önce de onu görmeye çalışmış, kirpiklerinin altından ağaçların altındaki gölgelere hızlı bakışlar atmıştı ama pek bir şey görememişti; sadece ağaçların arasında kısmen gizlenmiş uzun bir figürün görüntüsünü fark etmişti. Gölgeler onun boyunu ve cüssesini abartıyor gibi görünse de, gözetmeninin bir erkek olduğundan emin olduğu kadar uzundu.

Köydeki erkeklerin hiçbiri o kadar iri değildi. Sık sık gizemli gözetmeninin kimliği hakkında spekülasyonlar yapıyordu ama ne kadar kafa yorsa da köyde kendisiyle ilgilenen biri olduğunu düşünemiyordu. Margaret Teyzesinin sürekli hatırlatmaları olmasa bile, çoğu erkeğin ilgisini çekemeyecek kadar küçük ve sade olduğunu biliyordu.

Gözetmeni bir istisna gibi görünüyordu.

Bitkilerim ve deneylerimle ilgileniyor olması daha muhtemel, diye düşündü ve sonra yüzünü buruşturdu. Yaptığı şeyde yanlış bir şey olduğuna inanmıyordu ama köylülerin çoğu aynı fikirde değildi.

Cresca'ya yerleşen insan koloniciler, geride bıraktıkları Dünya'yı yeniden yaratmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Beraberlerinde getirdikleri tüm bitki ve hayvanlar yeni gezegenleri için genetik olarak değiştirilmiş olsa da, koloniciler onlara Dünya'daki isimleriyle hitap ediyor ve aynımış gibi davranıyorlardı.

Bir Dünya canlısına en ufak bir benzerlik gösteren her yerli Crescan türüne hemen tanıdık bir Dünya ismi verilirdi. Şu anda çitin tepesine tünemiş olan ve merakla ona bakan kuşa da robin deniyordu, her ne kadar orijinal kuşun parlak kırmızı göğsü dışında aralarında çok az benzerlik olduğunu bilecek kadar fotoğrafını görmüş olsa da.

Crescan kuşu tüylerden ziyade pullarla kaplıydı ve kanatları ince yarı saydam zarlardan oluşuyordu, ancak bu durum

sömürgeciler. Onu bir kızılgerdan olarak kabul etmişlerdi ve o da bir kızılgerdan olmuştu. Birkaç nesil sonra kimsenin başka bir versiyonu olduğunu fark etmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Bahçenin orta kısmını dolduran çiçekler de bir başka örnekti. Margaret Teyze her birinin Dünya'dan getirilen modifiye edilmiş stokların ürünü olmasından gurur duyuyordu. Teyzesi orijinal versiyonlar ile yeni versiyonlar arasındaki ince farkları anlamıyordu - Elli ithal bitkileri yerli türlerle melezleme denemelerine başladığından beri bu farklar daha da belirginleşmişti.

Belki de teyzesinin her şeyi bu kadar sınırlı görmesi iyi olmuştu, çünkü çiçeklerinin güzelliği ve miktarı konusundaki tebrikleri sadece kendini beğenmiş bir memnuniyetle kabul ediyordu. En azından bu memnuniyet, Elli'nin işleri bittikten sonra bahçede mümkün olduğunca çok zaman geçirmesine itiraz etmediği anlamına geliyordu. Hatta teyzesi, köydeki en erken açan çiçeklere sahip olacağı konusunda Elli'ye güvence verdiğinde, ona hurda malzemelerden küçük bir sera yapmasına bile izin vermişti.

Bununla birlikte, serayı deneylerini gerçekleştirmek için de kullandı. Son denemesi, ateş düşürücü özellikleri olan bir Crescan ayçiçeği ile bir adaçayı türünü çaprazlamaktı. Umduğu gibi işe yararsa, her kış köyü kasıp kavuran mevsimsel üşümenin tedavisine yardımcı olabilirdi.

Annem buna bayılırdı, diye düşündü deneysel fideleri diğer bitkilerin arasına sıkıştırırken. Deneyleri onun isyanıydı, küçük ve gizli. Teyzesi varlığının neredeyse her yönünü kontrol ederken, bu bitkiler sadece ona aitti - kendi seçimi olmayan bir hayata karşı sessiz meydan okuması.

Ama bugün ne deneyleri ne gizemli gözcüsü onu rahatlatmıştı. Gün, iş ve mutsuzlukla dolu uzun bir bulanıklıktan ibaretti. Artık fırındaki arkadaşı Tessa'yla ara sıra yaptığı kısa etkileşimleri bile dört gözle beklemiyordu. Tüm köyün şok olmasına rağmen, Tessa bir Vultor savaçsısıyla çiftleşmişti. Bunun son birkaç ay içinde gerçekleşen ikinci çiftleşme olduğu gerçeği şoku daha da arttırmıştı.

Vultorlar da Cresca'ya yerleşmiş olan bir başka türdü. Gezegenin yükselen dağları gibi vahşi bölgelerini tercih etme eğilimindeydiler.

İnsanlar ise köyün arkasındaki ovaları ve otlakları seçmişti. Ancak aynı bölge için rekabet etmiyor olsalar da, insanlar ve Vultor arasındaki etkileşimler sıklıkla şiddetle damgalanmıştı.

Hayvani davranışları ve yırtıcı doğalarına dair anlatılan hikâyeler sadece korkutucu itibarlarını artırıyordu, ancak bu itibar son birkaç aydır yumuşamaya başlamıştı. İki çiftleşmeye ek olarak, teyzesi köyün belediye başkanı olarak Vultor lideri Seren ile bir tür ticaret ittifakı kurma konusunda görüşmelere başlamıştı.

Bu ittifakın ayrıntıları hakkında bilgi sahibi değildi ama teyzesinin öncelikli çıkarının köyün tamamından ziyade kendisi için kazanç sağlamak olduğundan şüpheleniyordu. Teyzesi köyün en varlıklı insanlarından biri olmasına rağmen -belki de Edgar Thornfield'in gizemli ölümünden sonra en varlıklı- bu hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Ve bu zenginliği istenmeyen bir yeğenle paylaşmaya hiç niyeti yoktu. İç çekti, omuzları çöktü.

Dükkânda geçen sezondan kalan bir kumaş parçası görmüştü. Mavinin çekici bir tonunda sade bir pamuk olan bu kumaş, zaten mütevazı olan fiyatının yarısına indirilmişti. Kendisine bir elbise yapmak için satın alıp alamayacağını teyzesine sormaya cesaret etti.

"Kesinlikle olmaz." Teyzesi ona onaylamayan bir bakış attı. "Sana zaten yeterli kıyafet sağlıyorum." Gri ve kahverenginin sessiz tonlarında donuk, rahatsız giysiler. "Annen gibi gösteriş yapmak istediğine şüphe yok," diye devam etti teyzesi. "Ama onun hatalarını tekrarlamana izin vermeye hiç niyetim yok."

Her zaman olduğu gibi, annesinin anısı hiç geçmeyecekmiş gibi görünen acılı hüznü tetikledi. Yakalayamadan bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Bileğinin tersiyle sildi ve yüzünde bir kir lekesi bıraktı.

Orman kenarındaki varlık etti. Sabit. İzliyordu.

İçinde bir şeyler koptu; teyzesinin sürekli aşağılamalarından dolayı çok zayıflamış olan sabrının küçük bir ipliği. Omuzlarını dikleştirdi ve ağaçlara doğru döndü.

"Orada olduğunu biliyorum," diye seslendi, sesi şaşırtıcı derecede sabitti. "Haftalardır beni izliyorsun."

Yanıt gelmedi. Kuşlar onun küçük isyanına kayıtsız kalarak akşam şarkılarına devam ettiler.

"Eğer bana zarar vermek istiyorsan, bir sürü şansın var." Ağaç çizgisine bir adım daha yaklaştı. "Eğer istemiyorsan, belki de en azından bir merhaba diyebilirsin."

Bir an geçti. Sonra bir an daha. Gölgelemin arasından derin bir ses nihayet cevap verdiğinde cesareti azalmaya başlamıştı.

"Kötü bir niyetim yoktu." Sesi kara ekmeğin üzerine dökülmüş bal gibi zengin ve sıcaktı. "Bahçeniz... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Bitkilerimle mi ilgileniyorsun?"

Hayal kırıklığı hissini tam olarak bastıramadı. Gözetmenin gerçekten ilgilendiği şeyin bu olduğundan şüphelenmiş olsa da, daha fazlası olmasını ummuştı. Ama en azından ortak bir ilgi alanları vardı.

"Bahçeyle de ilgileniyor ?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak.

"Senin gibi değil." Ses tonunda bir şey vardı - belki de saygı. "Melezleriniz dikkat çekici."

Dondu kaldı. "Bunları biliyor musun?"

"Bitkiler ve onlarla ilgilenen kadın gibi şeyleri fark ediyorum."

"O zaman neden kendini doğru dürüst tanıtmıyorsun?" diye meydan okudu, cesaretiyle kendini şaşırtarak.

"Bugün değil." Sesi yumuşadı. "Gitmeliyim. Ama sohbetimizden keyif aldım Elli."

Adının o derin sestten duyulması omurgasından aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi.

"Adımı biliyorsun," diye fısıldadı.

"Elbette."

Sesinde yanaklarına renk getiren bir sıcaklık vardı ve sonra o gitti, geriye sadece hışırdayan yapraklar ve özenle baktığı fideler gibi çiçek açan sorular kaldı.

Ama o oradaydı ve bitkilerine geri dönerken gülümsedi.

Sonraki birkaç hafta boyunca ormanın kenarı onun sığınağı haline geldi. Her gün kendini ev işlerini aceleyle yaparken buluyor, sırf bahçeye daha erken varabilmek için teyzesinden dikkatsizliği hakkında sert yorumlar alıyordu. Her zaman orada, gölgelerin arasında beklemiyordu ama çoğu gün geliyordu ve sesi ona parmaklarının arasındaki toprak hissi kadar tanıdık gelmeye başlamıştı.

Her şeyden konuştular; köyün politikasından, hava durumundan, teyzesinin kütüphanesinden aşırıldığı kitaplardan. Botanik ve tıp hakkında şaşırtıcı şeyler biliyor, melezlerini geliştirecek öneriler sunuyordu. Ama kendinden hiç bahsetmiyor, onun sorularını ustalıkla geçiştiriyordu.

Geceleri kendini uyanık yatarken buluyor, onun yüzünü hayal ediyor, zihninde onun binlerce versiyonunu yaratıyordu. Özellikle zor günlerde, teyzesinin sözleri onu en derinden yaraladığında, gözlerini kapatır ve onunla birlikte ormana yürüdüğünü, her şeyi geride bıraktığını hayal ederdi.

"Ayçiçeği ve adaçayı melezi geliyor gibi görünüyor," dedi bir öğleden sonra, Margaret'in bakımlı dünyası ile onun vahşi dünyası arasındaki sınırdaki diz çökerken.

"O ikisini neden geçtin?" Sesi ağaçların arasından sıcak ve meraklı bir şekilde yayılıyordu.

"Ayçiçeğinin ateş düşürücü özelliği vardır ve adaçayı boğaz iltihabını yatıştırır. Kış hastalıkları özellikle çocuklar için tehlikeli olabilir." Bitkinin etrafındaki toprağı hafifçe okşadı. "Eğer bu işe yararsa..."

"Onları kurtarabilirsin," diye bitirdi. "Zihnini tanıdığım herkesten farklı çalışıyor."

Ağaçların altındaki gölgelere gülümsemeye çalıştı ama çalışırken elleri hafifçe titredi.

"Bugün sıkıntılı görünüyorsun," dedi her zaman yaptığı gibi.

"Teyzem benim için olası bir talip bulduğundan bahsetmişti. Kuzeydeki yerleşim yerlerinden birinden bir tüccar."

Teyzesinin anonsu karşısında cevap veremeyecek kadar sersemlemişti ve teyzesi ona onaylamayan bir kaş çatmıştı.

"Geçmişiniz göz önünde bulundurulduğunda, sizi dikkate alan birine minnettar olmalısınız."

"Ama... köyden ayrılmak."

Ne kadar mutsuz olsa da, en azından bu tanıdık bir mutsuzluktu. Bahçesine ve gizli arkadaşına sahipti.

"Zaten iki karısı var," dedi gözetmenine, zorlukla yutkunarak. Teyzesine göre onu düşünmek istemesinin tek nedeni buydu.

Ormandan neredeyse bir hırıltıya benzeyen garip bir ses geldi ama gözcüsü hiçbir şey söylemedi.

"Bu şekilde yaşamaya devam edemem," diye fısıldadı. "Geçtiğimiz haftalarda seninle konuşmak aklımı başımda tutan tek şeydi." Ağaçlara doğru döndü, kalbi küt küt atıyordu. "Kiminle konuştuğumu bilmem gerek. Lütfen. Göster kendini."

Aralarındaki sessizlik, olasılığın ağırlığıyla gerildi. Nefesini tuttu, birden isteğinin ne kadar cüretkâr olduğunun farkına vardı. Ya reddederse? Ya bu kırılğan bağ - kasvetli varlığındaki tek parlak nokta - sabah sisi gibi kaybolursa?

Gözüne bir hareket ve ağaçların arasından büyük bir gölge ayrıldı.

"Emin misin?" diye sordu, sesi sertti. "Bir kez görülen şeyler bir daha görülemez."

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Eminim."

Figür son bir an tereddüt ettikten sonra güneş ışığına doğru bir adım attı ve kadının nefesi boğazında düğümlendi.

Muhteşemdi. Boyu iki metreden uzun, geniş omuzları dünyanın ağırlığını taşıyabilecek gibi görünüyordu. Altın

Ormanın gölgesinde parlayan gözleri sert ve köşeli bir yüze yerleşmişti. Gümüş rengi serpiştirilmiş koyu renk saçları deri bir kravatla arkaya doğru toplanmıştı.

Bir Vultor. Ve herhangi bir Vultor-Seren değil, yerel sürünün alfası.

Dehşete düşmüş olmalıydı. Ama onun heybetli varlığına, korkması öğretilen her şeye rağmen, kaçmak için hiçbir dürtü hissetmedi. Bunun yerine, sanki bir parçası gölgelerde kimin beklediğini hep biliyormuş gibi garip bir sakinlik çöktü üzerine.

BÖLÜM 2

Seren kendini kaçınılmaz olana hazırladı; Elli'nin boğazından kopacak çığlığa, önündeki canavardan kaçmak için çaresizce . Gerildi, sığınağa geri çekilmeye hazırdı.

Ait olduğu ormanın karanlığına. Ama

çığlık hiç gelmedi.

Bunun yerine, dudakları tüm yüzünü değiştiren nazik bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerinin etrafındaki gerginlik yumuşadı ve yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayıldı.

"Sonunda sizinle tanışabildiğim için mutluyum," dedi, sesi sessiz ama kararlıydı.

Donup kalmış, onun tepkisini anlayamamıştı. İnsanlar Vultor'dan korkardı. Çocuklarına onun türü hakkında korkutucu hikâyeler anlatırlardı. Vultor yerleşim yerlerine çok yaklaştığında av partileri kuruyorlardı. Ticaret görüşmelerine ve yakın zamanda gerçekleşen iki çiftleşmeye rağmen, köylülerin çoğu onlara şüphe ve korkuyla bakıyordu. Yine de bu küçük, kırılgan dişi, dehşetten eser kalmadan karşısında duruyordu.

"Korkmuyor musun?" Soru, onu durduramadan göğsünden gürledi.

Başını eğdi ve o anlayışlı gri gözleriyle onu değerlendirdi. "Olmalı mıyım?"

"Çoğu evet derdi." Parmakları iki yanında büküldü, pençeleri ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

"Çoğu haftalarını seninle konuşarak geçirmedim." Geçici bir adım daha yaklaştı, hâlâ bahçesinin sınırları içindeydi ama aralarındaki mesafeyi daraltıyordu. "Eğer niyetin buysa bana zarar vermek için çok fırsatın oldu."

Kadının mantığı onu şaşırtmıştı. İnsanlar onun türüyle karşılaştıklarında nadiren mantıklı davranırlardı.

"Vultor hakkındaki hikâyeler-" diye başladı.

"Kuşkusuz abartılı." Ona gülümsedi. "Yine de itiraf etmeliyim ki, hayal ettiğimden çok daha uzunmuşsun. Seni bu kadar büyük gösteren şeyin sadece gölgeler olduğunu sanıyordum."

İrkilerek bir kahkaha attı. En son ne zaman gülmüştü? Hatırlayamıyordu.

"Teyzen ormanda yabancılarla konuştuğunu biliyor mu?" diye sordu, merakı daha da artmıştı.

Ona büyüleyici derecede yaramaz bir gülümseme verdi. "Bilmesi gerektiğini düşünmedim."

Kadının tepkisi onu hayrete düşürmüştü; kendini gösterdiğinde ondan korkacağından kadar emindi ki. Neredeyse isteğini reddedecekti ama kız o kadar mutsuz görünüyordu ki onu reddetmeye cesaret edemedi. Şimdi bile kokusunda dehşetin yokluğu onu her şeyden çok şaşırtıyordu.

Onun kokusu. Haftalar önce onu buraya çeken ilk şey buydu.

Vultor bölgesinin sınırlarında devriye gezerken rüzgârın yönü değişti ve o kadar çekici bir koku taşıdı ki, bilinçli bir düşünce olmadan onu takip etti - ona bahar sabahlarını ve berrak dağ derelerini hatırlatan tatlı, temiz bir öz. İçindeki ilkel bir şeyi, uzun zamandır bastırdığı bir şeyi harekete geçirmişti.

Ama geri gelmesini sağlayan şey onu izlemektir.

Başını eğdi ve o berrak gri gözleriyle onu inceledi.

"Kendini gösterdiğin için pişman mısın?"

"Hayır," dedi hemen. "Sadece seni ilk gördüğüm anı hatırlıyordum."

"Konuşmaya başlamadan önce mi?"

Başını salladı, birden kendini genç bir yavru köpek kadar garip hissetti. "Bitkilerinizle çalışırken sizi izledim. Her bir fideyi, her bir sapı nasıl özenle işlediğinizi izledim."

Bitki sıralarının arasında zarifçe diz çökmüş, kökleri nazikçe gevşetiyor, sanki anlayabiliyorlarmış gibi bitkilere cesaret verici sözler mırıldanıyordu. Yüz hatlarını sık sık gölgeleyen hüzne rağmen, onda canavarı yatıştıran bir dinginlik vardı.

"Sabrınız beni etkiledi," diye devam etti. "Asla hayal kırıklığı göstermediniz. Metodik bir şekilde çalıştınız, her bitkiye dikkat ettiniz."

Yanakları pembeye boyandı. "Nazikliğe zorlamadan daha iyi yanıt verirler. Bitkilerin kendi zamanları vardır."

"Tüm canlılar gibi." Kendini ağaçların gölgesinden çıkarak daha da yaklaşırken buldu. "Kaostan düzen, yokluktan güzellik yaratmanı izledim. Bu... huzur vericiydi."

Onun sessiz kararlılığı, uzun zamandır içinde gömülü olan bir şeyle yankılandı ve bahçesiyle ilgilenmesini izlemek günlerinin en parlak kısmı haline geldi.

En son ne zaman bu kadar etkisiz hale getirildiğini hatırlayamıyordu. Ormanın kenarında durmuş, öğleden sonra ışığına maruz kalmış bir halde kendini kelime ararken buldu - alfa olarak geçirdiği yıllar düşünüldüğünde alışılmadık bir çıkmazdı bu.

Onu tedirgin eden sadece korkusuzluğu değildi. Aklının çalışma şekliydi bu. Son birkaç hafta içinde, onun sadece şaşırtıcı derecede anlayışlı olmakla kalmayıp, bir şekilde olaylar arasındaki bağlantıları da gördüğünü fark etmişti -Bitkiler ve insanlar, sorunlar ve çözümler - çoğu insanın gözden

kaçırdığı şeyler. Bir keresinde ona "Sen farklı düşünüyorsun," demişti ama o sadece omuz silkmmişti.

"Teyzem çok fazla düşündüğümü söylüyor."

Kadının rahatça kovulmasından sonra göğsünde korumacı bir şeyler kıpırdanmıştı ve belki de bu da kendini açığa vurmasına neden olmuştu.

Gün ışığında açıkta dururken içgüdüleri ona geri çekilmesi için bağıırıyordu. Ne yapıyordu ki? Sanki eşitlermiş gibi, sanki halkları arasında yıllarca kan dökülmemiş gibi bir insan dışisiyle sohbet ediyordu.

"Gitmeliyim," dedi aniden, geriye doğru bir adım atarak. Gölgelelden gözlemlediği onca günden sonra öğleden sonra güneşi teninde sert bir his uyandırırıyordu.

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Yarın geri gelecek misin?"

Kadının sesindeki umut dolu tını adamın kararlılığını kırmakla tehdit ediyordu ve kadının sarhoş edici kokusu adamın muhakemesini bulanıklaştırıyordu.

"Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, her ne kadar karşı koyamayacağından şüphelense de.

"İnsan olduğum için mi?" diye sordu, algısı onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Çünkü ben Vultor'um," diye karşı çıktı. "Ve alfayım. Sorumluluklarım var."

Cevabını kabul ederek başını salladı ama bu sessiz anlayış durumu daha da kötüleştirdi.

"Kendini gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi usulca. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Adam cevap vermeden önce -yaklaşmak ya da daha kötüsü ona uzanmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce- döndü ve ormanın koruyucu karanlığına geri döndü. Kadim ağaçların arasına gizlendikten sonra koşmaya başladı, vücudunun sınırlarını zorlayarak onu boğmakla tehdit eden duygu fırtınasını geride bırakmaya çalıştı.

Vultor bölgesinin derinliklerine, kilometrelerce uzağa gidene kadar yavaşlamadı. Devasa bir gövdeye yaslanarak ciğerlerine düzensiz nefesler çekti.

"Aptal," diye hırladı kendi kendine. "Pervasız, bencil aptal."

Hangi çılgınlık onu kendini ifşa etmeye itmişti? Bir insan dışisine olan bu saplantısını şımartmak için mi? Yetişkinliğe yeni adım atmış, keskin zekâsına rağmen masum ve korunaklı bir dişi.

Elli, istemeyi göze alamayacağı her şeydi. Çok gençti. Çok nazik. Fazla insandı. Küçük elleri topraktan hayat koparmak için yaratılmıştı, onun sert dünyasında hayatta kalmak için değil. Narin vücudu bir Vultor eşinin gücü altında kırılabilirdi.

Yine de onu düşünmeden edemiyordu; güneş ışığının saçlarına vuruşunu, bitkilerinden bahsederken gözlerinin parlamışını, sözlerini dikkatle değerlendirmişini.

"O bir canavardan daha iyisini hak ediyor," diye mırıldanarak ağaçtan uzaklaştı. Halkının hayatta kalmasının yükünü taşıyan bir liderden daha iyisini. Görev uğruna kişisel mutluluk umudunu feda eden bir erkekten daha iyisini.

Güneş dağ sırtının altına doğru batarken Vultor yerleşim bölgesine döndü. Yerleşim, ağaçların arasında yarı gizlenmiş bir dizi kayalık çıkıntıya yayılmıştı. Alacakaranlık çökerken yakılan ateşler titreyerek canlanıyor, toplanma alanlarına uzun gölgeler düşürüyordu.

Dönüş yolu boyunca koşmuş, zihnini Elli'nin kokusundan, gülümsemesinden, gözlerinden temizlemek için nafile bir çabayla bedenini bitkin düşmeye zorlamıştı. İşe yaramamıştı ama halletmesi gereken başka meseleler vardı.

"Konsey bekliyor," dedi Nyra ortadaki ateş çukuruna yaklaşırken. Bu yetenekli çömlekçi onun en güvendiği danışmanlarından biriydi ve iç çektiğinde ona sempatik bir gülümseme veriyordu.

Elbette konsey bekliyordu. Bu toplantıyı Elli'nin bahçesine gitmeden önce çağırmıştı. Düşüncelerini yumuşak ellerden ve nazik sözlerden uzaklaştırmaya çalışarak omuzlarını yuvarladı.

"Ben yokken herhangi bir sorun çıktı mı?" diye sordu, onun yanına geçerek.

"Sadece insan ticareti teklifiyle ilgili olağan şikâyetler." Dudakları inceldi. "Treban bugün özellikle sesini yükseltiyor."

Bir hırlamayı bastırdı. Treban bir önceki alfayla aynı soydan geliyordu ve onun liderliğine meydan okumak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Genç erkek, Seren'in insan ilişkilerine daha ılımlı yaklaşımını küçümsediğini gizlemiyordu. Tartışmalara onu da dahil etmenin düşmanlığını hafifleteceğini ummuştı ama bu ona sadece şikâyetleri için ek bir sahne sunmuştu.

Beş konsey üyesi dağın yamacına oyulmuş taş odada bekliyordu. Treban uzak duvarın dibinde volta atıyor, güçlü gövdesi zorlukla kontrol altına alınmış bir saldırganlıkla geriliyordu. Diğerleri -Mira, Elek, Varro ve yaşlı Lena -Yarım daire şeklinde dizilmiş oymalı ahşap banklarda oturdular.

"Varlığınızla bizi onurlandırdınız, Alfa," dedi Treban, resmi selamlama alaycılıkla süslenmişti. "İnsan köyünde alıkonulmuş olabileceğinizi düşündük."

Genç erkeğin meydan okuyan bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Görevim olduğu üzere sınırlarımızda devriye geziyordum."

"Devriyelerinizin sizi sık sık insan yerleşiminin sınırına götürmesi ne kadar ilginç," diye alay etti Treban.

"Yeter," diye araya girdi Lena, çakıllı sesi gerginliği kesiyordu. "Ticaret ittifakını tartışmak için buradayız, alfamızın hareketlerini sorgulamak için değil."

"Bir anlaşmaya yaklaştığımıza inanıyorum," diye teyit etti. "Tahıl, ürün ve tekstil ticareti yapmaya istekliler."

"Finnar'ın eşi kumaş dokuyor," diye belirtti Mira ama Finnar başını salladı.

"Scarlett tüm sürüye yetecek kadar kumaş dokuyamaz."

"Kürkler atalarımız için yeterince iyiydi," diye tersledi Treban ve içini .

"Ayrıca mağaralarda yaşıyor ve çiğ et yiyorlardı. Bunu mu öneriyorsun?"

Treban kaşlarını çattı ama cevap vermedi ve Varro sessizliğin içine girdi.

"Karşılığında ne istiyorlar?"

"Yağmacılardan korunma. Avlanmada yardım. Dağların derinliklerinde yetişen bazı bitkiler."

Treban alay etti. "Yani biz onların bekçi köpekleri mi olacağız? Av köpekleri mi?"

"Müttefik oluruz," diye kesin bir dille düzeltti. "Artık ticaret yapmak için Cantor Limanı'na gitmek zorunda kalmayız ve onların eksikliğini duyduğu malları sağlarız. Bu her iki taraf için de faydalı olacaktır."

Elbette bu meselenin sonu değildi. Ama etrafındaki tartışma devam ederken, düşünceleri Elli'ye, bitkilerine nazıkçe dokunuşuna ve içinde hissettiği sessiz kararlılığa geri döndü. Eğer insan olduğu gerçeğini göz ardı edebilirlerse, halkının saygı duyacağı bir güce sahipti. Onun dünyasının şiddetli fırtınalarına dayanmak için ihtiyaç duyacağı bir güç.

Hayır, diye kendine sertçe hatırlattı. Bu düşünceler tehlikeliydi. Onun dünyasında ya da geleceğinde yerleri yoktu.

BÖLÜM 3

Elli pazar sepetini koluna sıkıştırdı ve teyzesi zaten uzun olan iş listesine bir yenisini eklemeyden önce arka kapıdan sıvıştı.

Köyün merkezine doğru sessiz caddede yürürken sabah havası hâlâ hoş serinlikteydi.

Aklı ilk kez Seren'e kaymıyordu. Onun görünüşünün anısı hâlâ içinde bir heyecan uyandırıyor. Korku değil, daha sıcak, daha meraklı bir şey. Çok iri ve güçlüydü ama cüssesi onu korkutmak yerine güvende hissettiriyordu ve gözlerinde beklenmedik bir nezaket vardı.

Merkez meydanın etrafında kümelenmiş ahşap ve taş binalar göründü ve omuzlarını dikleştirdi, bir tutam saçını sert düğümüne geri soktu.

"Günaydın Bayan Hendry," diye seslendi dükkânının önündeki basamakları süpüren değirmencinin karısına.

Kadının hoş ifadesi değişti. "Ah. Sensin, Elli." Gözleri yere sabitlenmiş halde süpürmeye devam etti. "Elimizde sadece mısır unu kaldı."

"Sorun değil." Bayan Hendry mısır unu torbasını uzatırken parmaklarının birbirine değmemesine dikkat ederek paraları tezgâhın üzerine koydu.

Kasapta, Bay Collins kendisinden sonra gelen üç müşteriye hizmet ettikten sonra nihayet onun varlığını kabul etti. "Her zamanki haftalık rosto mu?" diye sordu Collins, kadının gözlerine bakmadan.

"Evet, lütfen."

Eti kâğıda sararak tezgâhın diğer tarafına doğru kaydırıldı. "Teyzene fiyatın arttığını söyle."

Başını salladı ve paketi sepetine ekledi. Aynı rutin eczacıda da tekrarlandı; aktar arkası dönükken bir şeyi cebine atacakmış gibi onu izliyordu ve Elli iplik makaralarını incelerken dükkân sahibinin kızı elinin arkasından arkadaşına fısıldıyordu.

Meydandaki çeşmenin etrafında toplanmış dedikodu yapan kadınlar o yaklaştıkça kenara çekildi, sohbetleri azaldı. Bir anne meraklı çocuğunu eteklerine yaklaştırdı.

"Anne, neden o-"

"Sus artık," diye mırıldandı kadın. "dikme."

Su testisini doldururken bakışlarının ağırlığı sırtına baskı yapıyordu.

"Dün kasabada dört Vultor olduğunu duydun mu?" diye fısıldadı bir kadın, yeterince sessiz değildi. "Bugünlerde çok cesurlar."

"Onlara güvenmiyorum. Belediye Başkanı o vahşilerle ticaret yapma saçmalığını unutmalı."

Parmakları sürahisinin sapını sıkıca kavradı. Keşke o "vahşilerden" birinin sesinin yıllardır duyduğu en nazik ses olduğunu bilselerdi. Çeşmeden uzaklaşırken, fısıltılar onu gölgeler gibi takip ediyordu, kaçması imkânsızdı.

Manav tezgâhında durakladığında Bay Bennett ona her zamanki acıyan gülümsemesini takındı. "Günaydın, Elli. Teyzen seni her zamankinden gönderdi sanırım?"

"Evet, lütfen." Onun bakışlarından kaçınarak sepetini tezgâhın üzerine koydu.

"Senin için seçmeme izin ver," dedi yavaşça, her kelimeyi bir çocukla konuşur gibi telaffuz ederek. "Hangi sebzenin hangisi olduğunu karıştırmamı istemem."

Her zamanki gibi dilini ısırđı. Köydeki herkesten daha fazla bitki çeşidini tanıyabilir, tıbbi özelliklerini ve yetiştirme koşullarını açıklayabilirdi. Ama ne anlamı vardı ki? Onun hakkındaki kararlarını uzun zaman önce vermişlerdi. Annesi ölmeden ve teyzesi onu köy okulundan almadan önce çok iyi bir öğrenci olduğunu kimse hatırlamıyor gibiydi.

Onun yerine "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Bay Bennett kendi cömertliğinden memnun bir şekilde başını salladı. "Teyzen bir aziz, biliyorsun. Bunca yıldır seninle ilgileniyor." Sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Herkes bu kadar sabırlı olamaz."

"Biliyorum." Kelimelerin tadı acıydı.

"Bize senin en basit işlerde bile nasıl zorlandığını anlatıyor." Sebzeleri sepetine yerleştirdi ve sanki kendisi yapamıyormuş gibi yüksek sesle saydı. "Bir havuç, iki havuç, üç havuç..."

Parmakları avucunun içinde kıvrıldı. Margaret Teyze hapishanesini o kadar mükemmel inşa etmişti ki, duvarlar taştan değil fısıltılardan ve yalanlardan örülmüştü. Köylülerin onu yavaş zekâlı ve külfetli olarak görmesi, onu teyzesinin evine bağlayan bir başka zincirdi.

Bayan Fletcher kumaş dükkânının kapısından, "Doğruca eve gittiğinden emin ol, Elli," diye seslendi. "Sen oyalandıkça zavallı teyzen endişeleniyor."

"Yapacağım," diye söz verdi, her ne kadar ters yöne, Seren'in beklediği ormana doğru kaçmak istese de. Birinin onu gerçekten dinlediği, onunla eşitmiş gibi konuştuğu yere.

Sepetini daha sıkı kavradı ve eve doğru geri dönmeye başladı, Seren bu insanların ona nasıl davrandığını görseydi ve inandıkları yalanları bilseydi ne düşünürdü merak ediyordu. Köylülerin bakışlarının ve fısıltılarının ağırlığı bugün her zamankinden daha da ağır geliyordu. Gözlerini yere indirdi, meydanın kenarına doğru ilerlerken ayaklarının altındaki kaldırım taşlarına odaklandı.

"Elli? Elli Dawson, sen misin?"

Ses parlak ve tanıdıktı ve başını kaldırdığında Bella Fletcher'ın güzel yüzünü aydınlatan içten bir gülümsemeye ona doğru koştuğunu gördü. Bella, Margaret Teyze eğitimine devam etmek için "fazla basit" olduğuna karar vermeden önce okuldaki arkadaşlarından biriydi.

"Merhaba, Bella."

"Uzun zaman oldu!" Bella uzandı ve Elli'nin boştaki elini sıktı. "Seni buralarda görmeyi özledim."

Basit bir dostluk dokunuşu boğazının beklenmedik bir şekilde sıkılmasına neden oldu. Biri ona gerçek bir sıcaklıkla dokunmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

"Evle ve bahçeyle meşguldüm," dedi, pratik mazereti otomatik olarak ağzından kaçmıştı.

"Anlıyorum. Bugünlerde ben de hep meşgulüm gibi görünüyor. Babam bazen seni pazarda gördüğünü söylüyor ama sen hep aceleyle gidiyorsun." Bella kaşlarını çatarak çeşmenin yanında ikisini de izleyen kadınlara baktı. "Yemin ederim bazı insanların dedikodu yapmaktan başka işi yok."

Sepeti diğer koluna geçirerek gülümsemeye zorladı. "Babanın dükkânı meşgul görünüyor."

"Evet, öyle! Şimdi işi öğreniyorum." Bella daha yakına eğildi. "Ama yine de eskiden çok sevdiğimiz o hikâyeleri okumak için zaman buluyorum. Okul binasının arkasına saklanıp kitap alışverişi yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Bu anı onu içten içe ısıttı. O çalıntı macera ve hayal gücü anları çok değerli kaçışlardı.

"Hatırlıyorum."

"Hoşunuza gidebilecek yeni bir tane var." Bella'nın gözleri parladı. "İstersen bir ara getirebilirim?"

O daha cevap veremedi Bayan Fletcher'ın sesi havayı yardı. "Bella! Teslimatınız geldi!"

Bella iç çekti. "Gitmeliyim. Ama seni görmek harikaydı Elli. Gerçekten."

"Sen de," dedi, bunu ifade edebileceğinden çok daha anlamlı bir şekilde.

Elini bir kez daha hızlıca sıkkan Bella aceleyle uzaklaştı ve Elli küçük bir kıskançlık duygusuyla onun geri çekilişini izledi. Onun aksine, Bella yabancı statüsünü bir onur nişanı gibi taşıyordu, yağ lekeli elleri ve her şeyiyle. Fletcher'ın atölyesi köyün dış mahallelerinde, çoğu köylünün kuşkuyla baktığı tuhaf mekanizmalar ve mekanik parçalarla çevrili köhne bir binaydı.

"Ellerini gördün mü?" Bella kumaş mağazasında kaybolurken Bayan Hendry başka bir kadına yüksek sesle fısıldadı. "Motor yağından simsiyah olmuş, tıpkı bir erkeğinki gibi. Bu doğal değil."

Köyün Bella ve babası hakkında pek çok fikri vardı - tehlikeli makinelerle nasıl uğraştıkları ve hiçbir genç kadının alet ve motorlarla uğraşmaması gerektiği gibi. Değirmencinin tahıl işleyicisi son hasattan önce bozulduğunda onu tamir eden Bella olmuş ve köyü olası bir açlıktan kurtarmıştı. Ayrıca kuyudaki bozuk pompayı da kimse çözemezken o tamir etmeyi başarmıştı. Ama yine de konuşurlardı.

Yine de Bella fısıltılara aldırmadan, başı dik bir şekilde köyde yürüdü. Aradaki fark, Bella'nın babasının sarsılmaz desteğine sahip olmasıydı. Bay Fletcher kızının mekanik yeteneği karşısında gururla gülümsüyor, onun seçimlerini sorgulayanlara karşı şiddetle savunuyordu.

Geçen yıl hasat festivalinde birisi onun "kadın işi" için daha uygun olabileceğini söylediğinde yüksek sesle "Bella'mın küçük parmağında çoğunun kafatasında olandan daha fazla beyin var" demişti.

Bella babasının atölyesinde bir amaç bulmuştu; zekâsına ve becerilerine değer verilen bir yer. Köylüler arkasından fısıldarken bile bu kadar kolay gülümseyebilmesine şaşmamalı.

İçini çekti ve sepetini tekrar düzeltti, günün alışverişlerinin ağırlığı koluna batıyordu. *Birinin beni bu şekilde savunması nasıl bir şey olurdu*, diye düşündü.

Bella'yla geçirdiği kısa an moralini düzeltmişti ama eve doğru yola çıkarken gerçeklik tekrar omuzlarına çöktü. Margaret Teyze

her satın aldığını incelemeye ve ne kadar uzun sürdüğünü eleştirmeye hazır bekliyordu.

Düzgün parke taşlarının yerini toprak yola bıraktığı meydanın kenarından geçti. Yürürken sabah güneşi sırtını ısıtıyordu, bu küçük bir teselliydi. Düşünceleri yine Seren'e kaydı - o sıcak altın gözler köylülerin soğuk, yargılayıcı bakışlarından ne kadar farklıydı.

Bir çocuk kahkahası onu hayal aleminden kopardı. Birkaç köy çocuğu yol kenarında oynuyor, kılıç gibi yapılmış sopalarla birbirlerini kovalıyorlardı. Onların maskaralıklarına gülümsedi ama onlardan uzak durmaya karar verdi. Çocukların sağı solu belli olmazdı ve onların yanında dikkatli olmayı öğrenmişti; ebeveynleri onları sık sık "basit Elli "den uzaklaştırırdı, sanki Elli'nin durumu bulaşıcı olabilirmiş gibi.

"Dikkat et!"

Küçük bir çocuk onun yanından hızla geçerek Bay Tanner'ın dükkânının önündeki çömlek sergisine çarptı ve birkaç çömleğin yere düşerek paramparça olmasına neden oldu. Bay Tanner koşarak dükkândan çıkarken çocuk dehşet içinde soluk soluğa kaldı.

"Timothy! Uzak dur ondan!" İri yarı bir kadın öne atılarak çocuğu geri çekti ve ona ters ters baktı. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. O sadece-"

Kadının yüzü sertleşti. "Nereye gittiğine dikkat edemiyor musun? Şu yaptığın pisliğe bak!" Paramparça olmuş çömlekleri işaret etti. "Timothy ciddi şekilde yaralanabilirdi!"

Diğer köylüler durup baktı ve yanaklarının yandığını hissetti, zaten bunun onun hatası olmadığını açıklamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Gerçekleri bilmeden onu suçlamakta acele etmişlerdi ve şimdi yüzlerindeki ifade acıma, küçümseme ve korku karışımıydı.

"Her zaman sorun çıkarıyor," diye mırıldandı biri. "Zavallı Margaret, bununla ."

İçini çekti ve diz çökerek kırık parçaları toplamaya başladı, bitkilerinden birinin kökleri gibi toprağın içinde kaybolabilmeyi diledi.

BÖLÜM 4

Seren gölgelerde kalarak ağaçların arasından Elli'nin bahçesine doğru ilerledi. Burada olmamalıydı. Sorumlulukları vardı gereken toplantılar, müzakere etmesi gereken anlaşmalar, liderlik etmesi gereken bir sürü- ama işte buradaydı, onu tekrar görme düşüncesine karşı koyamıyordu.

Onun bu kadar erken saatlerde nadiren bahçede olduğunu bilse de, canavarı boş arsayı, düzgün ot sıralarını ve sabah güneşinin altında sessiz duran sanatsal çiçek kümelerini görünce mutsuzca hırladı. O henüz burada değildi. Yer değiştirme ve adım atma, hayal kırıklığı içinde toprağı yırtma dürtüsüne karşı koydu. Sakinleşmesi, bu duyguları bastırması gerekiyordu. Bunun yerine, büyük bir meşenin gölgesine yerleşti, izledi ve bekledi.

Onu görmeden bir saat geçti ve artık görevlerinden kaçamazdı. Ormanın içinden köye giden ana yola doğru ilerledi, sonra sokaklarda ilerleyen insanları izlemek için durdu. Kokuları havaya karışıyordu; ter, duman, hayvan ve korku. Vultor söz konusu olduğunda her zaman bir korku izi olurdu. Ama tüm bunların altında tek bir koku aradı. Onun kokusunu.

Kırk yıldır eşi olmadan yaşıyordu. Kendisi yalnız kalırken, sürüsündeki diğerlerinin diğer yarılarını bulmalarını izleyerek geçen kırk yıl. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, çok az Vultor onun yaşına kadar bir eşi olmadan hayatta kalabilmişti. Malrik lanetten kurtulacağına inanmıştı ama kendi lanetine yenik düşmüştü.

Yine de canavar. Hiç kimse, en azından Seren, onun neden etkilenmediğini bilmiyordu. Bazıları bunun doğal olmadığını fısıldıyordu.

"Doğal değil," diye mırıldandı yumruklarını sıkarak. "Bir insan istemek kadar doğal değil."

Her zaman değil. Bu hain düşünce tamamen göz ardı edilemezdi. Sürüsünden iki kişi insan eşler bulmuştu, ikisi de insanlar tarafından derinden yaralanmış erkeklerdi. Eğer bu sorunlu geçmişlerinin üstesinden gelip mutluluğu bulabilirlerse...

Canavarı da aynı fikirdeydi, göğsünün derinliklerinde gürlüyordu. *Benim*, diye ısrar etti. *Bizim*.

Ama ne Finnar ne de Korrin alfa değildi. İkisi de aynı bağlara ve sorumluluklara sahip değildi. Mantıklı yanı bunun delilik olması için tüm nedenleri sıraladı: O bir insandı, kırılıyordu, bir kızıdan daha fazlası değildi. Halkları arasındaki barış en iyi ihtimalle geçiciydi. Bir insan eş almak sürüsündeki bazıları tarafından zayıflık, köyündeki diğerleri tarafından da kışkırtma olarak görülebilirdi.

Yine de canavarı tek bir gerçeği biliyordu. Elli'nin kokusu onu daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde çağırıyordu. Ona baktığında gözlerindeki nezaket -Korkuyla değil ama sıcaklıkla, içinde uzun süredir uykuda olan bir şey ortaya çıktı.

"Bizim ne olduğumuzu bile bilmiyor," diye hırladı usulca. "Eş olmanın ne anlama geldiğini."

Canavarın umurunda değildi. Mantıklı tarafının inkâr etmeye çalıştığı şeyin farkındaydı. Türleri arasında yıllarca süren şiddetten, dökülen onca kandan sonra, evrenin acımasız bir mizah anlayışı vardı ve onun mükemmel eşini hüznü gözleri ve tırnaklarının altında kir olan küçük, narin bir insan yapmıştı.

İçini çekti ve köye doğru ilerlerken yüzünü normal kontrollü maskesine zorladı. Tam meydana ulaştığında bir hareket dikkatini çekti. Elli. Bir dükkândan çıkmıştı, kendini görünmez kılmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını kamburlaştırmıştı. Bu mesafeden bile onun rahatsızlığını hissedebiliyor, dalgalar halinde yayılan endişenin kokusunu alabiliyordu.

Pençeleri istemsizce uzadı, koruyucu içgüdüleri kabardı. *Bizimki*, canavarı tekrar hırladı. *Koruyun*.

Kadın bir köşede gözden kaybolurken pençelerini tekrar geri çekmeye zorladı, kontrolü yeniden ele geçirdiğinde nefes alış veriş düzenine girdi. Ticaret ittifakı görüşmelerine odaklanması gerekiyordu. Belediye Başkanı Jacobson'dan Elli'ye yaptığı muameleden haberdar olmadan önce bile hoşlanmıyordu ama onu hafife alma hatasına düşmeyecekti.

Belediye Başkanı ofisinde bekliyordu, zenginliğini ve önemini göstermek için tasarlandığı belli olan bir kıyafet giymişti. Bir insan dışisine göre iriydi, sert bir yüzü ve hükmedici bir duruşu vardı ve Elli'yle aralarında hiçbir zaman ailevi bir benzerlik tespit edememişti. Adam içeri girdiğinde gülümseyerek başını salladı.

"Alpha Thalos, her zamanki gibi dakik."

"Belediye Başkanı." Başını hafifçe eğerek masasının karşısındaki koltuğa oturdu

-Vücuduna göre çok küçük olduğu belli olan bir sandalye. Onun tarafından kasıtlı bir seçim olduğundan şüpheleniyordu.

"Son teklifinizi değerlendiriyordum. Kereste hakları üzerindeki kısıtlamalar kabul edilebilir değil. Bunlar ormanın verimli bir şekilde kesilmesini zorlaştıracaktır."

Yüzünü nötr tuttu. "Belki biraz, ama ağaç kesenlerinizi işaretlediğimiz ağaçlarla sınırlandırarak, hem şimdi hem de gelecekte sağlıklı bir orman sağlayacağız. Bu bizim kabul edeceğimiz bir nokta değil."

Dudaklarını büzdü, onun gerekçelerinden etkilenmediği belliydi. Kadının ormanı kesebildiği kadar kesmekten mutlu olacağından emindi ama o böyle bir eyleme asla izin vermezdi.

"Her şey tartışılabilir," dedi küçümseyerek. "Kış yaklaşırken halkınızın tahılımıza ve ürünlerimize ihtiyacı olacak."

"Onlara minnettar oluruz," diye düzeltti. "Ama Vultor onlar olmadan da hayatta kalabilir."

İkisi de onun haklı olduğunu biliyordu ve gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye dönüşmeden önce yüzünde bir kızgınlık parıltısı belirdi.

"Daha... gerekli olan başka ürünlerimiz de var," dedi ve önündeki kâğıt yığının dokunarak onun ne demek istediğini zımnen onayladı.

"Her iki taraf için de geçerli bir argüman, eminim."

Dişlerini göstererek ona gülümsedi. Bu anlaşmayı, içerdği mallar yüzünden değil, halkları arasındaki ilişkileri geliştirmenin bir yolu olarak istiyordu ama onun kendisinden faydalanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Kadının tamamen açgözlülükle hareket ettiğinden şüpheleniyordu ama bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

"Belki de şifalı bitkilerin değiş tokuşu ikimiz için de faydalı olabilir. Anladığım kadarıyla yeğeninizin bitkiler konusunda hatırı sayılır bir yeteneği var."

Yüz ifadesi sertleşti. "Elli? Saçmalama. Kız basit işleri bile zar zor hallediyor."

"Bu benim gözlemlerimle çelişiyor," dedi, göğsünde kıpırdanan öfkeye rağmen ses tonunu nötr tutarak. "Botanik özellikleri hakkındaki bilgisi oldukça geniş görünüyor."

"Onu izliyor muydun?" Belediye başkanının gözleri kısıldı.

Hatasını hemen fark etti ve yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Köyünüzde pek çok şeyi gözlemliyorum Başkan. Potansiyel müttefikleri anlamak benim sorumluluğum."

Yüzü yırtıcı bir ifadeyle gerildi. Kokusundaki değişimin kokusunu alabiliyordu; alarm, hesaplama ve tüylerini diken diken eden keskin bir sahiplenme duygusu.

"Yeğenim basittir ve kafası kolayca karışır," dedi küçümseyerek. "Bitkiler hakkında sahip olduğu her türlü bilgi, onu meşgul etmek için verdiğim temel bahçe işlerinden geliyor. Daha karmaşık şeyler için yeterli kapasitesi yok."

Yalan burun deliklerini asit gibi yaktı ve ifadesini nötr tutmayı zar zor başardı. Aşağılayıcı yorumlara öfkelenen canavarı derisinin altını tırmaladı ama onu bastırdı.

"Anlıyorum," dedi, sesini eşit tutmaya dikkat ederek. "O zaman belki de başka kaynaklara odaklanmalıyız."

Belediye Başkanı konuyu kapattığını düşünerek biraz rahatladı. "Pekala. Anladığım kadarıyla eski bir ticaret var-"

Bir kapı sesi onları böldü. Elinde daha fazla belge taşıyan bir köy kâtibi içeri girdi. Belediye Başkanı onları incelerken, Elli'nin önerisine verdiği tepkiyi düşündü. Şüphelerini doğruluyordu - Elli'nin altını kasıtlı olarak oymuş ve onu yalnız bırakmıştı - ama neden? Nazik bahçıvanı bu güce aç kadın için nasıl bir tehdit oluşturabilirdi?

Müzakereler bir saat daha sürdü. Stratejik olarak bazı noktalardan taviz verdi ve en önemli yerlerde zemin kazandı. Odaklanmak için elinden geleni yapmasına rağmen, düşünceleri sürekli Elli'nin bahçesine, onu ilk gördüğündeki utangaç gülümsemesine gitti.

"Yarın yeniden toplanacağız," sonunda, kâğıtlarını toplarken. Başını salladı ve boyunun hizasına kadar yükseldi. "Yarına kadar, Başkan."

Boğucu ofisten çıkarken, pazar meydanının karşısından gelen tanıdık bir koku -belirsiz ama net- yakaladı. Tam zamanında döndüğünde küçük bir çocuğun sergilenen bir çömleği devirdiğini gördü. Dükkân sahibi aceleyle dışarı çıkıp onu azarlamaya başlayınca Elli başını eğdi, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. Kazaya sebep olan küçük çocuk annesinin eteklerinin arkasına saklandı.

Dükkân sahibi Elli'ye, "Beceriksiz ve basit, tıpkı teyzenin dediği gibi," diye çıkıştı.

Kendini savunmaya çalışmadı. Bunun yerine, sözlü saldırı devam ederken elleriyle sepetinin sapını kavrayarak yere baktı. Bunun adaletsizliği damarlarını yaktı ve canavarı hırladı.

Çocuğun annesi oğlundan değil ama Elli'den, "Bay Tanner'dan özür dile," diye rica etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, yanlış bir şey yapmamış rağmen.

Pençelerini uzattı. Üç adım sonra meydanın karşısına geçebilirdi. Üç saniye sonra bu insanlara kendisine ait olana kötü davrandıklarında ne olacağını gösterebilirdi.

"Bu kadar yeter." O daha harekete geçmeden gümüş saçlı ufak tefek bir kadın Elli ile onu suçlayanların arasına girdi, elleri kalçalarında dükkân sahibine dik dik bakıyordu. "Her şeyi gördüm, Harold Tanner. Elli vitrinin yakınında bile değilken o çocuk vitrininizi devirdi."

Agatha'nın müdahalesiyle rahat bir nefes aldı ve yaşlı kadına duyduğu saygı daha da arttı. Etrafını saran kalabalığa karşı koymakta tereddüt etmedi ve dükkân sahibi bile duraksadı. "Bayan Ashworth, ben-"

"Ne yaptın? En kolay hedefi suçlayacağını mı düşündün?" Agatha'nın ifadesi yumuşamadı. "Yazıklar olsun sana. Ve sana da yazıklar olsun Martha, oğluna yaptıklarının cezasını başkalarının çekmesine izin vermeyi öğrettiğin için."

Toplanan kalabalık rahatsız edici bir şekilde yer değiştirdi. Hareketsiz kaldı ve bu beklenmedik müttefikin Elli'nin koluna koruyucu bir el koymasını izledi.

"Gel çocuğum," dedi, sesi daha yumuşaktı. "Paketlerimi eve taşımama yardım et."

Elli düşmanca davranan kalabalıktan uzaklaştırılırken vücudundaki gerginlik azaldı, canavarı mutsuz bir gürültüyle yatıştı. Onlar geçerken Agatha ona baktı, keskin gözleri bir an için onunkilerle buluştu. Bu bakıştaki bir şey -belki de bir uyarı- onu gölgelerin içine geri çekmişti.

Yaşlı kadın onun kim olduğunu biliyordu ve o yapamadığında Elli'yi korumuştı. Ama ikisi uzaklaşırken, Elli'nin yanında olmayı, onu korumayı dilemekten kendini alamadı.

BÖLÜM 5

Elli, Agatha'nın paketlerini dikkatle sepetine yerleştirdi ve köylülerin yargılayıcı bakışlarından kurtulduğı için rahatladı. Yaşlı kadın onun yanında şaşırtıcı bir canlılıkla yürüyor, ara sıra yürüyüşüne dokunuyordu

Destekten ziyade vurgu için yere yapıştırın.

"Benim için ayağı kalkmana gerek yoktu," diye mırıldandı minnetle.

"Saçmalık. O kendini beğenmiş dükkân sahibinin ona görgü kurallarını hatırlatacak birine ihtiyacı vardı." Agatha'nın gözleri parladı. "Ayrıca, kabadayılara karşı hiçbir zaman sabrım olmadı. Bugün köye gelmeye karar verdiğim için memnunum."

Agatha'nın kulübesine giden patika köyden uzaklaşıyor, dağ eteklerini dolanan ve Vultor bölgesinin gayri resmi sınırını belirleyen yolu takip ediyordu. Margaret Teyze gecikmeye çok kızacaktı ama o bunu umursamıyordu. Yolu kaplayan ağaçlar öğle güneşinin sıcaklığını filtreliyordu ve ilk kez huzura yakın bir şey hissetti.

Agatha aniden, "Büyükannele arkadaşlık, biliyorsun," dedi. "Onun da bitkilere karşı aynı nazik tavrı vardı."

Neredeyse tökezliyordu. Agatha okul arkadaşlarından birinin büyükannesiydi ama aralarında başka bir bağ olduğunu hiç fark etmemişti. Hiç kimse büyükannesinden bahsetmemişti. "Onu tanıyor muydun?"

"Tabii ki. Köydeki en zeki kadın, ama bunu takdir eden çok az kişi var." Agatha ona yan gözle baktı ve başını salladı. "Büyükbaban onunla evlendiğinde teyzen kesinlikle böyle düşünmüyordu."

Küçük bir aşılar ve Agatha'nın kulübesi görüldü. Dağ eteklerinin dibindeki ormanın kenarına sıkışmış, küçük ama bakımlı, bitki çeşitliliği bakımından kendisinininkine rakip bir bahçeye sahipti. Sıcak güne rağmen bacadan dumanlar yükseliyordu.

"Bahçeniz güzel," dedi, yemyeşil bitki ve çiçek koleksiyonuna hayranlıkla bakmak için duraklayarak.

"Amacına hizmet ediyor." Agatha'nın gözleri yine parladı. "Gerçi seninkinin bugünlerde daha da ilginç olabileceğinden şüpheleniyorum."

Hemen yanaklarına bir sıcaklık hücum etti. Agatha bir şekilde Seren'le yaptığı konuşmaları biliyor muydu? Sepetindeki paketleri düzeltmekle meşguldü.

"Bunları senin için içeri almalıyım."

"Ve sonra çaya kalmalısın." Bu bir soru değildi. "Bir saat de geç kalsan, iki saat de geç kalsan teyzenin öfkesi dinmeyecek."

Kapının önünde tereddüt etti, Margaret Teyze'nin öfkeleneneceğini biliyordu, reddetmesi ve eve acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Onun yerine, içeri adım attı.

Tezgâhın arkasındaki güneşe bakan büyük pencereden odaya güneş ışığı doluyordu. Tavan sarkan kurutulmuş otlar havaya kokularını yayıyor, duvarlardan birinde gizemli kavanozlarla dolu raflar sıralanıyordu.

Agatha, "Paketleri buraya getir ve masanın üzerine koy, canım," dedi ve onu küçük, rahat mutfağa götürdü. "Çaydanlık zaten sıcak."

İtaat etti, sonra yaşlı kadının uzun bir pratiğin rahatlığıyla çay hazırlamasını izlerken gergin bir şekilde bir sandalyenin kenarına tünedi. Agatha'nın evine daha önce hiç girmemişti ama mekânla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu, yarı hatırlanan bir rüya gibi.

"İçin," diye ısrar etti Agatha, önüne dumanı tüten bir kupa koyarak. "Papatya çiçeği ve biraz da özel bir şey."

Çay çok lezzetliydi ve cesaretini toplarken yavaşça yudumladı. "Bayan Ashworth-"

"Agatha, lütfen. Artık bir yetişkinsin canım."

Bu ifade onu hazırlıksız yakalamıştı; köydeki herkesin ona pek de zeki olmayan bir çocuk gibi davranmasına alışkındı. Karşısına yerleşen yaşlı kadının yüzündeki sempatik ifadeden, Agatha'nın da bu etkiyi anladığından şüphelendi.

"Agatha," diye tekrarladı titreyerek, "merak ediyordum da... Vultor hakkında ne biliyorsun?"

Soru aralarında havada asılı kaldı ve kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Agatha'nın bunu duymuş olduğundan emindi.

"Komşularımızı merak ediyoruz, öyle mi?" Çayını yudumlarken Agatha'nın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Hikâyeler duydum," dedi dikkatle, "ama doğru olduklarını sanmıyorum. İnsanların söylediği gibi canavarlar olamazlar."

Agatha bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu sana söyleten nedir?"

"Torununuz Finnar'la çiftleştğinde herkese ne kadar sevindiğinizi söylemişsiniz." Yine kızardığından emin bir şekilde fincanına baktı. "Onun tehlikeli olduğunu düşünseydin bunu yapmazdın. Ve eğer hikâyelerde anlatıldığı kadar acımasızlarsa, neden bir ticaret ittifakı istesinler ki? Neden sadece bize saldırmıyorlar?"

"Doğru bir nokta." Agatha yavaşça başını salladı. "Vultorlar gururludur, bölgecidir ve kendi halklarını şiddetle korurlar. Ama canavarlar mı? Hayır. Onlar kendi gelenekleri ve tarihleri olan insanlar - bizimkiyle çok az kişinin hatırladığı, belki de daha doğrusu hatırlamayı seçtiği şekillerde karışmış bir tarih."

"Ne tür bir tarih?"

Agatha sessizce, "Teyzenin herkesin unutulmasını istediği türden," dedi. "Gerçek canavarların kim olabileceğine meydan okuyan türden."

Agatha'nın yıpranmış yüzünü izlerken parmakları fincanı sıkıca kavradı. Yaşlı kadının gözleri kulübenin duvarlarının ötesine, uzak bir anıya bakıyor gibiydi.

"Teyzen seni Vultor'un akılsız yaratıklar olduğuna inandırmak istiyor. Gerçek çok daha karmaşık ama ben geçmişi unutmadım."

"Scarlett ve Finnar çiftleştiklerinde bu yüzden mi aldırmadın? O geçmişi hatırladığın için mi?"

"Hatırlıyor musun? Evet, hatırlıyorum." Agatha yumuşak bir kahkaha attı. "Çocuk, ben bir tanesine aşkıttım."

Yaşlı kadına bakarken çay neredeyse elinden kayıyordu, şaka belirtisi arıyor ama bulamıyordu.

"Köyde kimse bunu kabul etmezdi ama umurumda değildi," diye devam etti Agatha, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Ama sen nasıl-"

"Buluşmak mı? Ormanın kenarında, tıpkı sen ve Seren gibi."

Yanaklarına sıcaklık doldu. "Biz sadece... bazen konuşuyoruz."

"Mmm." Agatha konuyu uzatmadı ve hemen asıl konuya döndü.

"Ona ne oldu?"

"Gerçek eşini buldu, başka bir Vultor." "Gerçek eş mi?"

"Vultorlar eş bağı dedikleri şeyi yaşarlar; seçtikleri eşe ömür boyu kalıcı bir bağ. Umuyordum ki..."

Yaşlı kadının sesi , gözleri geçmişe bakıyordu.

"Ve bunu sadece başka bir Vultor için mi hissediyorlar?" Elli göğsünde beklenmedik bir ağrı hissederek fısıldadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Finnar ve Scarlett yanıldığımı kanıtladılar. Şimdi de Tessa ve Korrin. Bilmiyorum, katliamlardan önce Vultor'un sayısı daha fazlaydı."

"Katliamlar mı?" diye nefes nefese kaldı.

"Tarih dersleriniz bu kısmı rahatlıkla atlıyor." Agatha'nın ifadesi karardı. "Vultor da tamamen suçsuz değildi ama şiddet döngüsü bir kez başladı mı durdurmak zordu."

"Nasıl bitti?"

"Öyle olduğundan emin değilim. Duyduğuma göre, her iki tarafta da hâlâ olaylar yaşanıyor." Agatha içini çekti. "Bildiğim kadarıyla hiç kimse Seren'in başarmaya çalıştığı şeye kalkışmadı. Ama eski önyargılar zor ölür, özellikle de teyzen gibi insanlar onları kullanışlı bulduğunda."

Onun adını duyunca yanaklarının yeniden ısındığını biliyordu ama sesini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

"Bu yüzden mi ticaret ittifakı için bastırıyor? Onları bir şekilde kullanmak için mi?"

Agatha alaycı bir tavırla, "Margaret hiçbir zaman önce Margaret'in işine yaramayan bir şey yapmadı," dedi ve masanın öbür ucuna uzanıp Elli'nin elini kendi eliyle kapattı. "Vultorlar canavar değildir, çocuğum. Ama evcil de değiller. Derinden hissederler, şiddetle severler ve her şeyi hatırlarlar - hem iyiliği hem de zalimliği."

"O zaman insanlar neden onlardan bu kadar nefret ediyor?"

"Çünkü onlar farklı. Çünkü güçlüler ve çünkü kimse onları kontrol edemiyor." Agatha hüznle gülümsedi. "Ve çünkü çoğu insan gerçeği öğrenmek için korkularının ötesine bakmıyor."

Pazar meydanındaki insanları düşünerek yavaşça başını salladı. Yalanlara inanmak, Seren'i bir canavar olarak düşünmek bazı açılardan daha kolay olabilirdi ama o daha iyisini biliyordu.

Agatha çayını bitirene kadar onun düşünceleriyle oturmasına izin verdi. Gitmek için ayağa kalktığı anda, yaşlı kadın ona kâğıda sarılı küçük bir paket uzattı. "Senin için," dedi. "Bahçenize yardım etmek için."

"Teşekkür ederim, Bayan -yani, Agatha. Her şey için."

Kulübeden çıktı ve tohum ve kuru ot paketine sarılarak ormanın kenarından eve doğru yürüdü. Güneş çoktan başlamış, patika boyunca uzun gölgeler oluşturmuştu. Planladığından çok daha uzun süre kalmıştı, ama bundan pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu.

Agatha bir Vultor'a aşık olmuştu. Bu bilgi onu hâlâ hayrete düşürüyordu. Yaşlı kadın ona küçük, oyma bir ahşap kolye ucu göstermişti; sevdiği erkekten bir hatıraydı bu ve ondan bahsederken gözlerindeki şefkat kalbini sızlatmıştı.

Ayrıldıklarında Agatha, "Seren'in alfa olduğunu unutma," demişti. "Bu... işleri karmaşıktırabilir ama korkunun değerli olabilecek bir şeyi çalmasına izin verme."

Hatırladıkça yanakları yeniden ısındı. *Benim Seren'im*. Kelimeler, açıklayamadığı bir şekilde hem korkunç hem de doğru hissettiriyordu.

Patikadaki bir dönemeçte durdu ve dağlara baktı. Vultor bölgesi. O kadim ormanda bir yerlerde, Seren halkına liderlik ediyordu. Kızın onu düşündüğü gibi o da kızı düşünüyor muydu?

Eline dokunmak nasıl bir şey olurdu? Sıcaklığını hissedecek kadar yakınında durmak? Bu düşünce, içinden korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti geçirdi.

Köy öğretmenleri Vultor'u her zaman akılsız yaratıklar olarak resmetmişti - vahşi, öngörülemmez, tehlikeli. Ama Seren'in dikkatli mesafesini, bitkileri hakkındaki düşünceli sorularını, halkları arasında barış umutlarından bahsederken kalın sesinin yumuşamasını hatırladığında... o anları kendisine anlatılan hikâyelerle bağdaştıramadı.

Ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Saygılı. Meraklı.

Margaret Teyze öğrenirse çok kızar. Bütün köy onu zaten dışladığından daha fazla dışlardı. Ama hayatında ilk kez onların ne düşündüğünü umursamadığını fark etti. Onların yargıları, Seren'le arasında büyüdüğünü hissettiği bağın yanında küçük kalıyordu.

Yarın, diye karar verdi. Yarın erkenden bahçeye gidecekti ve belki de o da orada olacak, sık sık yaptığı gibi ağaçların arasından onu izleyecekti. Evde onu bekleyen azarı bilmesine rağmen bu düşünce adımlarını hafifletti.

İlk kez, tamamen kendisine ait olan bir şeye sahipti; kimsenin, Margaret Teyze'nin bile elinden alamayacağı bir şeye.

BÖLÜM 6

T Ertesi sabah Seren ormanda yürürken çenesi dişlerini sızlatacak kadar . Elli'nin köyde gördüğü muamelenin hatırası uykusuz bir gece boyunca peşini bırakmamıştı. İnsanlar kendi türlerine karşı en bölgesel Vultor anlaşmazlıklarına bile rakip olacak şekilde acımasız olabiliyordu.

Bahçenin kenarına yaklaşırken adımlarını yavaşlattı, esintide onun kokusunu yakaladı - göğsünün sıkışmasına neden olan o tatlı, temiz kokuyu. Bitkilerinin arasında diz çökmüş, küçük bir malayla toprağı nazıkçe çeviriyor, görünüşe göre işinin içinde kayboluyordu.

Onu görünce öfkesi yumuşadı ama yok olmadı. Köylülerin bu nazık yarattığı küçümsemeleri anlamsızdı. Onun değerine karşı körlükleri anlaşılmazdı.

"Seni hak etmiyorlar," dedi önsöze gerek duymadan, görüş alanına girerek.

Kadın irkilerek elindeki malayı düşürdü ama onu tanıyınca yüzü aydınlandı ve hayvanı bu bakış karşısında onaylarcasına hırladı.

"Seren. Geri döndün."

"Yapacağımı söyledim." Yaklaştı, bahçe arsasının üzerinde yükseldi ama hiçbir şeyi ezmemeye dikkat etti. "Dün sana nasıl davrandıklarını gördüm."

Gülümsemesi duraksadı. "Oh. Bu olağandışı bir şey değildi."

"Beni en çok kızdıran şey de bu." Çömeldi ve kendini onun seviyesine yaklaştırdı. "Neden buna katlanıyorsun?"

Gözlerini kaçırarak malasını tekrar eline aldı ve sapındaki kiri dikkatli parmaklarıyla fırçaladı. "Nereye giderdim? Ne yapardım?"

Benimle yaşa. Eşim ol.

Hemen verdiği yanıtı ısırarak geri almak

zorunda kaldı. "Teyzen senin hakkında yalanlar yayıyor."

"Evet." Başını kaldırıp ona baktı, gri gözleri açık ve netti. "Ama sahip olduğum tek aile o. Ve kendim hakkındaki gerçeği biliyorum. Bu yeterli olmalı."

Sesindeki kararlılık kalbinin sıkışmasına neden oldu. Onu kollarıyla sarmak, kendisine bu kadar adaletsiz davranan dünyadan korumak istedi. Ama bunun yerine sadece başını salladı.

"Bu, pek çok kişinin iddia edebileceğinden daha fazla."

Kadın işine geri döndü ve adam onun becerisine hayret ederek sessizce onu izledi. Bahçe onun yaşayan bir uzantısı gibiydi, karşılaştığı zorluklara rağmen onun bakımı altında geliyordu.

Tereddüt etti, sonra aralarındaki bitkilerden birinin yaprağına hafifçe dokundu. "Bu nedir?"

"Lavanta." Sesi yumuşadı. "Huzur ve sakinlik için." "İşe yarıyor mu?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bazen."

Onu dikkatle izledi, bu kadar kötü muamele görmüş birinden bekleyeceği acının işaretlerini aradı. Yine de bitkilerin etrafındaki toprağı çevirirken yüz ifadesi sakinliğini koruyordu.

"Buna alışkınım," diye ekledi omuz silkerek. "Daha iyisini bilmiyorlar."

Kadının affetme kapasitesi onu şaşırtmıştı. Vultorlar arasında, böyle bir muamele meydan okumayı ya da en azından

Bağlar. Halkı nesiller boyu kin beslemişti. Yine de bu kadın müsveddesi zalimliği anlayışla karşıladı.

"Onları mı savunuyorsun?" Kelimeler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Tam olarak savunma değil." kaldırıp arkasındaki güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. "Çoğu beni tanıma zahmetine girmedi. Sadece duyduklarını tekrarlıyorlar."

Çenesi gerildi. Böylesine kasıtlı bir cehalet ona affedilemez görünüyordu. Başkaları hakkındaki yargıları dikkatli gözlemler ve ölçülü tepkiler üzerine kuruluydu, dedikodu üzerine değil.

"Ayrıca," diye devam etti, bitkilerine tekrar bakarken yanakları birden pembeleşti, "bugün aklımda daha önemli bir şey vardı."

Kokusundaki değişiklik hemen fark edildi; burun deliklerinin açılmasına neden olan bir tatlılık. Nabızı tepki olarak hızlandı.

"Ben..." diye duraksadı, parmakları endişeyle bir yaprağı çeviriyordu, "seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum."

İçine bir zevk dalgası yayıldı ve onu kollarının arasına alıp bir daha bırakmama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Halkları arasındaki uçurumu kapatmanın yollarını düşünmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine kendini onunla geçirdiği bu an dışında her şeyi unutmak isterken buldu.

Gözleri tekrar ona kaydı, derinliklerinde belirsizlik ve umut savaşıyordu. "Bu garip mi?"

"Hayır, küçüğüm." Sesi sert çıkmıştı. "Hiç de tuhaf değil."

Gülümsedi ve adam bunun yeni bağımlılığı olabileceğini fark etti. Mutlu olduğunda tüm yüzü değişiyordu; gözleri parlıyor, yanakları ışıldıyordu. Ve dudakları -o kadar yumuşak ve davetkâr görünüyorlardı ki, onlara dokunma dürtüsüne direnmek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. Onları tatmak için.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum," diye ekledi, gözlerini tekrar yere indirerek. "Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Onun bakışlarını yakalamaya çalışarak daha da alçaldı. Sonunda başını kaldırıp baktığında, gözlerindeki kırılganlık koruyucu içgüdülerinin kabarmasına neden oldu. İstiyordu ki

Onu her şeyden korumak için -köylülerden, teyzesinden, kendi duygularının değerinden şüphe etmesine neden olan dünyanın acımasızlığından.

"Aptalca değil," dedi sessizce. "Ben de seni düşünüyordum."

Onun bu itirafı karşısında yüzü zevkten pembeleşti ve içinde tehlikeli bir şeyler uyandırdı. Hissetmeye hakkı olmayan bir şey.

"Yapmamalıyım," dedi, kadından çok kendi kendine.

"Ne yapmamalı?" Gözleri onunkilerle buluştu, göğsünü sızlatacak kadar masum ve dolaysızdı.

Uzaklara baktı ve aralarındaki lavanta bitkisine odaklandı. Narin mor tomurcukları onun yaralı ellerinin altında inanılmaz derecede kırılgan görünüyordu. Tıpkı Elli gibi.

"Seni istiyorum," diye cevap verdi sonunda, onun gözlerine

bakmadan. "Neden olmasın?"

Aklından binlerce neden geçiyordu. Kurmaya çalıştığı barış ittifakı. Alfa olarak sorumlulukları. Dünyasındaki tehlikeler. Ama tüm bunlar onun sabit bakışları ve varlığının içinde derinlerde bir şeyleri sakinleştirmesi karşısında uzak ve önemsiz geliyordu.

"Yaşlı bir savaşçının arkadaşlığından daha iyisini hak ediyorsun,"

dedi sonunda. Adamın şaşkınlığı karşısında kadın yumuşak bir

kahkaha attı. "Yaşlı mı? O kadar yaşlı olamazsın." "Kırk üç kış.

Neredeyse senin yaşının iki katı."

"Ve bu önemli çünkü..." diye sordu, sesindeki meydan okuma nazik ama açıktı.

Başını yukarı kaldırdı. "İnsan dişileri genç erkekleri tercih etmiyor mu?"

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bazıları öyle sanırım. Ama hepsi değil."

Ona baktı, bakışlarını gülümsemesindeki davetten ayıramadı. Onu hiç böyle görmemişti; alaycı, çapkın, şakacı. Beklenmedik olduğu kadar hoş da karşılanmıştı.

"Benim gibi hırpalanmış yaşlı bir Vultor'u mu istiyorsun?" Soru, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı.

"Aklında başka biri var mıydı?" diye sordu, gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Başını iki yana salladı, gözlerini ondan ayıramıyordu. "Benim için başka kimse yok."

Sözler aralarında asılı kaldı, vaatlerle ağırlaştı ve hava bir yıldırım çarpmasından önceki an gibi yüklü hissettirdi. Zihninin gerisindeki küçük bir ses aptallık ettiğini, bunun her ikisi için de sadece acıyla sonuçlanacağını fısıldadı ama onu bir kenara itti.

Yavaşça, kasıtlı olarak uzandı ve bir parmağını yanağında gezdirdi. Kızın teni hayal ettiğinden bile daha yumuşaktı ve onun dokunuşuyla keskin bir nefes alması, içinde bir arzu dalgası yarattı.

Daha fazla direnemeyerek eğildi. Dudakları geçici bir süre için onun dudaklarına değdi ve onun zevk dolu nefesi damarlarına ateş düşürdü. Öpücüğü derinleştirdi, onu ağızıyla sahiplendi, özleminin ve arzusunun her zerresini bu bağı döktü.

Kolları boynuna dolanarak daha da yakınına çekti ve kalp atışlarının kendisinininkiyle eşleşecek şekilde hızlandığını hissedebiliyordu. Arzusunun kokusu onu sarmıştı, sarhoş edici ve mükemmeldi ve geri dönüşü olmayan bir çizgiyi geçmeden önce öpücüğü kesmek için hatırı sayılır iradesinin her zerresini kullanması gerekti.

baktılar, ikisi de nefessizdi ama adam onu dikkatlice bırakıp geri çekilmek için kendini zorladı.

"Gitmeliyim," dedi isteksizce boyuna doğru yükselerek. Bahçe birdenbire çok küçük, çok samimi gelmişti. "Bu gece için yapmam gereken hazırlıklar var."

"Bu gece mi?"

"Teyzenin evindeki akşam yemeği." Ağırlığını kaydırdı, aniden hatırlatılmasından rahatsız oldu. "Sürümün birkaç birlikte katılacağım."

Kokusu anında değişti; tatlılıkla birlikte kaygı da yükseliyordu. "Margaret Teyze'nin yemeğine geliyor musun?"

Başını salladı ve ona uzanıp sinirlerini yatıştırma dürtüsüyle savaştı. "Sana söyleyip söylemediğinden emin değildim. Bizi diğer köy temsilcileriyle görüşmeye davet etti. Bunun tamamen sosyal bir toplantı olduğunu iddia ediyor ama..."

"Margaret Teyze'nin yaptığı hiçbir şey tek bir şey değildir. Misafirlerden bahsetti ama bana herhangi bir ayrıntı vermedi." Eve doğru dönüp bakarken kaşları daha da çatıldı.

"Size herhangi bir Vultor'un geleceğini söylemedi mi?"

İç çekti. "Bana asla önemli bir şey söylemez ama hazırlıklı olmazsam çok kızar."

"Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf etti, kelimeler tekrar düşünmeden ağızından kaçtı. "Hiç tanışmamışız gibi davranmamız gerekse bile."

Kadının yüzünde beliren gülümseme, bir anlık muhakeme hatasına değdi. Kızın kokusu zevkle tatlandı ve bu değişikliği de hafızasına kaydetti.

"Yemek servisi yapan ve önemli konukların üzerine bir şey dökmemeye çalışan ben olacağım," dedi küçük bir kahkaha atarak.

"Ben de senin odadaki herkesten ne kadar daha ilginç olduğunu fark etmemeye çalışacağım." Alaycı sözler onu şaşırtmıştı; en son ne zaman mizah yapmayı denemişti?

Yükselen duyuları onun her tepkisini kaydediyor ve kendini bunları değerli eserler gibi kataloglarken buluyordu. Ağızının tatlılığı. Onunla alay ettiğinde nabzının hızlanması. Gözleri buluştuğunda boynuna doğru süzülen narin kızarıklık.

"Hazırlanmalıyım," dedi sonunda, gözlerini kaçırarak. "Margaret Teyze her şeyin mükemmel olmasını bekleyecektir."

Başını salladı, ancak teyzesi yaptığı işten övgüyle bahsederken onun başkalarına hizmet ettiği düşüncesi çenesini sıkmasına neden oldu.

"Bu gece görüşürüz," dedi ve elini son bir kez yanağına sürmesine izin verdi. Kız yumuşak bir iç çekişle onun dokunuşuna eğildiğinde, tekrar uzaklaşmak için tüm kontrolünü kullanması gerekti.

Ama yapmak zorundaydı. Aralarında her ne oluyorsa, şimdiye kadar girdiği tüm savaşlardan daha tehlikeliydi. İçindeki alfa -pratik, stratejik, sorumlu- ona karşı artan bağılılığına karşı uyarıyordu. Halkının bu ittifaka ihtiyacı vardı. Kişisel duyguların diplomatik müzakerelerde yeri yoktu.

Yine de başka bir yanı, onlarca yıldır görev ve disiplinin altına gömdüğü yanı, her karşılaşmada daha da güçleniyordu. Bu parça Elli'de bir şeylerin farkına varmıştı. Sadece kokusu değıl, gerçi bu onu daha önce hiç olmadığı kadar cezbediyordu, ama sessiz gücü. Direncini. Nazik doğası ile omurgasındaki çelik arasındaki tezat onu büyülyordu. Kendisi zalimleşmeden günlük zalimliği katlanıyordu. Bu tür bir güç herhangi bir tür arasında nadirdi.

Dostum, diye bağırdı canavarı, kendini tutmakta sabırsızlanıyordu. *Koru onu*.

Onu sahiplenme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı ama dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. O bir insandı, Vultor değıl. Ondan boyun eğmesini talep etmeye hakkı yoktu. Bunu düşünmek bile delilikti ama bahçeden çıkarken, onun yanına dönme ihtiyacı içini parçaladı. Kendisine bu kadar kötü davranan kadınla aynı evde yaşama düşüncesi onu hırlattı. Halkı aileye ve sürüye her şeyden çok değıer verirdi. Birinin akrabalarına hizmetkâr gibi davranması, hak ettikleri sevgi ve desteğı onlardan esirgemesi, Vultor'un kutsal saydığı her şeye aykırıydı.

O bizim, diye ısrar etti canavarı. *Korumak için bizim. Sahip çıkmak bizim*.

Buna inanmak istedi. Bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğı kadar çok istiyordu. Ama bir alfa olarak ilk sorumluluğı halkına karşıydı ve uğruna çalıştıkları her şeyi bir sözün fısıltısıyla riske atamazdı.

Onun için savaşacak, tereddüt etmeden onu seçecek kadar güçlü birini hak ediyordu. Onu çekincesiz sevecek özgür birini.

O olmayan biri.

BÖLÜM 7

Elli eve doğru yürürken çiçek topluyordu ama aklı Seren'le ilgili düşüncelerle doluydu. tadı hâlâ dilindeydi ve dudaklarına dokunmak için kendini alamıyordu. O

Daha önce hiç kimseyi öpmemişti ama bundan daha mükemmel bir şey hayal edemiyordu.

O beni istiyor.

Bunun farkına varmak onu aynı ölçüde heyecan ve dehşetle sersemletti. Bu, kurmaya cesaret edemediği bir hayaldi ama kanıtı onun gözlerinde, öpücüğünde yadsınamazdı. Ama o kendi halkının alfasıydı ve o da... Şey, aslında neydi? Bir insan. Bir bahçıvan. Kendi köyünde bir gariplik.

Seren gibi biri nasıl olur da onun gibi birini gerçekten isteyebilirdi? Bu düşünce neredeyse inanılmayacak kadar fazlaydı. Ama sonra Seren'in ona nasıl baktığını, onu nasıl öptüğünü hatırladı ve göğsüne bir sıcaklık doldu.

Bu akşamki yemek partisine hazırlanmaya odaklanmalıydı. Margaret Teyze her şeyin mükemmel olmasını beklerdi. Ama aklı sürekli ona, gitmeden önce yanağına dokunuşuna, gözlerinin içini ürperten bir şiddetle yanışına gitti.

Gülümsemesini engelleyemeyerek mutfak kapısından içeri süzüldü, varlığını duyuracak gıcırtılı döşeme tahtasından kaçınmaya dikkat etti. Teyzesinin

Dalkavuklardan oluşan yakın çevresini topladığı salondan sert bir ses yükseldi. Tartışmayı merakla dinlerken bir yandan da salon masasının üzerindeki vazoya topladığı çiçekleri yerleştirmekle meşguldü.

"Sizi temin ederim," dedi teyzesi, "bu müzakereler hepimize büyük fayda sağlayacak. Vultor'un henüz hiç dokunmadığımız kaynakları var."

"Ama çok medeniyetsizler," diye yakındı Bayan Winters. "O pençeler, o dişler, hiç doğal değil."

Parmakları bir sapın etrafında sıkıştı ve bir diken derisine battı. Ses çıkarmamak için dudağını ısırđı.

"Belki de." Teyzesi soğuk bir kakhaha attı. "Ama bu onlardan faydalanamayacağımız anlamına gelmez."

Kapıya yaklaştığıa çay fincanlarının şingirtısı konuşmayı noktalıyordu.

"Belli ki bu ittifak için çaresizler," dedi teyzesi kayıtsızca ve Elli itirazını geri almak zorunda kaldı. Seren ona çaresiz biri gibi gelmemişti. Halkları arasında barış istiyordu çünkü bunun herkes için en iyisi olduğuna inanıyordu; insanların yapacağı herhangi bir şeyden korktuğu için değil.

Bankacı Bay Harding düşünceli bir ifadeyle, "Daha az sorunlu ticari ortaklar var," dedi.

"Katılıyorum. Ama hiçbir Vultor'un sunabildiğini sunamaz."

"Hangisi?"

"Dağların arasından kuzeydeki yerleşimlere doğrudan bir geçiş," dedi teyzesi zafer kazanmış bir edayla. "Kontrol edebileceğimiz bir yol. Bu ayrıcalık için kaç tüccarın bize ödeme yapmak isteyeceğini bir düşünün - sadece köyden değil, sahile giden yoldan geçen trafikten de. Ve bu sadece başlangıç."

Elli düzenlemeye başladığı bukete kaşlarını , elleri hoş bir şekil oluşturmak için sapları otomatik olarak büküyordu. Teyzesinin Vultor'u kendi çıkarları için kullanmayı planladığından her zaman şüphelenmişti ama bu daha çok

hayal ettiğinden daha hırslıydı. Teyzesi sadece basit bir ticaret anlaşması istemiyordu; Vultor'un topraklarını kontrol etmek, kendi kârı için ücretli bir yola dönüştürmek istiyordu.

"Bu anlaşmayı sağladıktan sonra, topraklarını kereste, avcılık ve hatta madencilik için kullanmamızı engelleyen hiçbir şey yok," diye devam etti teyzesi ve Elli sesindeki açgözlülüğü duyabiliyordu. "Bizi durdurmakta zorlanırlar ve herhangi bir pazarlıkta açık bir avantaja sahip oluruz."

Diğerleri mırıldanarak onayladılar ama Elli kendini kötü hissetti. Teyzesinin bu gece Vultor'u ağırlamak istemesinin nedeni buydu, zenginliğini ve nüfuzunu göstermek. Karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki kurmakla ilgili değildi. Bu kontrolle ilgiliydi. Vultor'u sömürülecek bir kaynak olarak görüyordu, kendi hakları ve ihtiyaçları olan duyarlı bir halk olarak değil. Elli, Seren'in böyle bir anlaşma yapacak kadar aptal olabileceğini düşünemiyordu ama onu uyarması gerekiyordu.

"Onlar medeni olmaya çalışan hayvanlar," diye sözlerini tamamladı teyzesi. "Kabulümüzün bedelini çok ağır ödeyecekler. Bu akşamki yemek, onlara eşit olarak saygı duyduğumuza inanmalarını sağlamak için bir formalite."

Ardından acımasız ve küçümseyici bir kahkaha geldi ve yanakları utançtan yandı

-Seren ve halkı için değil, teyzesi ve onun saygınlık ve nezaket bulduğu yerde sadece kâr gören bu sözde toplum direkleri için. Daha fazla dinleyemeyerek mutfağa çekildi, kalan çiçekleri bir orta süsü haline getirirken elleri titriyordu. Kristal vazoyu yemek masasının ortasına yerleştirdi, ardından Margaret'in sadece birilerini etkilemek istediğinde kullandığı kaliteli porselen ve gümüş takımlarını düzenli bir şekilde yerleştirdi.

"Misafirlerimizin... gelmesine bir saat ," diye anons etti teyzesi yemek odasına girerken. Gözlerini kısarak masayı inceledi. "Gümüşlerin bir cilaya daha ihtiyacı var. Ve Tanrı aşkına, üstünü değiştirdikten sonra saçına bir şeyler yap. Bir çitin içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorsun."

Başını salladı, gümüş takımları parlatmak hizmetçinin görevi olmasına rağmen gözlerini kaçırmıyordu. "Evet, Margaret Teyze."

"Ve geçen kış senin için diktirdiğim gri elbiseyi giy. Bu durum için uygun ve mütevazı bir elbise."

Gri elbise. Kalbi sıkıştı. Yüksek yakası ve uzun kollarıyla şekilsiz giysi onu bir hapishane başhemşiresi gibi gösteriyordu. Teyzesinin onu daha yaşlı ve daha az dikkat çekici göstermek için özel olarak yaptırdığından emindi. Keşke Seren için giyecek güzel bir şeyi olsaydı...

Bu düşünceyi bir kenara iterek gümüş takımların her birini ayna parlaklığında bitirdi ve aceleyle üst kattaki sade yatak odasına çıktı. Yüzünü ve ellerini lavaboda yıkadıktan sonra saçlarını sıkı düğümünden kurtardı. Bir an için, saçlarının sırtından aşağıya dökülmesine izin verdi ve Seren'in etrafında serbestçe dolaşmanın nasıl bir his hayal etti. Bu düşünce yanaklarına sıcaklık getirdi.

Alt kattaki saat bir uyarı sesi verdi. İç çekerek saçlarını teyzesinin dikte ettiği sert şekle soktu ve ekstra tokalarla sabitledi. Gardırobundan o korkunç gri elbiseyi çıkardı; bir şekilde hem çok büyük hem de çok dar olmayı başaran bir giysiydi bu. Yakası boynunu sıkarken, kumaş ince bedeninin etrafında şekilsizce sallanıyordu.

Ön taraftaki küçük düğmeleri iliklerken, şifonyerinin üzerindeki küçük aynadaki yansımasını yakaladı. Elbise yüzündeki tüm rengi çekmiş, onu solgun ve hastalıklı göstermişti. Bu elbise onu görünmez kılmak, teyzesi dikkatleri üzerine çekerken onun arka planda kaybolmasını sağlamak için tasarlanmıştı.

Tam olarak amaçlandığı gibi.

Aynanın karşısında oyalanarak elbisesini düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalıştı, ama nasıl ayarlarsa ayarlasın, giysi sıkıcı olmaktan başka bir şey görünmeyi reddediyordu. En azından akşam yemeğinde onu görebilecek, hatta belki onunla biraz konuşabilecekti. Bu düşünce rahatsız yakayı ve cızırtılı kumaşı katlanılabilir kılıyordu.

Merdivenler teyzesinin ağır adımları altında gıcırdadı ve bir an sonra Margaret kapıda belirdi, iri gövdesi çıkışı kapatıyordu. Yakası ve bilekleri ithal dantellerle süslenmiş en güzel bordo elbisesini giymişti. Saçları, hizmetçisinin mükemmelleştirmek için yıllarını vermiş olması gereken özenli bir tarzda düzenlenmişti.

"İşte " Teyzesi dudaklarını büzerek onu inceledi. "Düşünüyordum da."

Karnı sıkıştı. Bu üç kelime hiçbir zaman iyi bir şeyin habercisi olmamıştı.

"Akşam yemeğinde bize katılmayacağına karar verdim."

"Ama-"

"Benimle tartışma," diye tersledi teyzesi. "Vultor lideri delegasyonuyla birlikte burada olacak. Bu köyün geleceği için önemli bir müzakere. Beni utandırmanı göze alamam."

"Seni utandırmak istemem," diye fısıldadı. "Yemekte nasıl davranacağımı biliyorum."

"Sadece varlığınla bile beni utandırırıyorsun. Geçmişini, beceriksizliğini, sürekli hayal kurmanı bir kenara bıraksak bile, misafirlerimiz üzerinde bırakmak izlenim bu değil."

Yanakları yandı ve katlanmış ellerine baktı. "Evet, teyze."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Sen odanda kalacaksın," diye devam etti teyzesi. "Marta'ya sana daha sonra bir tabak getirmesini söyleyeceğim."

"Ama ben-"

"Bu bir tartışma değil. Bu yemek neyin tehlikede olduğunu anlayan yetişkinler için. Günlerini toprakta bitkilerle oynayarak geçiren kızlar için değil."

Teyzesi ağır bir gümbürtüyle kapıyı kapattı ve onu hayal kırıklığıyla baş başa bıraktı. Yatağına çöktü, yanaklarından sıcak gözyaşları süzülürken gri elbisesi bir fırtına bulutu gibi etrafında birikti. Bunun adaletsizliği, teyzesinin kesici sözlerinden daha çok canını yakıyordu. Seren'i tekrar görmeye bu kadar yaklaşmışken, son anda elinden alınması.

Pencereye doğru ilerledi ve iterek açtı, serin akşam havasını içine çekti. Koluyla yüzünü silerken gözyaşları hıçkırıklı nefeslere dönüştü. Pencere ön bahçeye ve ana yola çıkan patikaya bakıyordu. Buradan eve yaklaşan herkesi görebiliyordu.

Pencere kenarına tünemiş, dizlerini göğsüne çekmişti. Gri elbisesi beline rahatsız edici bir şekilde dolanıyordu ama bunu fark etmedi bile. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, bir grup figür kapıda belirirken bahçeye uzun gölgeler düşürüyordu. Seren'i hemen tanıdı; bu mesafeden bile heybetli bir görüntüsü vardı. Geniş omuzlarını belirginleştiren koyu mavi bir tunik giymişti ve Seren onu görünce iç geçirdi.

Arkadaşlarından biri bir şey söyledi ve o da başını salladı, duruşu sert ve resmiydi ama sonra başını kaldırıp baktı. Nefes nefese kaldığı bir an boyunca gözleri onunkilerle kilitlendi. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve ardından nabzını hızlandıran daha sıcak bir şey oldu. Elini kaldırmaya başlamıştı ki, teyzesinin sesi sahte bir sıcaklık ve abartılı bir karşılama ile o anı böldü.

Adam içeri alınırken Seren gözlerini kaçırdı ama parmaklarını cama bastırarak pencerede kalmaya devam etti. Adamın durduğu yer bir şekilde daha boş görünüyordu, sanki bahçenin kendisi onun varlığını özlemişti. O aşağıda oturup teyzesinin sahte misafirperverliğine katlanırken burada, odasında kapana kısılmış bir şekilde kalamazdı.

Gri elbiseyi çabucak çıkardı, yerine aynı derecede sıkıcı ama rahat bir yumuşaklığa sahip başka bir elbise giydi. Aşağıdan gelen sohbet ve zoraki kahkaha sesleri, gümüş çatal bıçak takımlarının ince porselenlere çarpmasıyla noktalanıyordu. Arka merdivenlerden mutfığa doğru süzülürken teyzesinin sesi diğerlerinin üzerinde yapay bir melodiyle yükseldi.

Zamanlamayı doğru yaparsa, Marta bir sonraki yemeği servis ederken dışarı çıkabilirdi. Mutfak kızarmış et ve otlarla sıcacık ve mis kokuluydu; kapı aralığından Marta'nın servis tabaklarına yemek dizdiğini görebiliyordu.

Marta sallanan kapıdan yemek odasına doğru gözden kaybolur kaybolmaz, mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarak alacakaranlığa karıştı. Evin yan tarafına doğru dönerken serin akşam havası kızarmış yanaklarını öptü. Yemek odasının penceresinden akşam yemeği partisine göz attı; masanın başında oturan teyzesi görkemli bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu. Seren'in yüzü, iri gövdesine göre çok küçük bir sandalyede oturmasına rağmen soğukkanlı bir maskeye kilitlenmişti.

Yemek odasının pencereleri çimenlerin üzerine altın rengi dikdörtgenler şeklinde ışık saçarken o yaklaştı ve eşiğin altına çömeldi, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. İçerideki sesler kısmen açık pencereden net bir şekilde duyuluyordu.

"Dediğim gibi," dedi teyzesinin sesi sahte bir sıcaklıkla, "eğer şartlar uygunsa, köyümüzün halkınıza sunabileceği çok şey var."

Seren'in derin sesi "Adil bir takas istiyoruz," diye cevap verdi, resmi tonu onunla her zamanki konuşma tarzıyla çelişiyordu. "Sadaka ya da sömürü değil."

Pencereden bakabilecek kadar yaklaştı. Seren'in devasa omuzları gergindi, Margaret şarap kadehiyle işaret ederken ifadesi dikkatle nötrdü.

"Elbette, elbette," diye mırıldandı teyzesi. "Yine de köyümüzün daha büyük bir risk aldığını belirtmeliyim. Buradaki pek çok kişi geçmiş yıllardaki olayları hâlâ hatırlıyor."

Diğer Vultorlardan biri - dikkat çekici bir kadın - öne doğru kaydı. "Her iki tarafın da yanlış anlamalarıyla devam eden kadim bir tarih."

Margaret'in gülümsemesi gerginleşti. "Belki de. Ama algı önemlidir, özellikle de insanlardan türünüzü aralarına kabul etmelerini isterken."

Seren'in gözleri parladı. "Biz sizden hoş geldiniz demiyoruz, Başkan Jacobson. Her iki halkın da yararına olacak bir ticaret öneriyoruz."

Parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı. Teyzesi onları kasıtlı olarak kışkırtıyor, Vultor dezavantajlı şartları kabul etmezse müzakerelerin başarısızlıkla sonuçlanmasını planlıyordu ve bunun farkına varması midesinin bulanmasına neden oldu.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, Seren'in bakışları aniden pencereye doğru kaydı. O akşam ikinci kez göz göze geldiler. Bu kez Seren'in gözleri tanıma duygusuyla hafifçe aralandı ve sonra dikkatle Margaret'e döndü, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Başını eğdi, kalbi hızla çarpıyordu. Adam onu görmüştü. Vücudunu garip bir heyecan kapladı ve hemen ardından panik geldi. Ne yapıyordu bu kız? Eğer teyzesi onu casusluk yaparken yakalarsa, sonuçları çok ağır olurdu.

Yine de gitmeye cesaret edemiyordu. Hele de Seren bu kadar yakınındayken, halkı uğruna teyzesinin üstü kapalı hakaretlerine katlanırken. Saklandığı yere geri döndü ve kalbinin çarpıntısından konuşulanları duymaya çalıştı.

BÖLÜM 8

A Seren süslü yemek masasında kaskatı oturmuş, Elli'yi gördüğü pencereye bakmamak için elinden geleni yapıyor, insan köyünü düşünerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Bu bir alıştırmaydı. Çelişkiler - bazı evler temiz ve bakımlıyken, diğerleri bakımsızdı, aşırı büyümüş bahçeleri ve soyulmuş boyaları vardı. Bazıları büyük ve süslüyken diğerleri barakadan biraz daha fazlasıydı.

Sokaklar temiz ve düzenliydi ama yanlarından geçtikleri insanlar onları kuşkuyla izliyor, yüzlerinde temkinli ve temkinli bir ifade vardı. Bu sadece ittifaklarının doğru yol olduğuna dair inancını pekiştirdi. Halkı burada huzur bulacaksa, güven olmalı.

Şu anda, özellikle de onu evinde ağırlıyormuş gibi yapan kadına karşı büyük bir güven eksikliği vardı.

Belediye Başkanı Jacobson, onu ve çalışanlarını kendi gündemini ilerletmek için bir araç olarak gören soğuk ve hırslı bir kadındı. Düzenlediği akşam yemeği partisi iyi niyeti teşvik etmekten ziyade gücünü ve statüsünü akranlarına gösterme amacını taşıyordu. Ağır mobilyaları ve süslü kristal avizesiyle yemek odası bile davet etmekten ziyade gözdağı vermek için tasarlanmış gibiydi. Narin porselen tabaklardan pahalı dantel masa örtüsüne kadar her şey açık bir mesaj veriyordu: O, saygı ve hürmet bekleyen zengin ve önemli biriydi.

Bakışları tekrar pencereye doğru kaymaya başladı ama kaşlarını çatarak masanın ucundaki boş sandalyeye baktı; Elli'nin oturacağından şüphelendiği sandalyeye. Neden onlara katılmamıştı?

Belediye başkanının sesi onu eldeki konuşmaya geri döndürdü.

"Halkınızın bazı... yeteneklere sahip olduğu söyleniyor," dedi gülümsemesi keskinleşerek. "Başka bir forma dönüşmek için mi?"

İçindeki canavarın kıpırdadığını hissetmesine rağmen tepki vermemek için kendini zorladı. "Hakkımızda pek çok hikâye var."

"Ah, evet." Bakışları adamın ellerine kaydı ve gülümsemesi genişledi. "Ama ben gerçekte ilgileniyorum."

O cevap veremedi kapı açıldı ve hizmetçi tatlılarla dolu bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Konuşmayı yeniden yönlendirmek için bu fırsatı değerlendirdi.

"Bu pasta çok lezzetli görünüyor," dedi ve bir dilim pasta aldı.

Belediye Başkanı'nın dudakları sinirlenerek birbirine yapıştı ama başını salladı. "Teşekkür ederim. Lütfen herkes kendine yardım etsin."

Tabaklar elden ele dolaşırken pencereye doğru bir kez daha baktı. Elli gözden kaybolmuştu ama onun varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Canavarı tekrar kıpırdandı, ona gitmek, zarar görmediğinden emin olmak için yanıp tutuşuyordu. Oturduğu yerde kalabilmek için kendini kontrol etmesi gerekti.

"Yeğeniniz bu akşam rahatsız mıydı?" Soru, o engelleyemeden ortaya çıktı.

Belediye Başkanı'nın gülümsemesi gerginleşti. "Elli rahatsız. Kız resmi davetler için uygun değil, çok uçar ve beceriksiz. Eminim anlıyorsunuzdur."

O anlamadı. Hem de hiç. Elli düşünceli ve sakindi, sessiz tavrı zayıflıktan ziyade derinliğin bir işaretiydi. Kadının küçümseyici tonu, içinde rasyonel düşüncenin ötesinde koruyucu bir şeyler uyandırdı ve kendini yavaşça nefes almaya zorlayarak bu yemeğin daha büyük bir amaca hizmet ettiğini kendine hatırlattı.

Nyra masanın öbür ucundan ona baktı. Başını hafifçe eğerek endişesini belli etti ve adam iç geçirdi. Sürüsü onun tedirginliğini fark ediyordu.

"Ticaret anlaşması yeterince açık görünüyor," diye devam etti Belediye Başkanı, onun kararın ruh halinden habersiz, kayıtsızca. "Sanırım çözülmesi gereken birkaç küçük ayrıntı daha var."

Mekanik bir şekilde başını salladı, kulakları pencerenin dışından gelecek herhangi bir hareket sesine ayarlanmıştı. Elli ne yapıyordu? Hâlâ dışarıda, bu saçma pazarlığı dinliyor muydu? Ve eğer öyleyse, neden?

"Elbette," diye başardı. "Anlaşmayı sonuçlandırmak için sabırsızlanıyoruz."

"Güzel. Güzel." Belediye Başkanı gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınıza inanıyorum."

Kadının sözlerindeki uyarı açıktı ve adam hırlama isteğiyle savaştı. Bu kadın kendi başına bir yırtıcıydı, nüfuzunu ve servetini kendisinden daha zayıf olanları sömürmek için kullanıyordu. Vultor'u potansiyel bir müttefik olarak değil, kontrol edilmesi ve kendi çıkarları için kullanılması gereken bir kaynak olarak görüyordu. Tatlı tabakları toplanırken bu farkındalık ağzında ekşi bir tat bıraktı.

Belediye Başkanı Jacobson'ın hasat festivallerinden birini ayrıntılı bir şekilde anlatmasını yarıda keserek aniden, "Sanırım bu gece için gerekli olanları hallettik," dedi. Sesi, masayı anında susturan alçak bir hırıltı olarak çıktı.

Belediye Başkanı gözlerini kırptırdı, sözünün kesilmesine alışık olmadığı belliydi. "Ama daha konuşmadık-"

"Başka zaman." Boyunun tamamına ulaşarak masanın üzerinde yükseldi. "Sürümün yarınki avdan önce dinlenmesi gerekiyor."

Bu zayıf bir bahaneydi -onun halkı gerekirse günlerce uykusuz kaldıktan sonra da avlanabilirdi- ama bu evde bir dakika daha kalmaya, Elli'nin dışarıda yalnız olup olmadığını merak etmeye dayanamıyordu.

Nyra ve diğerleri de onu takip etti ama şaşkın bakışları onun gözünden kaçmamıştı. Gecenin bu kadar ani bir şekilde sona ermesini beklemiyorlardı.

Belediye Başkanı Jacobson'ın gülümsemesi kırılmanlaştı. "Elbette. Sizi... doğal faaliyetlerinizden alıkoymakla ne kadar düşüncesiz davranmışım."

Üstü örtülü hakaret havada asılı kaldı. Pençeleri ortaya çıkmak üzereydi ama konuşmak için kendine güvenemediğinden sadece başını eğmekle yetindi.

Köye doğru yürüyüş gergin bir sessizlik içinde geçti. Ancak ormanın kenarına vardıklarında Varro onun yanına doğru hareket etti.

"Alfa, orada ne oldu? Sen hiç-" "Şimdi olmaz," diye

hırladı.

Nyra ona kaşlarını çatı. "Eğer bilmemiz gereken bir şey varsa-"

"Hiçbir şey yok." Yürümeyi bıraktı ve yüzünü onlara döndü. Gözlerindeki soruları görebiliyordu ama her zamanki sabrını bulamıyordu. "Yerleşim bölgesine dönün. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ama-" Varro başladı.

"Git."

Alfa yeteneklerinin tüm gücü komuttaydı ve üçü de hemen başlarını eğdi. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ormanın içinde kayboldu. Ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken, sorumluluklarından ve sürüsünün endişeli gözlerinden uzaklaşırken, her daim yeşil ve toprağın tanıdık kokuları onu sardı.

Ve Elli'nin kapana kısıldığı eve doğru.

Yerleşim bölgesine dönmesi ve sürüsünün akşam yemeğindeki davranışıyla ilgili endişelerini yatıştırması gerektiğini biliyordu. Konuşulması gereken konular, yapılması gereken planlar vardı. Bir alfanın sorumlulukları asla bitmezdi.

Yine de ayakları Jacobson arazisine doğru tanıdık patikada ilerlemeye devam etti. Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ne elde etmeyi umuyordu ki? Elli'nin çoktan eve dönmüş olacağından kuşkusu yoktu. Ama o yine de devam etti, mantığın ötesinde bir şey tarafından çekiliyordu. Mantıklı yanı -yıllar süren zorlu liderliği boyunca sürüsünü güvende tutmuş olan yanı- bu dürtüye karşı çıktı. Ama bu kez o sesi susturdu.

Her zamanki yerine ulaştığında, bahçe ay ışığıyla yıkanmış bir şekilde önünde uzanıyordu. İlk başta boş görünüyordu, ama sonra onu gölgelerin derinliklerinde buldu. Gece açan yıldız çiçekleriyle kaplı bir çardağın altında oturuyordu, kokusu çiçeklerin tatlı kokusuna karışıyordu. Soluk ışıkta saçları gümüş rengine görünüyordu, gözleri ise gizemin ışıltılı havuzları gibiydi. Bir orman perisine benziyordu, ruhani ve narindi ve adamın kalbi bu manzara karşısında sıkıştı.

"Elli," dedi usulca, yaklaşmaya karşı koyamayarak.

"Seren."

Sesi titriyordu ama içinde damarlarını ısıtan bir özlem vardı. Varlığının her zerresi onu kollarının arasına almak için can atmasına rağmen, ona dokunmadan durdu. "Neden akşam yemeğinde bize katılmadın?"

Bakışları alçaldı ve ellerini birbirine doladı. "Margaret Teyze onu utandıracağını söyledi."

Öfke içinde alevlendi, keskin ve sıcaktı. Belediye Başkanı çok şey ima etmişti, ama gerçeği onun dudaklarından duymak... neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Derin bir nefes alarak içindeki canavarı sakinleştirmeye çalıştı.

"Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum," dedi sessizce. "Seninle ilgili herhangi bir şeyin kimseyi utandırabileceğinden şüpheliyim."

Gözlerini kaldırıp onun yüzünü aradı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum." Eli kendiliğinden kalkarak Elli'nin yanağını okşadı, başparmağı Elli'nin çenesinin kıvrımlarında gezindi. "Sen olağanüstü birisin, Elli. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Onun dokunuşuna doğru eğildi, gözleri dalgalanarak kapandı. "Seren..."

ekilmesi, yerleşim bölgesine ve sürüsüne dönmesi gerektiğini biliyordu ama o anda bunu umursayacak durumda değildi. Önemli olan tek şey önündeki dişiydi, parmaklarının altındaki yumuşak teni, o yaklaştıa nefesinin hızlanmasıydı.

Dudakları onunkilere değdi, tüy gibi hafifti ve kadının içinde bir ürperti dalgalandı. Onu kollarıyla sarmak ve asla bırakmamak istedi. Bunun yerine, bunu yapmak neredeyse onu öldürecek olsa da geri adım attı.

"Yapmamalıyız," diye başardı, sözcükler boğazında çakıl ta ı gibi düğümleniyordu.

Gözlerini kırpı tırdı, yanakları pembe pembe kızardı. "Haklısın. Yapamayız... burada olmaz."

Ani ve vahşi bir dürtü onu ele geçirdi ve o da buna boyun eğdi. "O zaman benimle y r ."

Dudağını ısırdı ve omzunun üzerinden sessiz eve baktı.

"Lütfen." Elini uzattı, yarı yarıya onun reddetmesini bekliyordu. "Sadece kısa bir süre için."

Tereddütle elini onun elinin içine koydu, parmakları titriyordu. İçini şiddetli bir koruma duygusu kapladı ve elini kızın elinin etrafına sardı.

BÖLÜM 9

E ili, Seren'le gitmemesi gerektiğini biliyordu. Teyzesi bilseydi küplere binerdi - gece bir erkekle yalnız yürümek yeterince skandaldı, ama bir Vultur'la? Margaret Teyze onu odasına kilitlerdi. bir aylık oda.

"Yapmamalıyım," diye fısıldadı, onu orman yoluna doğru takip ederken bile.

Gözleri yumuşadı. "Kimse fark etmeden seni geri getireceğim. Söz veriyorum."

Küçük isyanın heyecanı damarlarında uğulduyordu. Bir kez olsun, kendisinden beklendiği ya da talep edildiği için değil, sadece kendi istediği için bir şey yapmak istemişti.

"Pekâlâ," dedi ve sesindeki sertlikle kendini şaşırttı.

Uzun adımlarını onunkilere uyacak şekilde kısalttı ve bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler. Orman onları gece seslerinden oluşan bir senfoniyle karşıladı; bir baykuşun yumuşak ötüşü, hafif esintide yaprakların hışırtısı. Ay ışığı önlerindeki yolu aydınlatıyor, gölgeler arasında gümüş havuzlar oluşturunuyordu.

"Neden geri döndün?" diye sordu sonunda.

"İyi olduğundan emin olmak için geldim. Teyzen sana böyle davranmamalı."

Bu basit itiraf, içinde uzun zamandır soğuk olan bir şeyleri ısıttı. Yıllardır kimse onun sağlığını kontrol etmemişti.

"Buna alışkınım," dedi ama bu sözler kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

"Olmak zorunda değilsin."

Ona bakmak için durakladı. Ay ışığı dalların arasından süzülüp siyah saçlarındaki gümüş tellere vuruyordu. Adamın önünde bu sıkıcı kıyafetlerle dururken kendini küçük ve önemsiz hissediyordu ama adamın ona bakışı - sanki değerli bir şeymiş gibi- yürümeye devam ettiklerinde biraz daha dik durmasına neden oldu.

Ayağı açıktaki bir köke takıldığında, eli onu sabitlemek için uzandı, dokunuşu kolunun ince kumaşından sıcaktı. Hemen bırakmadı, bunun yerine dirseğine hafifçe bastırarak onu devrilmiş bir kütüğün etrafından dolaştırdı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Yol burada tehlikeli bir hal alıyor."

Bu koruyucu jest ona neredeyse unuttuğu bir şekilde değer verildiğini hissettirdi. Teyzesinin kontrolcü tavırları gibi boğulmamıştı ama gerçekten önemseniyordu. Ormanın tanıdık çevresi onu rahatlatıyor, annesinin hâlâ hayatta olduğu daha basit günleri hatırlatıyordu. Yanındaki varlığı, uzun zamandır ona çok soğuk gelen dünyaya karşı bir kalkan gibi hissettiriyordu.

"Çocukken bu ormanda oynardım," dedi usulca, "annem ölmeden önce. Beni buraya getirirdi. Bazen bitki toplamak için, bazen de sadece eğlenmek için."

Onu özellikle karanlık bir toprak parçasının etrafında dolaştırdı. "Annen bilge bir kadına benziyor."

"Ben hep öyle düşünmüşümdür. Teyzem hiç onaylamasa da bana bitkileri öğretti - hangileri iyileştirir, hangileri zarar verir -. Düzgün hanımların toprağı kazmayacağını söylerdi."

Onun onaylamayan hırıltısı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi - korku değil, doğrulama. Başka biri durumunun adaletsizliğini görmüştü, kafesi

teyzesi onun etrafına inşa etmişti.

"Neden seni böyle saklıyor?" diye sordu, onun düşüncelerini yankılayarak.

"Annem onun küçük kız kardeşiydi - üvey kız kardeşi," diye tereddütle başladı. "On sekiz yaşındayken köyü terk etti. Margaret Teyze bana nedenini hiç söylemedi, sadece 'vahşi' ve 'nankör' olduğunu söyledi."

Ay ışığı yukarıdaki dalların arasından süzülüyor, dinlerken yüzünü gümüş ve gölge içinde bırakıyordu.

"Annem döndüğünde yalnızdı ve bana hamileydi. Ne bir koca, ne de bir açıklama." Boğazındaki sıkışıklığa karşı yutkundu. "Margaret Teyze onu yanına aldı ama 'utanç' dediği şeyi unutmasına asla izin vermedi."

Ay ışığının orman zemininde biriktiği küçük bir açıklığa ulaşılar ve kadın geçmişin anılarında kaybolmuş bir halde durdu.

"Annem öldükten sonra Margaret Teyzem bana bazı etkilerden uzak tutulmam gerektiğini söyledi. Annemle aynı zayıflığa sahip olabileceğimi söyledi. İşte o zaman basit fikirli olduğumu, her şey için onun rehberliğine ihtiyacım olduğunu söylemeye başladı. Onsuz tıpkı annem gibi mahvolacağımı ve yalnız kalacağımı söyledi."

Adam sessiz kaldı ama kadın ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

"Köydeki herkese benim evsiz kalmamı engelleyen bir yük olduğumu söylüyor. Duygusal olarak dengesiz olduğumu." Mizahsız bir kahkaha attı. "Sanırım bir şeyi yeterince sık duyarsanız, doğru olabileceğine inanmaya başlarsınız."

Sözcükler aralarındaki gece havasında asılı kaldı. Bu gerçekleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiş, ceplerinde taş gibi taşımış, her adımda ona ağırlık vermişlerdi. Yarı yarıya onun kibarca anlayış göstermesini ya da garip güvenceler vermesini bekledi. Bunun yerine adam daha da yaklaştı, varlığı ay ışığının aydınlattığı açıklıkta katı ve rahatlatıcıydı.

"Teyzen senin hakkında yanılıyor," dedi, sesi alçak ve kesindi. "Seni bahçene bakarken, sorunları çözerken, köyde her şeye rağmen gezinirken izledim."

Sana nasıl davrandıklarını. Aklınla ilgili basit bir şey yok Elli."

Sözleri onu sıcak bir battaniye gibi sardı ve böyle bir nezakete alışık olmadığı için gözyaşlarını geri kııptı.

"Bazen annemin şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyorum," diye fısıldadı. "Hayal kırıklığına uğrar mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Bana onun hakkında anlattıklarından anladığım kadarıyla, sanırım senin gücünle gurur duyardı."

Boğazı düğümlendi. "Bunca yıl sonra bile onu çok özliyorum. Bana bu ormandaki büyüü yaratıklar hakkında hikâyeler anlatırdı. Saçlarıma çiçekler öreri ve bulduğumuz her bitkinin adını bana öğretirdi."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu hızla fırçaladı.

"O öldüğünde sanki dünyamdaki tüm renkler uçup gitmişti. Margaret Teyze hemen ertesi gün eşyalarını topladı. 'Yaşamak' istemediğini söyledi. Ama onun bitki çizimlerinden oluşan günlüğü hala odamdaki gevşek bir döşeme tahtasının altında saklı."

Büyük elini nazikçe kızın omzuna koydu ve dokunuşunun sıcaklığı elbisesinin ince kumaşından sızdı.

"Keder bir kenara atılacak bir şey değildir," dedi yumuşak bir sesle. "Benim halkım sevdiklerimizin onlar hakkında anlattığımız hikâyelerde yaşadığına inanır."

Onun dokunuşuna yaslandı, onun kararlılığından huzur buldu.

"Adı neydi?" diye sordu.

"Catherine." Yıllardır kullanmadığı bu isim diline garip geliyordu.

Başını eğdi. "Catherine'in ruhu özgürce uçuşun ve sizi izlesin."

Bu sözler boğazına beklenmedik bir yumru getirdi. Bırakın bir başkasıyla anılarını paylaşmayı, annesinden yüksek sesle bahsetmesine bile izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bir damla gözyaşı daha o yakalayamadan yanağından aşağı süzüldü. Annesinin adının anılması içinde bir şeylerin, normalde sıkı sıkıya kapalı tuttuğu bir keder kuyusunun kilidini açmıştı.

Alçak bir hırıltı çıkardı, sesi gece havasında titreşti, sonra öne doğru bir adım attı ve kollarını ona doladı. Ani kucaklaşma onu ürküttü -Korkudan değil, kucağa alınmanın yabancılığından. Biri onu teselli etmeyeli ne kadar olmuştu?

Vücudu sıcaktı, neredeyse ateş gibi ve etraflarını çevreleyen kadim ağaçlar kadar katıydı. Bir an donakaldı, onun iri bedeniyle sarmalanmanın verdiği hisle kendinden geçti. Adamın kokusu duyularını doldurdu; vahşi, topraksı ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı onun göğsüne doğru, gözyaşlarından utanarak.

Kolları hafifçe gerildi, büyük bir eli başının arkasında durdu. "Onun anısını onurlandırdığın için özür dileme," diye mırıldandı, derin sesi kızın içinde gürledi ve kız kendini onun kucağında rahatlamaya bıraktı.

Kulağına çarpan kalp atışlarının sabit ritmi onu sabitledi ve onu boğmakla tehdit eden duygu fırtınasını sakinleştirdi. Adamın eli sırtında nazik daireler çizerek hareket etti, fiziksel olarak bu kadar heybetli birinden gelen bu jest o kadar şefkatliydi ki gözlerinden taze yaşlar süzüldü.

Onun kollarında, her gün taşıdığı ağırlık - halasının eleştirileri, köyün yargısı, kendi şüpheleri - bir şekilde daha hafif görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve onun sunduğu rahatlığı kabul etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, kelimeler ona verdiği hediye için yetersizdi - en çok ihtiyaç duyduğu anda görülmek, kucaklanmak gibi basit bir eylem.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı ve onun kendisini izlediğini gördü. Gözleri sıcak ve şefkatliydi, altın rengi derinlikleri ağaçların arasından süzülen dağınık ay ışığını yansıtıyordu. Bakışlarındaki şefkat kadının nefesini kesmişti.

Ama birbirlerine baktıklarında bir şeyler değişti. Gözlerindeki sıcaklık azalmadı, yoğunlaştı ve tamamen başka bir şeye dönüştü. Aç bir şeye. Gözbebekleri hafifçe büyüdü, altın rengi irisler karanlıkta daha parlak bir şekilde parlıyor gibiydi.

Hâlâ adamın göğsünde duran elleri, avuçlarının altında adamın kalbinin aniden hızlandığını hissetti ve birden ne kadar yakın durduklarının, vücudunun adaminkine nasıl oturduğunun farkına vararak sertçe yutkundu. Sıcak, tanıdık olmayan

Karnının alt kısmındaki his, teni çok sıkı, çok hassas hissedene kadar dışarıya doğru yayıldı.

Adamın iri elleri hâlâ onu nazikçe tutuyordu ama şimdi ellerindeki kısıtlamayı, adamın dikkatli kontrolünü hissediyordu. Başparmaklarından biri sırtının küçük kısmına süründü, o kadar hafif bir dokunuştı ki kazara olmuş olabilirdi ama yine de omurgasında bir ürperti yarattı.

Odak noktası sadece bu ana, onu değerli bir şeymiş gibi tutan bu erkeğe daralırken ormanın gece sesleri uzak bir uğultuya dönüştü. Kız titrek bir nefes alırken dudakları hafifçe aralandı ve adamın bakışları kızın ağzına kaydı, aynı anda hem savunmasız hem de güçlü hissetmesine neden olan bir yoğunlukla orada kaldı.

Daha önce onu öptüğünde o kadar beklenmedik olmuştu ki, karşılık vermekten başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. Ama şimdi, ormanın mahrem karanlığında, kendini onun öpücüğünü isterken, bu yakınlığı tekrar yaşamayı arzularken buldu. Çenesini yukarı kaldırdı, bu aynı anda hem bir davet hem de bir yalvarıştı. Adamın gözleri tekrar onunkilere kaydı, arıyor, izin istiyordu ve kadın küçük bir baş sallaması yaptı.

Bir saniye daha tereddüt etti, sonra başını eğdi, bir saç teli kadar uzakta durakladığında nefesi dudaklarında ılıktı. Kalbi göğsüne saplandı ve etrafını saran his girdabında bir çapa gibi ona tutunarak tuniğini kavradı.

Dudakları nihayet onunkilere dokunduğunda, bu bir öpücük fısıltısıydı, nazik ve iddiasız. Ona doğru eğildi, daha fazlasını istiyordu, aralarında kıvılcımlanan bağlantıyı derinleştirmeye ihtiyaç duyuyordu. Adam usulca homurdandı, elleri kadının belinde sıkılaşıırken ağzını onunkinin üzerine eğdi, öpücük daha acil bir şeye dönüştü.

Nefes almak için dudaklarını araladı ve adamın dili ağzına kayarak onu şaşırttı. Parmakları adamın gömleğini sıkıca kavradı, dizleri beklenmedik yakınlık karşısında bükülme tehlikesi geçirdi. Ama adam onu sıkıca tuttu, büyük bir elini sırtının alt kısmına dayadı, ağzını nefesini kesen yavaş, kasıtlı bir titizlikle keşfederken onu destekledi.

Tecrübesizliğinin bir önemi yoktu; onun liderliğini takip edebilir, öpücüğüne teslim olurken ona güvenebilirdi. Sonunda ayrıldığında, ikisi de

Sert nefes alıyordu, alnı sanki ondan tamamen ayrılmaya dayanamıyormuş gibi onunkine yaslanmıştı. Dudakları şişmiş, teni kızarmış ve hassaslaşmıştı. Bunun ne anlama geldiğini, birbirleri için ne ifade ettiklerini bilmiyordu ama o anda umurunda bile değildi.

BÖLÜM 10

Seren Elli'yi tekrar öpmeyi planlamamıştı. Bir önceki öpüşmelerinden bu yana bu düşünce aklından sayısız kez geçmişti ama her seferinde bunu elinin tersiyle itmişti. Çok tehlikeliydi. Çok bencilce. Çok fazla vermek gibi

onun canavarına.

Ama Elli ona bakarken, savunmasız ama bir şekilde tanıdığı herkesten daha güçlüyken, karşı koyamamıştı. O zaman bile başını yavaşça eğmiş, ona geri çekilmesi için her türlü şansı vermişti. Bunun yerine, gözleri dalgalanarak kapandı ve yüzü onunkiyle buluşmak için yukarı doğru eğildi. Dudakları nihayet hafifçe onunkilere değdiğinde, bu temas adamın içinde elektriksel ve ilkel bir sarsıntı yarattı.

Öpücüğü iffetli ve saygılı tutmaya niyetlenmişti ama dudakları bir iç çekişle ayrıldığında, cazibesi çok büyüktü. Dili onun ağzına girdi, keşfetti, sahiplendi. Onun tatlı ve saf tadı kanını kaynattı. Kız masumiyet ve gücün birleşimiydi ve onu daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Sadece bedenini değil, güvenini, kalbini de. Onu korumak, ona sahip olmak, sevgisini kazanmak istiyordu. Duygularının yoğunluğu onu şok etmişti.

Daha önce hiç kimseye karşı böylesine şiddetli ve ezici bir arzu duymamıştı. Canavarı daha fazlasını talep ediyordu; ona sahip çıkmasını, onu kendisininmiş gibi işaretlemesini istiyordu. Demir gibi bir kontrolle dürtüsünü bastırdı.

Sonunda ayrıldıklarında, gözleri uzun bir süre kapalı kaldı, kirpikleri ay ışığında yanaklarına narin gölgeler düşürdü. Sonra başını kaldırıp ona baktı ve yüzündeki ifade adamın nefesini kesti. Gözleri merak ve utangaç bir zevk karışımıyla parlıyor, dudakları küçük, gizli bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Açıklığın loşluğunda bile yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Kendi arzusunun gücünü yeni keşfetmiş bir dişi gibi görünüyordu ve bunu ona göstermesine yardımcı olduğunu bilmek onu şiddetli bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Onu tekrar öpme dürtüsüne karşı koyamadı. Öpücüğü nazik tutmayı başardı - ta ki elleri göğsünden omuzlarına doğru kayarak onu daha da yakınına çekene kadar. İçinde bir şeyler koptu. Yıllardır sürdürdüğü dikkatli kontrol önce dalgalandı, sonra kırıldı. Kolu kadının beline dolandı ve öpücüğü derinleştirirken onu hafifçe kaldırdı. Dudakları onunkilerin altından ayrılarak onu içeri davet etti ve adam boğazının altından hırladı.

Onun yoğunluğuna şaşırtıcı bir hevesle karşılık verdi, parmakları adamın omuzlarına saplandı, vücudu onunkine doğru eğildi ve canavarı zafer ve arzu içinde kükredi. Hayatında ilk kez doğasına karşı savaşıyor, ona tamamen teslim oluyordu. Ve onu tüketen şey şiddet değildi; ihtiyaç, şefkat ve onu derinden sarsacak kadar güçlü bir sahiplenmeydi.

Benimkini.

Canavarı onu burada, şimdi ele geçirmesini, kendi türüne uygun bir şekilde sahiplenmesini ve kendisinin yapmasını istiyordu. Pençeleri uzandı, elbisesinin yumuşak kumaşına takıldı, giysiyi bedeninden ayırma dürtüsü neredeyse baskın çıktı. Onun tenini kendi teninde hissetmek, uyarılmışlığının kokusunu içine çekmek, onu kendinden geçirirken zevk çılgınlıklarını duymak istiyordu. Onu geri dönülmez bir şekilde kendisine ait kılmak için duyduğu ilkel, içgüdüsel dürtü damarlarında zonkluyordu ve sadece kızın gözlerindeki güven onu bu talebe boyun eğmekten alıkoydu.

Üstün bir irade çabasıyla geri çekildi, öpücüğü kesti, nefes alışları ormanın sessizliğinde sertleşti. Bir adım geri çekildi, otokontrolünden geriye kalanları da kaybetmeden önce aralarına biraz mesafe koydu. Ani ayrılık kendi etini yırtıyormuş gibi hissettirdi ve canavarı protesto için uludu, iç organlarını pençeleyerek ona geri dönmesini istedi.

"Yapamam," diye homurdandı, onunla mı yoksa içindeki yaratıkla mı konuştuğundan emin değildi. "Bu-bu olmamalıydı-"

Kadın ona baktı, gözleri şaşkınlık ve incinmişlikle irileşmişti. Saçları sert düğümünden kurtulmuş, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Hiç bu kadar güzel ya da bu kadar savunmasız görünmemiştir.

Canavar ona hırladı. *Ona geri dön. Ona sahip çık.*

"Seren?" Sesi küçük ve belirsizdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," dedi hızla, kızın eline uzandı ama ona dokunmadan durdu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Hem de hiçbir şey."

Sesi kendi kulaklarına garip geliyordu; daha sert, daha derin, normal şartlar altında izin vereceğinden daha fazla canavar formunun hırıltısına yakındı. Kendini derin bir nefes almaya zorladı, kontrol için savaştı.

"Benim," diye başardı. "Bundan faydalanmamalıydım."

Hemen başını salladı. "Benden faydalanmadın. Ben... Ben beni öpmeni istedim."

Kadının kafa karışıklığının ve süregelen arzusunun kokusu neredeyse onu tekrar çözüyordu. Yumruklarını iki yanında sıktı, pençeleri ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

"Seni eve geri götürmeliyim," diyerek konuyu kasıtlı olarak değiştirdi. "Geç oldu ve teyzen gittiğini fark ederse-"

"Çok kızacak," bitirdi sözlerini, yüzünü bir gölge kaplamıştı. Başını salladı, odak noktasındaki değişim için minnettardı. "Sizinle geri yürüebilir miyim?"

Tereddüt etti, sonra başını sallayarak ona küçük, utangaç bir gülümseme verdi. Ona yolu göstermesini işaret etti, arkasından yakın takip etti ama ona dokunmamaya dikkat etti. İçindeki canavar bu mesafeyi şiddetle protesto etti ama yine teslim olmayı reddetti.

Onu ormanın kenarında bırakmalıydı ama bunun yerine ay ışığının aydınlatığı bahçesinde sessizce onu takip etti. Kendini dizginlemek için harcadığı çabadan dolayı göğsü ağrıyordu.

Evin arka kapısına vardıklarında kadın yüzünü ona döndü. İçeriden gelen yumuşak ışık profilini aydınlatıyor, onu neredeyse ruhani bir görünüme büründürüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bu gece beni bulmaya geldiğin için. Dinlediğin için."

Adam cevap kadın parmak uçlarında yükseldi ve adamın yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Bu basit, masum jest, ağaca çarpan yıldırım gibi tüm vücudunda bir şok etkisi yarattı. Canavarı onu ele geçirmek için tekrar öne atıldı.

Bir kez başını sallayarak hızla geri çekildi. "İyi geceler, Elli."

Gülümsedi -bir şekilde hak ettiğinden daha fazla sıcaklık içeren küçük, tereddütlü bir şey- sonra evin içine girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Donmuş bir halde kapalı kapıya bakıyordu. Tüm vücudu kendini tutma çabasıyla titriyor, kasları onu takip etmemek için kilitleniyordu.

Peşinden git, diye hırladı canavarı. Onu eve getir.

İlkel ses her geçen saniye daha da yükseliyor, mantıklı düşünceleri bastırıyordu. Aklından görüntüler geçti; onu bu soğuk ve acımasız yerden alıp dağlardaki inine götürmek, onu sıcaklık ve korumayla çevrelemek, onu gerçekten kendisinin yapmak.

Pençeleri beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı, parmaklarının arasından kan fışkırana kadar avuçlarına battı ama acıyı fark etmedi bile. Canavarını hiç bu kadar yüzeye yakın, kontrolü ele geçirmeye bu kadar kararlı hissetmemişti. Bir şekilde dönmeyi ve tökezleyerek evden uzaklaşmayı başardı, nefesi kesilmişti. Mesafeye ihtiyacı vardı. Uzağa. Kadının sarhoş edici kokusu hâlâ üzerine sinmiş, başının dönmesine ve kontrolünün dağılmasına neden oluyordu.

Ağaç sınırına ulaştığı anda değişime teslim oldu. Kemikleri çatladı ve yeniden biçimlendi, kasları gerildi ve şişti, derisinde tüyler püskürdü. Dönüşüm şiddetliydi, her zamankinden daha hızlıydı, canavarı özgür olmaya hevesliydi. Ortaya çıkar çıkmaz kendini ormana attı ve umutsuz bir hızla koşmaya başladı. Ağaçlar bulanık bir şekilde yanından geçiyor, dallar

devasa bir beden. Devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı ve çalılarının arasından geçerek kendini vahşi doğanın derinliklerine doğru sürükledi.

Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, gerçeği geride bırakamazdı.

Eşim, diye ısrar etti canavarı her güçlü adımında. *Ona ihtiyacım var*.

Kendini daha da zorladı, kasları yanıyor, ciğerleri kabarıyordu. Ay tepe noktasına ulaşp alçalmaya başlayana, güçlü bedeni yorgunluktan titreyene kadar koştu. Ancak o zaman yavaşladı ve ormanın ücra bir köşesindeki bir derenin kenarına yığıldı.

Dağların üzerinde şafak sökene kadar derenin kenarında yattı, yorgunluk onu ele geçirdikçe canavar formu yavaş yavaş geriledi. Sonunda normal Vultur görünümüne geri , hareketsiz kalarak dere boyunca akan suya baktı.

Kontrol. Tüm varlığı bunun üzerine kurulmuştu. Canavarını kontrol etmek. Duyguları üzerinde kontrol. Sürüsü üzerinde kontrol. Sorumluluk ve görev onlarca yıldır ona yoldaşlık etmiş, bencil arzulara yer bırakmamıştı.

Elli'ye kadar.

Gözlerini kapattı ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Kızın kokusu, dudaklarının tadı ve onu kendine çektiğinde çıkardığı küçük sesle birlikte hafızasında kaldı.

"O asla benim olamaz," diye fısıldadı ormana.

Bu sözler içinde derinlerde bir şeyleri parçaladı. Yorgunluğun bir an için bastırdığı canavarı, inkâr karşısında yeniden kıpırdandı.

Dostum.

Avuçlarını gözlerine bastırdı ama gerçek yadsınamazdı; eşini, kendi dünyası ya da onu şekillendiren şiddet hakkında hiçbir şey bilmeyen, yalnızlık içinde büyümüş, yarı yaşındaki bir insan kadında bulmuştu.

Hayatında ilk kez bir şeyi sadece kendisi için istiyordu. Sürüsü için değil. Halkları arasındaki barış için değil. Sadece kendisi için.

Elli'nin her sabah ona gülümsemesini istiyordu. Onun için inşa edeceği bahçedeki bitkilere bakan nazik ellerini. Uzun dağ geceleri boyunca vücudunu ona yaslamasını. Sesini, gülüşünü, dokunuşunu, onu Elli yapan her şeyi.

Ve onu çok istediği için, ona asla sahip olamayacağını biliyordu.

BÖLÜM 11

Elli parmaklarını dudaklarına bastırmış, hâlâ Seren'in öpücüğünün sıcaklığını hissederek eve geri döndü. Merdivenleri parmak uçlarında çıktı, her zaman gıcırdayan üçüncü basamaktan kaçınmaya dikkat etti ve güvenli bir şekilde evine ulaştı

Oda.

Kapı arkasından kapandığında, kapıya yaslandı ve gözlerini kapatıp her anı yeniden yaşadı. Kollarının onu saran nazik baskısı, dudaklarının şaşırtıcı yumuşaklığı, ona karşılık verdiğinde göğsündeki gümbürtü. Kalbi bu anıyla çırpındı.

Geceliğini giydi ve yorganı çenesine kadar çekerek yatağa tırmandı. Karanlık tavana bakarken bile gülümsemesi yüzünden gitmiyordu.

Ama sonra şüphe içeri girdi, soğuk ve sinsi.

Nasıl da hevesle kendini ona doğru bastırmıştı. Dudakları nasıl da kolayca ayrılmıştı. Adamın omuzlarına nasıl da yapışmış, onu daha da yakınına çekmek istemişti.

Margaret Teyze'nin sesi zihninde yankılandı: *"Tıpkı annen gibi, hiç edep duygusu yok."* Annesinin gevşek ve ahlaksız olduğuna dair suçlamalar, kendini bildi bileli yetiştirilme tarzının bir parçasıydı.

Yan döndü ve kendi içine doğru kıvrıldı. Seren onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı? Düzgün bir hanımefendi kendini geri çeker, biraz itidal gösterirdi. Bunun yerine, bahar güneşindeki kar gibi onun içinde erimişti.

Onu bu yüzden mi göndermişti? Kızın hevesi onu tiksindirmiş miydi? Ne de olsa halkı arasında bir liderdi. Önemli biriydi. Saygın biri. Ve kız kendini çaresiz, dokunmaya aç bir yaratık gibi ona atmıştı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı karanlığın içine, içini yakan bir utançla. Her şeyi mahvetmiş miydi?

Sanki davranışının anısını boğabilecekmiş gibi yastığı başının üzerine çekti. Ya teyzesi haklıysa? Ya o da gerçekten annesi gibiyse -zayıf, ahlaksız ve kendini utandırmaya mahkûmsa?

Birkaç dakika öncesinin mutluluğu göğsünde ekşi ve ağır bir şeye dönüştü. Gözlerini sımsıkı yumdu ama uyku bir türlü gelmiyordu; zihni, ona bakan ve onu gerçekten gören tek kişiyi kendinden uzaklaştırmış olma ihtimaliyle ona eziyet ediyordu.

Sonunda uykuya daldı, sıkıntılı düşünceleri yerini yorgunluğun ağır çekimine bıraktı. Rüyasında, yatak odasının tanıdık karanlığı solmuş, yerini yaprakların arasından süzülen güneş ışığı almıştı. Kendini tanımadığı bir açıklıkta buldu, çıplak ayaklarının altındaki çimenleri kır çiçekleri süslüyordu.

Güneşin sıcaklığı tenini okşarken, üzerinde sadece hafif esintide baldırlarının etrafında dalgalanan ince beyaz bir şalvar olduğunu fark etti. Saçları her zamanki sert düğümünden kurtulmuş, sırtından aşağı sarkıyordu.

"Elli."

Derinden gelen ses omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Döndüğünde Seren'in ormanın gölgelerinden çıktığını gördü. Rüyasında ne bir utanç ne de bir şüphe hissediyordu, sadece karnında biriken lezzetli bir beklenti vardı.

Bir yırtıcının akıcı zarafetiyle ona doğru ilerledi ama kadın korku hissetmedi. Altın rengi gözleri, içinde biriken acıyla eşleşen bir açlıkla parlıyordu. Ona ulaştığında, yanağını imkânsız bir nezaketle kavradı.

"Ben de seni bekliyordum," diye mırıldandı başparmağı alt dudağının kıvrımında gezinirken ve kadın onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Şimdi buradayım."

Adam başını eğdi ve kadın onunla buluşmakta tereddüt etmedi. Kolları onu sardı ve göğsünün sert duvarına doğru çekti. Kadın onun içinde eridi, elleri yukarı kayarak adamın saçlarına dolandı ve bağını çözdü.

Öpüşme derinleşti ve adamın elleri sırtında gezinip dokundukları her yerde sıcaklık izleri bırakırken kadın adamın ağzına karşı iç çekti. Adam onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi zahmetsizce kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı.

"Benim," diye hırladı boğazına karşı, dişleri oradaki hassas deriyi kırmadan sıyırdı. Bu sahiplenici sözcük, kadının içinde korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir heyecan yarattı.

"Senin," diye kabul etti, sesi nefes nefese ve kendi kulaklarına yabancı geliyordu.

İkisini de yumuşak çimenlerden oluşan bir yatağa indirdi, vücudu onunkinin üzerinde hoş bir ağırlık oluşturuyordu. Rüyasında her şey doğru, mükemmel geliyordu; sanki tam olarak olması gereken yer burasıymış gibi.

Nefes nefese uyandı, geceliği nemli tenine yapışmıştı ve kalçalarının arasında alışılmadık bir ağırı vardı. Rüyanın kalıntıları onu nefessiz ve kafası karışık bırakmıştı. Penceresinden güneş ışığı süzülüyordu ve uyuyakaldığını fark etti. Margaret Teyze çok kızacaktı.

Yataktan fırladı, kalbi uykusunu dolduran görüntüler yüzünden hâlâ çarpıyordu. Rüyayı hatırladıkça yanakları yanıyordu: Seren'in elleri vücudundaydı, dudakları boğazındaydı, Seren'in ona nasıl da hevesle karşılık verdiğini hatırlıyordu. Onun gerçek öpücüklerinin anısı rüyaya karışıyor, gerçeğe fanteziyi birbirinden ayırmayı zorlaştırıyordu. Ancak... rüyasında çok daha ileri gitmişlerdi.

Teyzesinin tüm çabalarına rağmen seksin ya da en azından insan seksinin temel mekaniklerine aşinaydı. Vultor seksi o kadar farklı mıydı? Hem Tessa hem de Scarlett yeterince mutlu görünüyorlardı.

Oh, Tanrım. Ne düşünüyorum ben?

Düşüncelerinin yönü karşısında kızardı ve sabah rutinini aceleyle yerine getirerek düşüncelerini daha pratik konulara yönlendirmeye çalıştı. Mesela dün geceki tüm ev işlerini bitirmemişti ve Margaret Teyze'nin bugün tamamlaması için yeni bir liste hazırlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama giyinip saçlarını tararken, aklı sürekli açıklığa, adamın vücudunun kendininkine değdiği hissine ve içinde bir özlem şoku yaratan o kelimeye gidip geliyordu.

Benimkini.

Başını salladı ve üzerine çöken arzu sisini dağıtmaya çalıştı. Bu bir rüyaydı, başka bir şey değil. Gerçeklikle hiçbir ilgisi olmayan sapkın bir fantezi.

"Elli!" Teyzesinin keskin sesi düşüncelerini böldü. "Hâlâ uyuyor musun? Sabahın yarısı oldu!"

"Geliyorum, Margaret Teyze!"

Kızaran cildini serinletmek için aceleyle yüzüne su çarptı, ardından saçlarını her zamanki gibi sıkı bir düğüm haline getirdi ve iğnelerle sabitlerken yüzünü buruşturdu. Rüyasındaki kız saçlarını gevşek ve vahşi bir şekilde toplamıştı ve hayal bile edemeyeceği kadar kendine güveniyordu.

"Ellianna!"

Teyzesinin sesi bir uyarı notası taşıyordu ve Seren'le ilgili düşünceleri ve rüyayı zihninin gerisine itmeye çalışarak aceleyle aşağı indi. Bunu daha sonra, bahçede yalnız kaldığında düşünecek zamanı olacaktı. Belki Seren tekrar ona gelir ve aralarında ne olduğunu anlayabilirdi.

Şimdilik tamamlaması gereken işleri ve yatıştırması gereken bir teyzesi vardı. Ama sabah işlerini hallederken, arada sırada dudaklarına dokunmaktan kendini alamadı, onun ağzının kendi dudaklarına yaptığı baskıyı hatırladı - gecenin harika, dehşet verici bir şekilde gerçek olduğunu bildiği tek bölümünü.

Ayak işlerini yaparken listesinin uzunluğunu ya da sepetinin ağırlığını fark etmedi bile. Un ve şeker satın alırken Bayan Hobson'ın yüzündeki ekşi ifade fark edilmedi bile. Dükkân sahibinin kırılmış ses tonu ve

para üstünü abartılı bir özenle saydı -sanki onun eksik alışverişı fark edemeyecek kadar aptal olduğundan şüpheleniyormuş gibi- yağlanmış kumaştan su gibi akıp gitti.

"Teşekkür ederim," diyerek Bayan Hobson'a dalgın bir gülümseme verdi ve kadının giderken başını salladığını gördü.

Her zamanki gibi Bay Collins'in kendisine son servisi yaptığı kasap dükkânına doğru ilerledi. Normalde bu canını yakardı ama bugün sadece sabırla bekledi, zihni yüzüne odaklanmış altın gözlerin anısına sürüklendi.

"Ne ?" Bay Collins sonunda başını kesme tahtasından kaldırmaya zahmet etmeden sordu.

"İki kilo biftek lütfen." Sesi her zamankinden daha kararlı çıkmıştı.

Beklerken vitrindeki yansımasına takıldı gözleri. Aynı sert saç modeli, aynı sade elbise, köyün her zaman görmezden geldiği ya da acıdığı aynı kız. Yine de Seren ona sanki değerli bir şeymiş gibi bakmıştı. Onunla sanki düşünceleri önemliymiş gibi konuşmuştu. Kendine engel olamıyormuş gibi onu öpmüştü.

Bay Collins sarılı paketi üzerine bıraktı. "Dört gümüş."

Paraları saydı, Seren'in teyzesinin küçümseyici yorumlarına nasıl öfkелendiğini hatırladı. Yemekten sonra onu nasıl aradığını. İri ellerinin yüzünü okşarken ne kadar nazik olduğunu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Bay Collins sabırsızlıkla sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Eti sepetine yerleştirdi ve gitmek için döndü.

Dışarıda, listesini kontrol etmek için durakladı. Her zamanki fısıltılar onu takip etti ama ilk kez kalbini delip geçmediler. Bırak ne düşünürlerse düşünsünler. Birisi tüm bunların ötesini görmüştü. Biri ona bakmış ve onu ilgiye, sohbete -hatırladıkça yanaklarını hâlâ ısıtan bir öpücüğe- layık bulmuştu.

"Elli!"

Dostça bir ses düşüncelerini böldü ve Bella'nın ona doğru koştuğunu görmek için döndü, yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Haberleri duydun mu?" Bella kayarak durdu, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Ne haberi?"

"Tessa, Vultor eşiyile bir bağlanma töreni yapıyor. Görünüşe göre bu onların düğün versiyonu ve tüm köy davetli!" Bella'nın gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Buna inanabiliyor musun?"

"Bütün köy mü?"

"Ben de öyle duydum. Herkes gidecek diye bir şey yok elbette ama babam bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Düğünlerin kereste hakları ve avlanma bölgelerinden çok daha ilginç olduğunu söylüyor."

"Muhtemelen haklıdır," dedi dalgınca. "Tören ne zaman?"

"Bu hafta sonu! Kuzey ormanındaki açıklıkta olacak. Elbise bile giyeceğim." Bella güldü. "Dantel yakalı sarı olanı. Sen ne giyeceksin?"

"Ben... Ben gideceğimden emin değilim," dedi tereddütle.

"Neden olmasın ki? Düzenlemelerin çoğunu Vultor yapıyor ama eminim birisi teyzenizin de katılacağından bahsetmiştir."

"Bu benim katılmamı isteyeceği anlamına gelmiyor," dedi sessizce ve Bella'nın yüzü yumuşadı.

"Eminim gelecektir. Bu neredeyse diplomatik bir olay."

Bella haklı mıydı? Seren'i düşünerek dudağını ısırıldı. Orada olacağından emindi ve onu tekrar görme düşüncesi, özellikle de o öpücükten sonra, midesini titretti.

Bella'yla vedalaştı ve aceleyle eve gitti, kutlamaya katılacağına dair umutları artıyordu. Başka bir şey olmasa, teyzesi muhtemelen tamamlanması gereken işlerde kendisine yardımcı olması için onu da yanında götürmek isteyecekti. O

Hayal kurmasına izin verdi ve eve vardığında yanakları tempolu yürüyüşten daha fazlası yüzünden kızarmıştı.

Margaret Teyze salonda, yazı masasının başında yazışmaları düzenliyordu.

Teyzesi başını kaldırmadan, "Geç kaldın," dedi.

"Üzgünüm Margaret Teyze, ama köyde heyecan verici haberler var. Tessa, Vultor eşiyle bir bağlanma töreni yapacaktı. Tüm köy davet edildi."

Teyzesinin kalemi vuruşunun ortasında durakladı. "Gerçekten."

"Bu hafta sonu, kuzey ormanındaki açıklıkta," diye ekledi, sıradan görünmeye çalışarak. "Bella bunun artık neredeyse diplomatik bir etkinlik olduğunu söylüyor."

"Durumun farkındayım," dedi teyzesi sert bir sesle. "Davetiye bu sabah aldım ve katılmayı kabul ettim."

"O zaman biz de katılacak mıyız?"

"Belediye Başkanı olarak *ben* de katılacağım." Teyzesi sonunda başını kaldırdı, bakışları değerlendiriyordu. "Sen burada kalacaksın."

Umutları büyüdüğü kadar çabuk söndü. "Ama... tüm köy davetliydi."

"Burada görevlerin var, Ellianna. Bahçeyle ilgilenmen gerekiyor ve döndüğümde yeni çarşaf hazırlamanı istiyorum."

Teyzesi yazışmalarına geri döndü, açıkça onu reddetti, ama o bu işin peşini bırakmayı kendine yediremedi.

"İşlerimi erken bitirebilirim. Törene kadar-"

"Bu konu tartışmaya açık değil." Teyzesinin sesi sertleşti. "Senin varlığın sadece gereksiz yere dikkat çekmene neden olur. İnsanlar seni o yaratıklara aşık bir çocuk gibi bakarken görse ne düşünür?"

İrkildi. Vultor'a olan ilgisi bu kadar açık mıydı? Teyzesi bir şekilde Seren'i biliyor muydu?

"Sadece düşündüm ki-"

"Bu kadar yeter, Elli. Ben kararımı verdim." Teyzesi kağıtlarını toplayarak ayağa kalktı. "Şimdi, mavi ipek elbisemi ütülemeni istiyorum. Bu sefer düzgün yap."

Teyzesi cevap veremedi odadan çıktı ve onu hayal kırıklığıyla baş bıraktı.

BÖLÜM 12

Seren açıklıktaki tören sancaklarına kaşlarını çatarak baktı. Birliğin ve refahın sembolleri olan kırmızı ve altın rengi kumaşlar rüzgârda dalgalanıyordu ama tek düşünebildiği Elli'ydi. Yumuşak dudakları. Onun

Koku. İnce bedeninin ona mükemmel bir şekilde oturuşunu. "Alfa, adak masasını nereye koyalım?"

Gözlerini kırpıştırarak kendini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı. Nyra kollarını kavuşturmuş, gözlerinde bilmiş bir bakışla bekliyordu.

"Batı kenarı." Ağaç sınırına doğru işaret etti. "Gün batımı hediyeleri aydınlatacak."

Başını salladı ama uzaklaşmadı. "Yine kara kara düşünüyorsun."

Onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de kaşlarını çattı. "Ben önemli olana odaklandım."

"Öyle misin?" Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü son üç gündür herkese hırlayıp duruyorsun."

Bu anlayışlı bakışlarla yüzleşemeyerek arkasını döndü.

"Yoğun bir zaman geçirdim."

O kadar meşguldü ki kaçıp Elli'yi tekrar ziyaret edecek zamanı olmamıştı. Ya da belki de bu sadece bir bahaneydi. Onu görmeyi ne kadar arzulasa da, kontrolü elinde tutma konusunda kendine güvenmiyordu. Durumdaki ironi gözünden kaçmamıştı. Bunca yıllık kontrol, disiplin, küçük bir insan dışı tarafından tehdit ediliyordu.

Tören hazırlıklarıyla meşguldü ama aklı sürekli ormandaki o geceye gidip geliyordu. Ona gitmemeliydi. Onu öpmemeliydi. Ve kesinlikle kontrolünü kaybedip canavarının yüzeye çıkmasına izin vermemeliydi.

Bazı açılardan onu reddetseydi, korksaydı ya da geri çekilseydi daha kolay . Bunun yerine, onun öpücüklerini masum bir coşkuyla karşılamış ve neredeyse onu mahvetmişti.

"Saçma," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Saçma olan ne?" Nyra sordu. "Hiçbir şey.

Boş ver."

Gözlerini devirdi ama sonunda konuyu kapattı ve hem insan hem de Vultor katılımcılar için oturma yerlerini ayarlayan genç erkekleri yönlendirmek üzere uzaklaştı. Eğer önemsiz bir erkek olsaydı, tüm koltukları Vultor büyüklüğünde yapar ve belediye başkanının kendi ilacının tadına bakmasına izin verirdi. Ancak kadından hoşlanmamasına rağmen, yine de ticaret ittifakını istiyordu ve onun seviyesine inmeyi reddetti.

Elli törene katılacak mıydı? Tüm insanların davetli olduğunu yeterince açık ifade etmiş miydi?

Canavarı huzursuzca volta atıyordu. *Eş*, diye ısrar etti. *Eşini bul*.

"Kendini kontrol et," diye mırıldandı. Tam da bu yüzden halka açık bir törene ihtiyacı vardı. Tanıklar. Protokoller. Elli'yi kollarına alıp inine götürmek gibi pervasızca bir şey yapmasını engelleyecek gelenekler. Eğer o da katılırsa, nazik davranacaktı. Mesafeli. Onu arayıp . Ona dokunmayacaktı. Onun sarhoş edici kokusunu içine .

Bunların kendi kendine söylediği yalanlar olduğunu bilerek derin bir nefes verdi.

Esintide tanıdık bir koku yakaladı ve döndüğünde Korrin'in bir kolunun üzerinde kocaman bir sepet tutarak yaklaştığını gördü. Genç Vultor'un ukala sırtışı yerinde duruyordu ama Seren onun gözlerinin sürekli etrafı taradığını fark etti. Yılların verdiği dikkat bir gecede yok olmamıştı.

"Arkadaşın meşgulumuş," dedi, hamur işleriyle dolup taşan sepete doğru başını sallayarak.

"Tessa ısrar etti, ona kendi töreni için yiyecek sağlamasının beklenmediğini söylememe rağmen." Korrin sepeti en yakındaki masaya bıraktı ve ballı keklerle meyveli tartların kokusu yukarı doğru yayılırken ona sırtıttı. "Tatlı ikramların havayı yumuşatacağını söyledi."

"Haksız değil," diye itiraf etti. "Yine de insanların onun çabalarını bizim kadar takdir edeceğinden şüpheliyim."

Korrin omuz silkti, sonra etrafına bakındı ve sesi alçaldı. "Malrik'ten bir iz var mı?"

İç çekti. Malik uzun zaman önce çiftleşmemişlerin lanetine yenik düşmüş, bir hayvandan daha fazlası olarak yaşamak üzere dağlarda kaybolmuş bir Vultor savaşçısıydı. Bu tür erkekler nadiren uzun ömürlü olurdu ama Malrik yıllardır canavar formunda kapana kısılmıştı ve yine de Korrin ve Tessa'ya çileleri sırasında beklenmedik bir şekilde yardım etmişti.

"Ondan iz yok," dedi sessizce. "Ama kaçma konusunda her zaman iyi olmuştur. Tessa'nın yardımına gelmesine hâlâ şaşıyorum."

"Onu kurtarmaya yardım etti," dedi Korrin, her zamanki kibrinin yerini şaşkınlık gibi bir şey almıştı. "Ama hâlâ nedenini bilmiyorum. O Vultor'dan daha canavar."

Başını iki yana salladı. "Canavar formunda bile özümüzün bir kısmını koruruz. Belki de onda düşündüğümüzden daha fazlası kalmıştır."

"Belki." Korrin ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Tessa ona yardım etmek istiyor. Bunu ona borçlu olduğumuzu söylüyor."

"Eşinizin iyi bir kalbi var."

"Çok nazıksın. Lanetli olana güvenilemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer geri dönerse..."

"Bununla ilgileneceğiz," diye onu temin etti. "Şimdilik bu geceki törene odaklanalım."

"Niyetim bu," dedi Korrin kararlılıkla, sonra da ona sorgulayan bir bakış attı. "Ve eşlerden bahsetmişken..."

"Yapma," diye uyardı, soruyu zaten tahmin ediyordu ve konuyu değiştirdi. "Tessa köyün ticaret anlaşmasına tepkisi hakkında herhangi bir bilgi paylaştı mı?"

Korrin ona bilmiş bir bakış fırlattı ama alttan aldı. "Şaşırtıcı sayıda kişinin bu işten yana olduğunu düşünüyor. Belediye başkanına her ne kadar güvenmesem de, onları bunun kârlı bir anlaşma olacağına ikna etmek için iyi bir iş çıkarıyor."

Homurdandı. "Bu kârların çoğunun doğrudan onun cebine gireceğinden şüpheleniyorum, ancak anlaşma yapıldıktan sonra bunun üzerinde çalışabiliriz."

Müzakere stratejilerini tartışırken, düşünceleri Malrik'e kaydı. Haydut Vultor bir zamanlar zengin ve kibirli bir erkekti. Kendini lanetin üstünde görmüş, her türlü potansiyel eşi reddetmiş ama sonunda kendini tam da küçümsediği kaderin kurbanı olarak bulmuştu. Seren onun kibrini çok iyi anlıyordu. Disiplin ve amaç ile kontrolün her zaman mümkün olduğuna inanmıştı. Enerjisini sürüye liderlik etmeye kanalize ederek on yıllar boyunca bunu başarmıştı.

Ama şimdi, Elli'nin kokusu hâlâ hafızasındayken, Malrik'in inişini daha önce hiç anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Kendi canavarı derisinin altında huzursuzca dolaşıyor, özgürlüğü için pençeliyor, kendisine ait olduğunu bildiği şeye sahip çıkmasını istiyordu.

Benim, diye homurdandı. *Koru. İddia* ediyorum.

Derin nefes aldı, kontrol için savaştı. Canavar bilincine baskı yapıyor, derisini çok sıkı , dişlerini uzatma ihtiyacıyla ağrıyordu.

"Seren?" Korrin'in sesi onu geri çekti. "Gözlerin parlıyor."

Nefes alış verişini düzene sokmaya çalışarak arkasını döndü. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şeye benzemiyor." Diğer erkeğin ses tonunda alay yoktu, sadece endişe vardı. "Seni daha önce hiç kontrol için mücadele ederken görmemiştim."

"Mücadele etmiyorum," diye homurdandı, yalanı her ikisi için de aşikârdı.

Hayatında ilk kez gerçek bir korku hissetti; kendisi için değil, Elli için. Ya onun yanında kontrolünü kaybederse? Ya canavar kontrolü ele geçirir ve onu korkutursa? Ya da daha kötüsü?

Malrik için her şey böyle mi başlamıştı? Bu sürekli içsel savaş, serbest bırakılmadan artan bu baskı? Kendini böyle mi kaybetti?

Elli'nin törene katılmasını yarı umutla, katılırsa olacaklardan yarı korkuyla beklerken kontrolünü kaybetmemek için ellerini yumruk yaptı.

BÖLÜM 13

O elli bir kez daha penceresinin önünde diz çökmüş, bu kez orman yoluna doğru ilerleyen köylülerin geçit törenini izliyordu. Elbette hepsi değillerdi ama beklediğinden daha fazlası iyi dilekler kadar merak da vardı. Kadınlar en güzel elbiselerini giymiş, saçlarına çiçekler takmışlardı. Yaşlı Bay Finley bile törene katılmak için ateşin yanındaki sandalyesinden kalkmayı başarmıştı.

Nefesi camı buğulandırdı ve bir anı bile kaçırmak istemeyerek koluyla sildi. O ormanın içinde bir yerlerde Seren bekliyordu. Onu bekleme de, halkının arasında dimdik durduğunu düşünmek kalbinin göğsünde haince çarpmasına neden oldu.

En azından o günün erken saatlerinde Tessa'nın takması için çiçeklerden bir taç yapmak üzere sıvışmayı başarmış, arkadaşının neden bizzat orada olamadığını anlayacağını ummuştu. Tacın içinde kendi özel melezlerinden bazıları vardı ve Seren'in onları tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu. O da onun yokluğunu anlayacak mıydı?

"Elli! Neredesin kızım? Bu yerler kendi kendine temizlenmez!"

Margaret Teyze'nin sesi hayallerini böldü ve pencereden uzaklaşarak perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi. Yatağının üzerinde teyzesinin bıraktığı liste duruyordu - tören bitene kadar onu meşgul etmek için tasarlanmış kindar bir görevler koleksiyonu.

Kiler raflarını temizleyin.

Gümüşleri parlatın.

Mutfak zeminini fırçalayın.

Çarşafı kontrol edin.

Liste uzayıp gidiyordu, her madde bir öncekinden daha can sıkıcıydı. Listeyi eline aldı, kâğıt parmaklarında hafifçe titriyordu. , son kalanlar ana gruba yetişmek için acele ederken patikadan kahkahalar yükseliyordu.

"Geliyorum, Margaret Teyze." Kâğıdı katladı ve önlüğünün cebine soktu.

Mutfakta, teyzesi kapının yanında durmuş, kurdeleler ve yapay çiçeklerden oluşan gülünç şapkasını düzeltiyordu. "Ben dönene kadar listedeki her şeyin tamamlanmasını bekliyorum. Hayal kurmak yok, başıboş dolaşmak yok."

"Evet, teyze."

"Ve pencerelerden uzak dur. Komşularımın bir tür röntgenci yetiştirdiğimi düşünmelerini istemiyorum."

Gözlerini indirdi. "Evet, teyze."

Kapı son bir tıkırtıyla kapandı ve teyzesinin ayak sesleri patikada kayboldu. Listeyi tekrar çıkardı, sonra ani bir isyanla buruşturdu. Ama ne anlamı vardı ki? Teyzesinin emirlerini görmezden gelmek durumunu değiştirmeyecekti. Ve belki de yeterince çalışırsa Seren'i düşünmeyi bırakabilirdi.

Lavabonun altından kovayı ve ovalama fırçasını aldı, rahat edemeyeceği kadar sıcak suyla doldurdu. Sert zeminde diz çöküp fırçalamaya başladığında sabun, dün gül çalılılarıyla yaptığı savaşın kanıtı olan ellerindeki küçük kesikleri yaktı. Ne yazık ki bu görev, düşüncelerinin törene kaymasını engelleyecek kadar zorlayıcı değildi. Seren'e. Size önemliymişsiniz gibi bakan birinin yanında durmanın nasıl bir his olabileceğini.

Fırçayı mutfak zemininde gezdirirken dizleri ağrıyordu. Yarım saat geçmişti ve alanın ancak dörtte birini kat edebilmişti. Bu durumda

Teyzesinin planladığı gibi tören bittikten sonra, gece yarısına kadar bitiremeyecekti.

Kapının aniden çalınması onu yerinden sıçrattı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak bileğinin tersiyle bir tutam saç yüzünden uzaklaştırdı. Bu kim olabilirdi? Köyün çoğu şimdiye kadar törende olmalıydı.

Kapı tekrar çaldı, bu sefer daha ısrarcıydı.

Fırçayı kovaya bıraktı ve dizlerinin protestosuyla irkilerek ayağa kalktı, sonra ellerini önlüğüne sildi ve aceleyle kapıya yöneldi.

"Kim o?" diye seslendi, eli mandalın üzerinde tereddüt ediyordu.

"Ben Agatha, canım. Yaşlı kemiklerim burada toza dönüşmeden önce kapıyı aç."

Kapıyı açtığı anda Scarlett'in büyükannesinin kapının eşiğinde durduğunu gördü, az önce tozlanacağını söyleyen birine göre oldukça dinç görünüyordu.

"Bayan Ashworth, yani Agatha. Sizin törende olmanız gerekmiyor mu?"

Yaşlı kadın onun yanından evin içine baktı ve başını salladı.

"Peki ya sen? Yine de ikimiz de buradayız." Keskin gözleriyle Elli'nin ıslak önlüğünü ve kızarmış ellerini inceledi. "Yine de birimiz diğerinden çok daha kötü bir akşam geçiriyor gibi görünüyor."

Sırılsıklam kıyafetlerine bakarak yüzünü buruşturdu. "Margaret Teyze bana bir ev işleri listesi bıraktı."

"Şimdi mi?" Agatha davet beklemeden içeri girdi. "Şey, bu hiç işe yaramayacak. Bağlanma töreni önemli bir kültürel alışveriş. Hatta eğitici. Ne tür bir teyze yeğenini böyle bir fırsattan mahrum bırakır?"

"Onu utandıracağımı düşünen türden," dedi sessizce.

Agatha boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkardı. "Saçmalama. Şimdi, onun listesi nerede?"

Cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı ve uzattı. Agatha kâğıdı taradı, yüz ifadesi her maddeyle birlikte daha da fırtınalı bir hal alıyordu.

"Saçmalık," diye mırıldandı. "Bu işleri ben hallederim. Sen bağlanma törenine gidiyorsun."

"Oh, mümkün değil-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Agatha'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Teyzenin sıcak yemek yediği günlerden daha fazla ev temizledim."

Yaşlı kadına inanamayarak baktı. "Ama Margaret Teyze orada olduğumu bilecek. Çok kızacak."

Agatha'nın gözleri parladı. "Margaret Jacobson doğduğu günden beri öfkeli, ama sanırım bu sefer onun gazabından kurtulabilirsin. Benimle gelin."

Elli daha fazla itiraz edemedi Agatha onu dirseğinden sıkıca tuttu ve üst kata yönlendirdi. Yaşlı kadın yaşına göre şaşırtıcı bir hareket ediyor, sanki oraya daha önce yüzlerce kez gitmiş gibi doğruca Elli'nin yatak odasına yöneliyordu.

Agatha, Elli'nin mütevazı tuvalet masasının önündeki küçük tabureyi göstererek, "Otur," diye emretti.

Agatha'nın, onun taşıdığını fark etmediği büyük bir çantayı açmasını aynadan izleyerek itaat etti. İçinden kâğıt mendile sarılı bir paket çıkardı.

Agatha paketi dikkatle açarken, "Margaret'in böyle bir şey deneyebileceğini hissediyordum," dedi. "Neyse ki hazırlıklı geldim."

Kâğıt mendil, Elli'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir elbiseyi ortaya çıkarmak için düştü. Kumaş, ışığa göre koyu mavi ile orman yeşili arasında parıltıyor, yakası ve kolları narin gümüş işlemelerle süsleniyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve saygılı parmaklarıyla dokunmak için uzandı.

"Yıllar önce benimdi." Agatha'nın gözleri anılarla yumuşadı. "Çok özel bir durum için."

Yaşlı kadın elbiseyi yatağın üzerine bıraktı ve çantasına dönerek gümüş işlemeli koyu yeşil bir çift terlik ile kehribar rengi bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişe çıkardı.

"O da ne?"

"Vultor'un kendisinden öğrendiğim küçük bir numara." Agatha mantarını açtı, kır çiçekleri ve yağmur gibi bir koku yaydı. "Doğal kokunuzu birkaç saatliğine maskeleyecek. Kimse sizi kalabalığın arasından sadece kokunuzla seçemeyecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vultor bunu yapabiliyor mu?"

"Pek çok şey yapabilirler." Agatha ona göz kırptı. "Şimdi şunu iç ve seni hazırlayalım."

Agatha kızarmış ellerine iyileştirici bir merhem sürerken, sıvı bal ve bitki tadındaydı ve onu içten dışa ısıtıyordu. Elbisesini giydikten sonra Agatha saçlarıyla meşgul oldu, iki küçük ışıltılı tarakla saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ama yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülmesine izin verdi.

Sonunda küçük aynanın karşısına geçtiğinde kendini tanımakta güçlük çekti. Elbise sanki onun için dikilmişti ve ince kıvrımlarını vurguluyordu. Saçları yüzünü öyle bir çerçevesliyordu ki gözleri daha büyük, daha parlak görünüyordu.

"Çok farklı görünüyorum."

"Hayır canım," dedi Agatha nazikçe. "Şimdi kendin gibi görünüyorsun." Ne söyleyeceğinden emin olamadan sadece yansımasına bakabildi.

Agatha onu omuzlarından tutarak aynada gözleriyle buluştu. "Hayat seçimlerle doludur, Elli. Teyzen korkuyu ve acıyı seçti. Ben senin için daha fazlasını istiyorum. Mutluluğu seçmeni istiyorum."

Duygudan boğazı düğümlendi ve yaşlı kadına doğru döndü, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Agatha, "Artık bunların hiçbirisi yok," dedi ama gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Şimdi, . Tören başlıyor ve bunu kaçırmaya izin vermeyeceğim. Ben

sana eşlik

edeceğim."

"Ama-"

Agatha bir parmağını kaldırdı. "Ah. Korkarım ısrar etmek zorundayım. Elbette eğitim amaçlı. Vultor kültürü hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğinizi söylemiştiniz."

Güldü, göğsünü garip bir hafiflik duygusu doldurdu. "Elbette Agatha. Sadece eğitim amaçlı."

"İşte ruh budur." Agatha onun yanağını şefkatle okşadıktan sonra kapıya doğru döndü. "Önümüzde küçük bir yürüyüş var. Bu terliklerin rahat olacağından emin misin?"

Bir zamanlar Agatha'ya ait olan narin ayakkabıları giymiş olan ayaklarına baktı. "Tam oturdular."

"Güzel. Hadi gidelim o zaman." Agatha şaşırtıcı derecede kibar bir jestle kolunu uzattı ve Agatha da elini koluna geçirdi. Birlikte merdivenlerden inip alacakaranlığa doğru ilerlediler.

Güneş henüz batmamıştı ama ağaçların altı çoktan kararmaya başlamıştı ve alçak dallardan sarkan küçük fenerler patikaya altın rengi bir parıltı yayıyordu. Agatha kolunu Elli'ninkiyle birleştirmeye devam etti ama Elli'nin beklediğinden daha yavaş bir tempo tutturdu.

"Bu yolda en son yürüdüğüm zamanki kadar çevik değilim ama sonunda oraya varacağız."

"Son kez mi?" diye yineledi. "Yani daha önce bir bağlanma törenine katıldın mı?"

"Tam olarak değil. Ama Vultor bölgesine yabancı değilim. Aramızdaki ilişki yürümemiş olsa da, Arden her zaman hoş karşılandığımdan emin oldu." Gözleri anılarda kaybolmuş, uzak bir ifade aldı. "Kocam biliyordu elbette ama bundan başka kimseye bahsetmedim. O günlerde insanlar ve Vultor arasındaki ilişki çok daha gergindi."

Böyle bir sırrı saklamayı hayal bile edemiyordu. "Başka kimseye söylemedin mi?"

"Hayır ve yıllar geçtikçe orada daha az zaman geçirdim." Agatha geçmişten sıyrıldı ve ona gülümsedi. "Ama yine de Seren'in değerli bir erkek olduğunu bilecek kadar sık oradaydım."

Kızardı. "Öyle olduğunu biliyorum ama o Vultor'un lideri. Ben sadece..."

Kendini tanımlamak için doğru yolu bulamayınca çaresizce elini salladı.

"Kes şunu," dedi Agatha kararlılıkla. "Sen güçlü ve cesur bir genç kadınsın. Yıllarca teyzenin tacizine maruz kaldın ve bunun seni zehirlemesine izin vermedin. Onun hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve dirençlisin. Kendini hafife alma."

Agatha'nın bakışlarının yoğunluğuyla yüzleşemeyerek başka tarafa baktı.

"Seren'in değerli bir erkek olduğundan bu kadar eminsen, belki de onun senin hakkındaki fikrine güvenmelisin," diye ekledi yaşlı kadın usulca.

Müzik ve kahkaha sesleri kulaklarına ulaştığında sessizliğe gömüldüler. Havada odun dumanı ve kızarmış et kokuları vardı, kır çiçeklerinin tatlılığıyla kaplanmıştı. Ağaçların arasından altın ışığın titreşimlerini ve insanların hareketlerini gördü ve aniden paniğe kapılarak aniden durdu.

"Bunu yapamam. Margaret Teyze beni görür görmez utanç içinde eve gönderir."

"Seni tanımayacak," diye söz verdi Agatha, bir kez daha çantasına daldı ve parıldayan bir peçe çıkardı. "Bu ona yardımcı olacaktır."

Meraklı parmaklarıyla kumaşa dokunarak, "Çok güzel," diye nefes aldı.

Kumaş ellerinde inanılmaz derecede hafifti, sanki dokunmuş ay ışığını tutuyormuş gibiydi. Agatha taraklarla saçlarını tutturdu, sonra kıvrımlardan birini yüzünün alt kısmına örttü ve geri çekilerek etkiyi hayranlıkla seyretti.

"İşte," dedi Agatha muzaffer bir edayla. "Bu işimizi görür."

"Ama aslında hiçbir şeyi gizlemiyor." İtirazına rağmen, narin peçeyle ilgili bir şey ona güven veriyordu.

Agatha, "Eğer gerçekten bakıyorsan değil," diye onayladı. "Ama Margaret nadiren kendi burnunun ötesine bakar." Elli'nin ellerini kendi yıpranmış ellerinin arasına aldı. "Annen senin sadece var olmanı değil, yaşammanı isterdi. Margaret seni kafesteki bir kuş gibi o evde tuttu ama kafesler sadece duvarlarına inanırsan işe yarar."

Gözleri ani yaşlarla doldu. "Ya beni orada istemiyorsa?"

Agatha'nın gülümsemesi bilmişliğe dönüştü. "Güven bana. O seni istiyor." Elli'ye nazıkçe töreni işaret etti. "Git. Kendi yolunu seçtiğinde neler olacağını öğren."

Agatha ellerini son bir kez sıkarak geri çekildi. Derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı, müziğe doğru, Seren'e doğru, geleceğine doğru yürürken parıldayan tül güneşin son ışınlarını yakalıyordu.

BÖLÜM 14

Seren toplanan kalabalığı bir kez daha taradı, açık kahverengi saçları ya da uzaktan bile olsa tanıdığı ince formu bir anlığına görebilmek için.

Bağlanma töreni hazırlıkları tamamlanmıştı, Köylüler onun sürü üyeleriyle huzursuz ama umut verici bir ateşkes içinde kaynaşmışlardı ama yine de hayati bir şey eksikti.

Elli burada değildi.

Soğukkanlı ifadesini korumayı başardı, ticaretin detaylarını konuşmak için yaklaşan yaşlılara başını salladı ama dikkati bölünmüş halde kaldı. Her yeni gelenle birlikte umutları bir anlığına yükseliyor, sonra tekrar çöküyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Seren?" Nyra sordu.

"Töreni ilgilendiren bir şey yok," diye tersledi.

Nyra bir kaşını kaldırdı ama konuyu uzatmadı. "İnsanlar... beklediğimden daha az korkmuş görünüyor."

"Amaç da buydu zaten."

Kollarını kavuşturdu, kontrollü dış görünüşünün altında bir öfke birikiyordu. Bayan Jacobson gösterişli bir elbise giyerek gelmiş ve hemen köylülerin arasına karışmıştı. Ama Elli yoktu.

Teyzesi katılmasını yasaklamış mıydı? Bu düşünce öfkesini alevlendirdi ve canavarı hırladı. Kontrolünü sağlamak için derin nefes almaya zorladı kendini.

Topluluktan uzaklaşmadan önce Nyra'ya, "Biraz zamana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Ağaçların gölgesinde maskesinin kaymasına izin verdi. Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Tüm köylülerin hoş karşılandığını açıkça belirtmişti.

-Hatta Belediye Başkanı Jacobson ile yaptığı konuşmalarda da bunu vurgulamıştı. Sefil kadın, yeğenini o eve hapsetmeyi planlarken, o sahte gülümsemesiyle başını sallayarak ona eşlik etmişti.

Canavarı onu tırmalıyor, ona gitmesini, onu bu sefil varoluştan uzaklaştırmasını istiyordu. Tedirginliğiyle birlikte dişleri hafifçe uzadı.

"Siktir," diye homurdanarak yumruğunu bir ağaç gövdesine vurdu. Çarpmanın etkisiyle tahta parçalandı.

Umut etmekle aptallık etmişti. Elli'yi burada, halkının arasında, o nazik gri gözleriyle ona gülümserken hayal etmek. Öpüşmelerinin anısı hem tatlı hem de acı verici bir şekilde içini yaktı ama kendini omuzlarını dikleştirmeye ve nötr ifadesini tekrar yerine koymaya zorladı.

Sorumlulukları vardı; denetlemesi gereken bir tören ve güçlendirmesi gereken diplomatik bağlar. İçinde ne kadar şiddetle yanıyor olurlarsa olsunlar, kişisel arzuları için görevlerini terk edemezdi.

Ama sonra... sonra onu bulacaktı. Toplantıya doğru geri dönerken kendi kendine bu sözü verdi, içinde kopan fırtınaya rağmen ifadesi bir kez daha donuktu.

Alfa rolünü üstlendi ve bağ kuran çifti uygun bir resmiyetle selamladı. Ancak sözleri doğru ve duruşu vakur olsa da aklı başka yerdeydi. Tessa son hazırlıkları için kurdukları çadıra doğru uzaklaşmadan önce mutluluktan parlıyordu. Korrin... huzurlu görünüyordu, kardan çıkarıp sağlığına kavuşturduğu yarı aç erkeğin tam tersiydi. Diğer erkek için gerçekten mutluydu ama yine de tek düşünebildiği Elli'nin yokluğuydu.

Kalabalığın enerjisindeki ani bir değişim dikkatini çekti çünkü yeni biri gelmişti. Bakışları kolektif dikkati takip ederek

temizlendi ve kalbi durdu.

Parıldayan mavi-yeşil bir elbise giymiş ince bir figür topluluğun kenarında duruyordu. Yüzü kısmen gizlenmişti, yüz hatları belirsiz ışıktaki bir şekilde bulanıklaşmıştı ama hareket edişindeki bir şey, adımlarındaki tereddütlü zarafet, adamın içinde bir tanıma dalgası yarattı.

Elli.

Canavarı tanıyarak sıçradı, öyle bir güçle yüzeye doğru pençeledi ki kontrolü sağlamak için pençelerini avuçlarına gömmek zorunda kaldı. İstem dışı bir adım attı, sonra dondu kaldı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Derin bir nefes aldı, onu bahçeye ilk çeken tatlı ve temiz kokuyu aradı. Hiçbir şey yoktu. Dişi hiç koku taşıyordu.

İmkansız. Yaşayan her varlığın bir kokusu, Vultor'un metrelerce öteden algılayabileceği benzersiz tanımlayıcıları vardı. Ama bu kadın - Elli gibi hareket eden, Elli gibi duran bu hayalet - onun duyuları için bir boşluktu.

Canavarı şaşkınlık ve öfkeyle ulurken gözleri kısıldı ve yeni geleni daha dikkatli incelemeye başladı. Elbise tanıdığı kıvrımları sarıyordu, eller narin ve tanıdıktı ama kokusu olmadan belirsizlik içini kemiriyordu. Canavarı mantığa hiç önem vermiyordu. Ona gitmesini, kimliğini doğrulamasını ve kendisine ait olanı talep etmesini istiyordu. Mantıklı yanı karşı koyarak ona görevlerini hatırlattı.

Ancak gizemli kadın kalabalığın kenarından uzaklaşıp kimseyle doğrudan temas kurmadan toplantının derinliklerine doğru ilerledikçe kararlılığı kırıldı. Alfa olsun ya da olmasın, uzak duramazdı. Eğer bu Elli'yse -eğer teyzesinin kısıtlamalarına rağmen bir şekilde katılmanın bir yolunu bulmuşsa- bunu bilmesi gerekiyordu.

Sürü üyelerine tek kelime etmeden tören platformundan uzaklaştı ve kokusuz dışının kalabalığının içindeki yolunu takip etti. Aralarındaki mesafeyi kapatırken tören davulları onun kalp atışlarıyla ritim tutuyordu. Yaklaştığında birkaç köylü kenara çekildi, içgüdüsel korkuları doğrudan ona giden bir yol yarattı.

Sırtını ona dönmüş, fark edilmemeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe eğmiş bir şekilde duruyordu. Kokusu ona rehberlik etmediği için içine şüphe düştü. Elli'ye duyduğu özlem mi bu hayaleti yaratmıştı?

"Affedersiniz," dedi sessizce.

Döndü ve yüz hatları garip bir şekilde bulanık kalsa da -sanki dalgalanan suyun içinden bakıyormuş gibi- gözleri açıldı. Berrak gri, zeki ve nazik, onu görünce hafifçe genişleyen gözler. Hiçbir sihir, umut, korku ve tamamen başka bir şeyin karışımı olan bu gözlerin ona bakış şeklini taklit edemezdi.

"Elli." Durduramadan Elli'nin adı dudaklarından döküldü.

Gözlerini hızla kırptırdı, ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Sen nasıl..."

Bir adım daha yaklaşarak onu dikkatle inceledi. "Gözlerini nerede görsem tanırım, ufaklık."

Narin örtüsünün altından elmacık kemiklerine doğru bir kızarıklık yayıldı.

"Yüzümü görmemen gerekiyordu." Sözleri yumuşaktı, neredeyse törenin sesleri arasında kayboluyordu.

Bir elini kaldırdı ve kızın yanağının dış hatlarını ipek kumaşın üzerinde nazikçe gezdirdi. "Büyü birçok şeyi gizleyebilir ama her şeyi değil."

Dokunuşuyla kızarması derinleşti, teni parmak uçlarının altında ısındı. Elini çekmeliydi. Geri adım atmalı, aralarına saygılı bir mesafe koymalıydı ama kendini uzaklaştıramıyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi usulca, tüm topluluğun önünde onu kollarının arasına alma dürtüsüyle savaşıarak.

"Burada olmamam gerekiyor." Açıklığa doğru gergin bir bakış fırlattı. "Eğer teyzem fark ederse-"

"Yapmayacak." Bu söz bir hırıltı olarak ortaya çıktı. "Nasıl yaptın...?" Belli belirsiz bir şekilde kızın silik yüz hatlarını, kokusuzluğunu işaret etti.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Agatha'dan yardım aldım."

Tabii ki. Yaşlı kadının bir insanı Vultor duyularından nasıl gizleyeceğini bildiğini fark etmeliydi ama Elli burada sürece umurunda değildi. Göğsü alışılmadık bir hisle kabardı; saf ve karmaşık olmayan bir mutluluk. Teyzesine karşı gelmiş, cezalandırılmayı göze almış, Vultor duyularını aşmanın bir yolunu bulmuştu; hepsi burada olmak içindi. Onunla birlikte olmak için.

"Tören başlamak üzere," dedi ve ona kolunu uzattı. "Daha iyi bir pozisyondan izlemek ister misin?"

Kadının ince parmakları adamın koluna hafifçe değdi ve adamın içine bir sıcaklık yayıldı. "Bunu çok isterim."

Kalabalığın içinde ona rehberlik etti, vücudunun onunkine değdiği her anın farkındaydı. Canavarı onun yakınlığından memnuniyetle mırıldanırken, mantıklı zihni potansiyel tehditleri -özellikle de neyse ki açıklığın karşısındaki köyün yaşlılarıyla meşgul olan Belediye Başkanı Jacobson'ı- listeledi.

"Bu taraftan," diye mırıldanarak onu çiçekli çalıların kısmen gizlediği küçük bir yükseltiye doğru götürdü. "Buradan her şeyi görebilirsin ama fark edilmeden... kalabilirsin."

Seçtiği nokta, tören çemberinin mükemmel bir görüntüsünü sunarken, onu sıradan gözlemlerden uzak tutuyordu. Halkının bağlanma törenleri için özel olarak yetiştirdiği çiçekli çalılar, onun varlığını yakınlarda dolaşabilecek meraklı Vultor'lardan daha da gizleyecek baş döndürücü bir koku yayıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Korrin'in endişeyle beklediği, etrafı yanan meşalelerle çevrili tören alanına bakarak.

Seren onun yerine yüzünü izledi, Agatha'nın gizleyici büyüsüne rağmen yüz hatlarındaki duygu oyunlarından büyülenmişti ama sonra tören davullarının ritmi yoğunlaştı ve bir sonraki aşamayı işaret etmek için ritimleri değişti. Nyra açıklığın öbür ucundan gözüne takıldı, yüz ifadesi sorgulayıcıydı. Zamanı tükeniyordu.

"Gitmeliyim," dedi isteksizce. "Alfa olarak törende bir rolüm var."

Başını salladı ama yüzünde hayal kırıklığı belirdi, sonra sakinleşti. "Elbette. Sorumluluklarınız var."

Canavarı onu terk etme düşüncesini protesto etmek için uludu. Tüm içgüdüleri, kendisine ait olanı korumak için kalmasını istiyordu. Ama görev onu çağırıyordu; Elli, güçlü yükümlülük duygusuyla bu kavramı herkesten daha iyi anlayabilirdi.

Ama önce uzanıp onun elini tutmaktan kendini alamadı. "İşim bittiğinde sana döneceğim."

Söz bir hırıltı olarak ortaya çıktı, niyet ettiğinden daha sahipleniciydi, ama geri çekilmek yerine parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Bekliyor olacağım."

Bu basit açıklama onu neredeyse çözüyordu. Onu kollarının arasına almayı, dudaklarına tekrar yapışmayı ne kadar da çok istiyordu. Öpüşmelerinin anısı içini yaktı, kontrolünü tehdit etti ama kendini geri adım atmaya zorladı. Dönüp tören çemberine doğru ilerlemeden önce son bir an için bakışlarını ondan ayırmadı, ondan uzaklaştığı her adım içgüdülerine karşı bir savaştı.

BÖLÜM 15

Elli çiçekli çalılarının arasında geri çekildi, kalbi ödünç aldığı elbisesinin narin kumaşı gibi çırpınıyordu. Agatha'nın ona verdiği iksir teninde karıncalanıyordu ve hafif peçe yüz hatlarını gizliyordu

Yeterince. Kalabalığın kenarından geçerken kimse onu tanıdığına dair bir işaret göstermemişti. Scarlett doğrudan ona bakmış ama onu tanıyor gibi görünmemişti. Açıklığın dört bir yanında, köylüler ve Vultor, açıklığı yumuşak altın rengi bir ışıkla aydınlatan fenerlerin altında birbirlerine karışmışlardı. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Hayatında ilk kez o da kendini güzel hissediyordu. Elbise onu dönüştürmüştü; yumuşak kumaşı ayak bileklerinin etrafında su gibi akıyor, saçları sırtından aşağı dalga dalga dökülüyordu. Hatta daha farklı hareket ettiğini, daha uzun durduğunu ve daha derin nefes aldığını bile hissetti.

Bakışları tekrar tören çemberindeki uzun boylu ve güçlü Seren'e kaydı. Onu ilk gördüğünde başka bir Vultor'la konuşuyordu ama dikkati dağınık görünüyordu, bakışları sürekli kalabalığı tarıyordu.

Onu arıyorum.

Ona doğru yaklaştığı anda diğer her şey kayboldu. Yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi; anında ve kesin. Agatha'nın büyüüne rağmen onu tanıyordu. Aralarındaki bağ kılık değiştirmenin ötesine geçmişti.

Müzik daha derin, daha ilkel bir şeye dönüştü ve Tessa ortaya çıkmadan önce topluluğun üzerine bir sessizlik çöktü. Her zaman köyün en güzel kızı olmuştu ama şimdi yaşlı Wilhelm onu Korrin'e doğru götürürken neredeyse parlıyordu, gözleri Korrin'in yüzüne kilitlenmişti.

Seren çemberin başındaki yerini aldı ve herkesin üzerinde yükseldi. Dik sırtlı ve gururlu bir şekilde duruyordu, geniş omuzları bir amaç uğruna dikilmişti. Meşale ışığı koyu renk saçlarındaki gümüşü yakalayarak parıldamasını sağladı. Şu anda her santimiyle alfabdi -güçlü, hükmedici, dokunulmaz.

Törene geleneksel Vultor yeminleriyle başlayan adamı büyülenmiş bir halde izledi. Tessa ve Korrin kendi yeminlerini etmeden önce onun sesi zengin ve otoriter bir şekilde açıklığa yayıldı. Sonra teyzesi yüzük takma törenini yönetmek üzere öne çıktı ve Elli onun rolünü iyi oynadığını kabul etmek zorunda kaldı. Korrin Tessa'nın başını arkaya yatırıp dişlerini hafifçe boynuna geçirirken Seren tekrar sözü devraldı ve tanımadığı bir dilde konuştu. Diğer Vultorlar da aynı şekilde karşılık verdi, sesleri kadim bir çağrı ve yanıt gibi yükselip alçalıyordu.

Bu kadar muhteşem biri onu nasıl isteyebilirdi? Gölgelemin arasında onu öpen adamın, şu anda bütün bir topluluğu varlığıyla büyüleyen aynı hükmedici figür olması imkânsız görünüyordu. Seren uzaktan bile dizlerinin bağını çözen bir güç ve güven yayıyordu ama sonra başını kaldırıp onu buldu, gözleri sadece onun için yumuşamıştı.

Bu bakış -görevlerinin arasındaki o bağlantı anı- kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Belki de o kadar da imkânsız değildi.

Tören, toplanan Vultor'un neşeli çılgınlıklarıyla sona erdi ve dakikalar sonra bu alışılmadık ritüeli takip etmeye başlayan insan köylüler tarafından yankılandı. Tessa ve Korrin'in kucaklaşmasını izledi, yüzleri mutlulukla parlıyordu ve içinden bir özlem ateşi yükseldi -seçilmek, el üstünde tutulmak, gerçek benliğini gören birine bağlanmak.

Gecenin resmi kısmı sona erdiğinde sohbetler başladı. Müzik yeniden daha hafif bir müziğe dönüştü ve çiftler

dans etmek için açıklığın ortasına geldi. Bu ani hareketlilik içinde Seren'in izini kaybetmişti ama olduğu yerde kaldı, bekledi.

"Hâlâ buradasın." Adamın derin sesi arkasından geldi ve kadın dönüp onu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ortadan kaybolacağımı mı sandın?"

"Şafak vakti görülen bir rüya gibi." Peçenin ardından kızın yüzünü inceledi. "Benimle yürür müsün? Gürültüden uzakta?"

"Senin kalman gerekmiyor mu?" diye sordu nefes nefese, kutlamaya doğru bakarak. "Sen onların liderisin. Kalmanı beklemiyorlar mı?"

Bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Bir süre bensiz idare edebilirler. Tören için görevlerimi yerine getirdim." Elini uzattı. "Şimdi seninle yalnız kalmak istiyorum."

Nasıl reddedebilirdi ki? Elini onun elinin içine koydu ve kendi elinin onun kocaman avucunun içinde ne kadar küçük görüldüğüne bir kez daha hayret etti.

Onu fenerlerden uzaklaştırarak açıklığın kenarındaki ağaçların arasından geçen bir patikaya doğru götürdü. Kutlama sesleri arkalarında yavaş yavaş kayboldu, yerini yaprakların hafif hışırtısı ve gece böceklerinin yumuşak korusu aldı. Ay ışığı ormanın zeminine gümüş rengi desenler çiziyordu ve o da artık kendini gizleme ihtiyacı hissetmeyerek peçesini açtı.

Bu orman köye yakın olanlardan çok daha az evcil olsa da, onunla birlikte karanlığa doğru yürürken kendini tamamen güvende hissediyordu, kilitli kapıları ve panjurlu pencereleriyle teyzesinin evinde hiç hissetmediği kadar güvende. Birkaç dakika sonra küçük bir açıklığa çıktılar. Yakınlarda bir dere çağılıyor, ay ışığının parçalarını dağılmış elmaslar gibi yansıtıyordu. Adam onu açıklığın kenarındaki düz bir kayaya götürdü ve resmi ceketini silkti.

"Lütfen," dedi, giysiyi kayanın yüzeyine dikkatlice yayarak. "Güzel elbisenizin mahvolmasını istemem."

Otururken ona utangaç bir gülümseme verdi, onun düşünceliliğinden etkilenmişti. Ceketini hala vücudundan sıcağı ve onun kokusunu taşıyordu - vahşi bir şey

ve toprak kokusu onu garip bir şekilde rahatlattı. Adam onun yanına, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınına yerleşti.

Bir süre sessizce oturup etraflarındaki ormanı dinlediler.

"Hiçbir zaman alfa olmak istemedim," dedi aniden, derin sesi gecenin içinde sessizdi. "Bu benim tutkum değildi."

Dönüp ona baktı, yüz ifadesi ay ışığında dalgındı.

"Önceki alfamız... dengesizdi. Oğlu daha da dengesizdi." Çenesi gerildi. "Savaş istiyorlardı - sadece insanlarla değil, kendilerine ait olduğuna inandıkları topraklara yerleşen diğerleriyle de. Geçmişteki yanlışların intikamını almak. Her taraftan pek çok kişi ölecekti."

Ellerine baktı, kolayca yok edebilecek ama ona karşı çok nazik davranan güçlü ellerine. "Oğluna meydan okudum. Buna mecburdum. Başka seçeneğim yoktu."

"Hayat kurtardınız," dedi yumuşak bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Ama onları da ben aldım. Eski alfanın oğlu benim elimde öldü." Sesi hatırladığı acıyla sertleşti. "Liderlik bana kan yoluyla geldi, arzuyla değil. Her gün liderlik etmek için doğru kişi olup olmadığımı merak ediyorum."

Kalbi onun için acıyordu ve uzanıp onun iri elini küçük eliyle kapattı.

"Liderlik ediyorsunuz çünkü halkınızı önemsiyorsunuz. Çünkü savaş değil barış istiyorsunuz." Onun parmaklarını sıktı. "Bu da sizi bu pozisyon için tam olarak doğru erkek yapıyor."

Gözleri onunkilerle buluştu, nefesini kesen bir kırılganlıkla doluydu. Hiç düşünmeden öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adamın şaşkınlıkla donup kaldığını, sonra da kalbini yerinden oynatan bir şefkatle karşılık verdiğini hissetti. Adamın eli, sanki çok değerli bir şeymiş gibi dikkatli ve saygılı bir şekilde yüzünü okşadı.

Adam öpücüğü derinleştirirken kalbi göğsünde gümbürdedi. Dudakları onunkilere karşı sert ama nazikti, talep etmekten ziyade ikna ediyordu. Kendini hissetti

Onun içinde eriyor, elleri o geniş omuzları kavramak için yukarı uzanıyordu.

Göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi; bu ses onu korkutmalıydı ama bunun yerine omurgasından aşağıya doğru bir heyecan gönderdi. Ne olduğunu anlayamadan, adamın iri elleri belini kavradı, onu zahmetsizce kaldırdı ve kucağına oturttu.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı dudaklarına, gözleri onunkileri arıyordu.

Sesini çıkaramadan başını salladı ve adamın elleri sırtına doğru kaydı, biri ensesinde dururken diğeri sırtının alt kısmına yayıldı ve onu sıkıca kendisine doğru tuttu. Avuçlarının sıcaklığı ödünç aldığı elbisenin ince kumaşını yakıyor, daha önce hiç yaşamadığı hisleri ateşliyordu. Parmakları adamın ensesindeki yumuşak saçlara dolandı ve adam kadının ağzını kendi ağzıyla keşfederken usulca hırladı.

Öpüşmeleri daha da hararetlendiğinde, altında uzun ve sert bir şey zonkladı ve onun tahrik olduğunu fark ettiğinde heyecanla ürpermesini bastıramadı. Kalçaları ona karşı yavaşça sallandı, içinde yükselen alevleri körükleyen ince bir hareketti bu.

"Bana durmamı söyle," dedi, nefesi kızın kulağına değiyordu. "Seni eve götürmemi söyle. Daha önce..."

Neyden önce? Sormak istedi ama vücudu zaten biliyordu. Kalçalarının arasında ısı birikti ve içgüdüsel olarak kendini daha da yakınlaştırarak göğsünün derinliklerinden bir hırıltı daha çıkardı.

"Seninle kalmak istiyorum," diye fısıldadı, parmakları onun çenesinin çizgisinde gezinirken.

Kısıtlaması kırıldı. Bir hırıltıyla dudaklarını tekrar yakaladı ve onu nefessiz bırakan tutkulu bir yoğunlukla ağzına sahip oldu. Elleri vücudunda geziniyor, okşuyor, alay ediyor, hiç hayal etmediği hisleri uyandırıyor. Ona doğru eğildi, elleri adamın kaslı omuzlarını, güçlü kollarını keşfetti. Adam geri çekildiğinde, gözleri karanlıkta erimiş altın gibi parlıyordu.

"Bu çok tehlikeli ufaklık." Sesi alçak, gürleyen bir hırıltıydı. "Daha önce durmalıyız..."

"Neyden önce?" Sözlari ancak bir fısıltı olarak ortaya çıktı.

Gözleri onunkileri aradı. "Canavarım kontrolü ele geçirmeden önce. Kendimi senin içinde kaybetmeden önce."

Onun kontrolünü kaybedeceği, kendini tamamen ona teslim edeceği düşüncesi, kadının kalbine bir sıcaklık dalgası gönderdi. Vücudu onun için ağrıyor, zar zor anladığı şeyler için özlem duyuyordu. Öne doğru eğildi, dudaklarını onun kulağına değdirdi, bu gecenin büyüğü ve gizeminden cesaret aldı.

"O zaman kendini benim içimde kaybet," diye fısıldadı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Sonsuz bir an boyunca dondu kaldı. Sonra içinden bir ürperti geçti ve onu kolunun üzerine yatırdı, ona bakarken gözleri altın renginde parlıyordu.

"Seren," diye nefes aldı, kendi sesini zar zor tanıyordu.

Adam, kadının tüm varlığında yankılanan alçak bir hırıltıyla karşılık verdi. Adam köprücük kemiğinin kıvrımlarını saygılı bir dokunuşla yokladı ve kadın ürperdi. Aralarındaki her temas noktası teninde zevk kıvılcımlarının uçuşmasına neden oldu ve kadın adamın dokunuşuna doğru eğilerek uyandırdığı enfes hislerden daha fazlasını aradı. Zihni arzusunun derinliğini tam olarak kavrayamasa bile vücudu ne istediğini biliyor gibiydi.

Dudakları boğazında bir yol izledi, dokunuşu hem nazik hem de ısrarcıydı. Başı geriye düştü, bilinçli bir düşünce olmadan kendini ona daha fazla sundu. Başparmağı, elbisesinin ince kumaşı arasından göğsünün alt tarafına dokunduğunda, zevk bir şimşek gibi içinden geçti. Verdiği tepkinin yoğunluğundan bunalmış bir halde adamın omuzlarına yapıştı.

"Seren," diye tekrar fısıldadı, sesi kendi kulaklarına yabancı geliyordu - nefessiz ve arzulu.

Gözleri onunkilere kilitlenmiş, onu korkutması gereken ama bunun yerine güçlü ve arzulu hissettiren bir iç ateşle parlıyordu. Büyük bir eliyle yüzünü kavrarken yüzünde zar zor dizginlediği bir açlık ifadesi vardı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, derin sesi kadının içinde gümbürdüyordu. "Çok duyarlısın."

Başparmağıyla boğazının sütununu okşadı ve kadının içinden bir ürperti çağlayanı gönderdi. "Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Diğer eli kızın beline yerleşti, parmakları kızın karnında sahiplenici ve koruyucu bir his uyandıracak şekilde yayıldı. Eğildi ve boynunun yan tarafına sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu. Bu his karşısında nefesi kesildi, parmakları adamın gömleğinin ön kısmına dolandı. Adam öpücüklerini boğazının sütununa kadar takip etti, ısırdı ve yaladı, dişlerinin ipucuyla onu kızdırdı. Başı dönüyor, arzu duyularını bastırıyordu.

"Seni tatmak istiyorum," diye hırladı tenine karşı. "Seni sahiplenmek için."

Evet. O da bunu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı, onun her şeyine. Vücudu onun için ağrıyordu ve sessizce daha fazlası için yalvararak onun dokunuşuna doğru eğildi.

Parlayan gözleriyle onu incelemek için geri çekildi. "Söylemene ihtiyacım var, Elli. Kelimeleri söylediğini duymam gerek. Bunu istiyor musun? Beni istiyor musun?"

Titrek bir nefes aldı. "Bunu istiyorum," diye fısıldadı, elleri tekrar onun omuzlarını kavramak için yukarı kaydı. "Seni istiyorum, Seren. Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok."

İnledi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Öpücüğü bir iddiaydı, gelecek şeylerin bir vaadiydi. Kız onun tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık verdi, elleri onun geniş omuzlarını, güçlü kollarını keşfetti. Sabırsızca gömleğini çekiştirdi ama adam başını salladı.

"Henüz değil, ufaklık."

İtiraz etmeye başladı ama sonra adamın eli göğsünün üzerine kapandı ve konuşma yeteneğini kaybetti. Adam ince kumaşın üzerinden onu okşuyor, etrafında dönüyor, sıkıyor, ta ki kadın ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar. Sonunda başparmağını meme ucuna sürttüğünde, kadın haykırarak ona doğru eğildi.

"Şşşt," diye fısıldadı, dudakları bir kez daha onunkileri buldu. "Seninle ilgileneceğim."

Kucağında kıvranana, tırnakları omuzlarına batana kadar göğüslerini okşadı ve okşadı. İçgüdüsel olarak kalçalarını salladı, adını koyamadığı bir şeyi arıyordu. Adamın onay hırıltısı kızın içinde gümürdedi.

Elbisesini omuzlarından aşağı sıyırıp onu gece havasına ve aç bakışlarına maruz bırakırken.

"Çok güzel," diye mırıldandı ve eğilerek sert bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Bu his karşısında inledi, parmakları adamın saçlarını kavradı. Adam dudakları ve diliyle onu tahrik ediyor, önce bir göğsünü, sonra diğerini emiyordu; ta ki kadın nefes nefese kalana ve kollarında titreyene kadar. Vücudu ağrıyor, tam olarak anlayamadığı bir ihtiyaçla zonkluyordu. Sürtünme arayışıyla kalçalarını tekrar salladı ve adam inledi.

"Sabırlı ol, benim hevesli küçük dostum," dedi, sesi arzuyla kabalaşmıştı.

Adamın eli vücudunda geziniyor, gözleri kadını titreten bir açlıkla parlıyor, sonra elbisesinin eteklerinin altından kayarak eteğini kalçalarının üzerine doğru itiyordu. Aklının uzak bir köşesi utanması gerektiğini düşündü ama , adamın kalçalarının arasındaki ıslak sıcaklığa dokunan çıldırtıcı nazik dokunuşuna odaklanmıştı. İçinden bir elektrik çarpması geçti ve haykırdı.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Seni duymama izin ver, küçüğüm. Ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Parmakları onu nefessiz bırakan bir şefkat ve sahiplenme karışımıyla keşfetti. Adam kalın bir parmağını içine soktuğunda, kadın ona doğru eğildi ve bu istila karşısında nefesi kesildi. Biraz canı yandı ama parmağını kıvrıp kadının derinliklerindeki gizli bir noktayı okşayınca bu his kısa sürede zevkle bastırıldı. Ona dokunurken dikkatle onu izledi, her tepkisini, her nefes alışını ve inleyişini inceledi.

"Çok sıkısın," dedi, sesi derin bir gümbürtüydü. "Benim için hazır olduğundan emin olmalıyım. Seni incitmek istemiyorum."

Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu. "Yapmayacaksın," diye soluk soluğa kalmayı başardı. "Sana güveniyorum."

İnledi ve onu şiddetle öptü. Parmağı onun içinde hareket etmeye devam etti, onu gerdi, onu almaya hazırladı. İkinci bir parmak eklediğinde yanma daha da şiddetlendi ama bu sadece onun ihtiyacını körükledi. Adamın itişleriyle kalçalarını salladı, lezzetli sürtünmeden daha fazlasını aradı.

Başparmağı uyluklarının tepesindeki hassas bir noktaya sürtündü. Kadın haykırdı, vücudu gerildi, bir yay gibi sımsıkı sarıldı. Adam sert ve kasıtlı vuruşlarla o noktanın etrafında döndü ve kadının içinde patlayan zevk, ısı ve ışık dalgaları halinde dışarıya doğru yayıldı. Ayrılırken ona sarıldı, dudaklarında onun adı vardı ve adam onu yakınında tuttu, doruğa ulaşması için ona rehberlik ederken övgü ve cesaret verici sözler homurdandı.

Sonunda yeryüzüne geri döndüğünde, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve adam nemli yanaklarında nazik bir parmak gezdirdi.

"İyi misin ufaklık?" Adamın sesi kızın içinde gürledi. "Seni incittim mi?"

Kadın kelimeleri bulmakta zorlanarak başını salladı ve adam onu tekrar öpmek için eğildi. Bu öpücük farklıydı, yavaş ve durgundu, sanki onun tadına varmak ister gibiydi. Kadın adamın ağzına doğru iç çekti, vücudu adamın kollarında rahatlamış ve uysallaşmıştı. Adam onu nazikçe okşamaya devam etti ve aldığı zevkin doruklarından aşağı sağladı.

Öpüşmeyi kestiğinde, onu tekrar incelemek için geri çekildi.

"Sanırım burada dursak iyi olacak."

Durmak mı? Anlamayarak kaşlarını çattı, ama sonra o uzun, kalın uzunluğun ısrarla kalçasında zonkladığını hissetti.

"Ama sen... sen çok sertsin," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Kıkırdaması karanlık ve baştan çıkarıcıydı. "Evet. Senin yüzünden. Tatlı kokun ve dokunuşlarıma verdiğin karşılık yüzünden." Onun boynuna sokuldu. "Ama bu gece seni sahiplenmeyeceğim, küçüğüm."

"Ama... neden olmasın?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Hoşuna gitmedi mi? Seni memnun etmedim mi?"

"Beni çok memnun ettin," diye homurdandı. "İnan bana, kendimi senin tatlı sıcaklığına bırakmaktan başka bir şey istemiyorum. Seni benim yaparken vücudunun etrafımda sıkılaştığını hissetmek."

"Ama?"

Hâlâ nemli olan yanaklarını nazikçe okşadı. "Ama bunların hepsi senin için yeni ve sanırım bunaltıcı."

Elbette haklıydı. Tüm bunlar çok yeni, yoğun ve bunaltıcıydı. Ama bu, kalçalarının arasındaki sızıyı ya da kalbindeki özlemi azaltmıyordu. Onu istiyordu, onun her şeyini. Ona tamamen, bütünüyle ait olmak istiyordu ama başını sallayarak kararını kabul etti.

Onu tekrar öptü, bu sefer şefkatle, dudakları onunkilere karşı yumuşaktı. "Bunu aceleye getirmeyeceğim," diye mırıldandı. "Zamana ihtiyacın var."

Adamın gözlerindeki çatışmayı görebiliyordu -arzuyla kısıtlama arasındaki savaş- ve birden aklına belki de onun da böyle düşündüğü geldi. Biraz titrek bir gülümsemeyle tekrar başını salladı.

"Törene dönmeliyiz," diye ekledi isteksizce. "Bu gecenin tadını çıkarmanızı istiyorum - dans etmenizi ve kutlama yapmanızı. Bu neşeli anları hak ediyorsunuz."

Başparmağıyla onun yanağını okşadı, dokunuşu son derece şefkatliydi.

"Bu gece çok özel," diye devam etti. "Büyülü. Her şeyi deneyimlemeni istiyorum."

"Sadece seninle olmak bile yeterince büyülü," diye fısıldadı.

Hırladı ve sonra onu tekrar öpmeye başladı, ağzı aç ve talepkârdı. Kadın öpücüğe hevesle karşılık verdi ama adam çok geçmeden geri çekildi.

"Tören, küçük baştan çıkarıcı," dedi sertçe, onu tekrar ayağa kaldırırken ve duvağını yerine takmadan önce elbisesini düzeltirken. "Artık gitmeliyiz."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Kadın elini tuttu, temas anında teni karıncalandı. Onunla fener ışıkları altında dans etme düşüncesi içini heyecanla doldurdu ve adam gülümsediğinde dünya daha parlak, daha umut dolu göründü.

Yarın ne olursa olsun, bu gece bir hediye idi. Sonsuza dek değerini bileceği büyülü bir hediye.

BÖLÜM 16

Seren tören alanını çevreleyen fener çemberinin hemen dışında durdu. Canavarı biraz sakinleşmişti, Elli'nin verdiği zevkten tatmin olmuştu - en azından şimdilik- ama onu sahiplenme ihtiyacı hâlâ bastırıyordu tenine karşı.

"Seni beklerim," dedi, sözcükler o durduramadan ağzından dökülüverdi. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. Seni asla acele ettirmez ya da seçimini zorlamazdım."

"Ya çoktan seçtiysem?" diye fısıldadı.

Canavarı zaferle uludu ama onu susturdu. Mutluluğun bedelsiz olduğuna inanamayacak kadar uzun yaşamış, çok şey görmüştü.

"O zaman senden emin olmanı rica ediyorum," dedi yüzündeki bir tutam saçı . "Çünkü bir Vultor eşi bir kez sahiplenildiğinde sonsuza dek kalır. Ve sen kendi yolunu bulmak için her şansı hak ediyorsun."

Elini avucunun içine aldı, avucunun ne kadar küçük ve narin olduğuna hayret etti. Teni sıcak ve yumuşaktı; bu da insanların kendi türüne kıyasla ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyordu. Canavarı onun dokunuşuyla sakinleşti ve ona gülümsedi.

"Şimdi dans edelim."

Kolunu kızın beline doladı ve onu dansçı kalabalığının içine doğru döndürdü. Kız ona gülümsedi, yüzü sevinçle parlıyordu ve canavarı memnuniyetle uludu. Eşi çok cesur ve güzeldi, çok güveniyordu, çok duyarlıydı. Şu anda bile elleri ona tekrar dokunmak, vücudunun sıcaklığını ve teninin yumuşaklığını hissetmek için can ama kendini tuttu, kollarında olduğu için mutluydu.

Fenerin ışığı saçlarına vuruyor, onları altın rengine dönüştürüyordu. Kılık değiştirmiş hali başkalarını kandırabilirdi ama ona göre Elli kesinlikle onun Elli'siydi - teyzesine meydan okuyacak kadar cesur, korkutucu şöhretinin ötesini görecektik kadar nazik ve ciğerlerindeki nefesi çalacak kadar güzeldi.

Döndüklerinde, açıklığın karşısındaki Agatha'dan onaylayan bir baş selamı aldı. Yaşlı kadın söylediğinden fazlasını biliyordu -belki de bu gece Elli'yi ona gönderdiğinde neler olacağını başından beri biliyordu.

Dans üstüne dans ederek birlikte hareket ettiler, kızın küçük bedeni ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Her ayrıntıyı ezberlemişti; onu kendine yaklaştırdığında nabzının hızlanmasını, kucağında rahatladığında kokusundaki ince değişiklikleri, onu kolunun altında döndürdüğünde gözlerinin açılmasını.

Sürü üyeleri meraktan endişeye uzanan ifadelerle onu izliyordu ama o bunu umursamıyordu. İlk kez kollarındaki dişiden başka bir şey düşünmüyordu. Birlikte attıkları her adımda, onlarca yıldır sırtında taşıdığı liderlik yükü omuzlarından kalkıyor gibiydi.

Müzik tekrar yavaşladığında onu daha da yaklaştırdı. Başını göğsüne yasladı ve onun gürleyen kalp atışlarını duyup duymadığını merak etti.

"Herkes bakıyor," diye fısıldadı.

"Bırakın ," diye mırıldandı saçlarına. "Bu geceden önce hiç kimseyle dans etmedim."

Hafifçe geri çekildi, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Hiç mi?"

"Hiç istemedim," diye itiraf etti.

"Hiç pratik yapmamış birine göre bu işte oldukça iyisin," diye alay etti adam onu hafifçe döndürdüğünde.

Gülümsemesine karşılık verdi. "Doğru teşviki aldığımda hızlı çalışırım."

Alfa görevini üstlendiğinden beri ilk kez gerçekten mutlu hissediyordu - sadece iyi yapılan bir görevden ya da önlenen bir krizden memnun değil, gerçekten, derinden mutlu.

Hâlâ o anın içinde kaybolmuş, onun kollarındaki hissini tadını çıkarıyordu ki, gelişmiş işitme duyusu ilk hırıltıları yakaladı. Gerildi, zihni tam olarak kaydetmeden önce vücudu tehlide tepki verdi.

İlk dönüşümlerini zar zor atlatmış iki genç erkek açıklığın kenarında karşı karşıya geldi. Rakal ve Vex, mantıklı olmaktan çok gururlu çiftçilerdi. Rakal'ın gözleri çoktan parlamaya başlamıştı, bölge haklarıyla ilgili bir şeyler hırlarken dişleri uzuyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak Elli'den isteksizce uzaklaştı. Canavarı bu ayrılığa öfkelenmişti ama görev çağırıyordu. "Üzgünüm küçüğüm ama bunu halletmem gerekiyor."

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi ama anlayışla başını salladı. "Elbette."

Yüzleşmeye doğru adım atmadan önce onun elini bir kez sıktı. Kalabalık onun önünde dağıldı, hem insanlar hem de Vultor onun hoşnutsuzluğunun gücüyle kenara çekildi. İki genç erkek baskınlık gösterilerine o kadar kapılmışlardı ki, o üzerlerine gelene kadar yaklaştığını fark etmediler.

"Yeter," diye homurdandı, sesi gücünün tüm ağırlığını taşıyordu. Her iki genç de irkildi ve hemen boyun eğerek başlarını öne eğdi.

Rakal önce toparlandı, meydan okuma hâlâ gözlerinde parlıyordu. "Alfa, o meydan okudu-"

"Kimin kime meydan okuduğu umurumda değil," diyerek onun sözünü kesti, sesini alçak tuttu ama belirgin bir güçle doldurdu. Rakal'ın kabadayılığı dağıldı ve bakışlarını indirerek boyun eğmek için başını hafifçe eğdi.

"Affet beni Alfa," diye mırıldandı genç erkek ve başını salladı.

"Bu bir birlik kutlamasıdır," diye devam etti, sesini duyurmaya . "Bu gösteriyle hepimizin onurunu zedeliyorsunuz."

Her iki erkek de uygun bir şekilde başını salladı.

"Rakal, sen Varro'ya katılacaksın. Vex, sen Nyra'ya eşlik edeceksin."

Yaşlı sürü üyeleri onları ayrı tutacak ve uslu durmalarını sağlayacaktı. Duruşunu gevşetmeden önce her iki genç erkeğin de uzaklaşmasını bekledi. Bu baskınlık gösterisi gerekliydi ama bundan hiç zevk almıyordu. Kendisi olmak yerine alfayı somutlaştırması gereken bu anlar onu her zaman boşlukta hissettiriyordu.

Elli'yi bıraktığı yere doğru döndü, bu akşamın tek parlak noktasına dönmeye hevesliydi ama Elli'nin birkaç dakika önce durduğu yer boştu.

O gitmişti.

Umutsuzca açıklığı taradı, artan duyuları dışarıya doğru uzanıyordu. Agatha'nın iksiri onu takip etmeyi neredeyse imkânsız kılacak olsa da, burun delikleri alevlendi ve onun kendine özgü kokusunu aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Dudaklarından acı dolu bir feryat koptu ve topluluk sessizliğe gömüldü. Müzik durakladı, melodi uyumsuz notalardan oluşan bir şangırtı içinde kayboldu. Zar zor fark etti. Canavarı onu bulması için tırmalıyordu ve bir kez olsun kendini tutmadı.

Hiçbir şey onu eşini bulmaktan alıkoyamazdı ve bu sefer onun gitmesine izin vermeyecekti.

BÖLÜM 17

Elli, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ormanda körlemesine tökezledi. Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti? Bir dakika önce Seren'in adım adım uzaklaşmasını izliyor, kalabalığa hayranlıkla bakıyordu.

güçlü varlığının önünde parçalandı ve ona nasıl dokunduğunu hatırladı.

Sonra omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve kaldırıp Margaret Teyze'yi gördü, kısılmış gözleri doğrudan ona dikilmişti. Agatha'nın iksirine ve perdeye rağmen teyzesinin onu tanıdığından emindi. Margaret'in ağzı, her zaman cezadan önce gelen o tanıdık onaylamama çizgisine sıkıştı.

Kalbi çarpmaya başladı ve geriye doğru çekildi, uzaklaşmadan önce kibarca gülümseyen genç bir Vultor'a çarptı. Teyzesi kararlı adımlarla kalabalığı yarmaya başladı, gözleri Elli'den hiç ayrılmıyordu. Açık alanda saklanacak hiçbir yer yoktu. Teyzesi yaklaşıp bir grup köylüyü mırıldandığı bir bahaneyle iterek geçerken boğazında panik yükseldi.

Seren'e doğru baktı ama o hâlâ genç Vultor erkekleriyle meşguldü. Onu bu işe bulaştıramazdı, bu onun çözmesi gereken bir sorundu. Seren'in geniş sırtına son bir kez özlemle bakarak, gülen iki çiftin arasından sıyrıldı ve açıklığın kenarına doğru ilerledi.

Büyülü gece onun etrafında paramparça oldu. Kendisini güzel hissetmesini sağlayan elbise şimdi varlığını duyuran bir fener gibi hissediyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında teyzesinin hâlâ onu aradığını gördü, yüzü şüpheyle çarpılmıştı. Tek şansı teyzesinden önce eve varmak ve aldatmacasının tüm kanıtlarını ortadan kaldırmaktı.

Kalbi kaburgalarına çarparak ağaçların arasından kaydı. Orman yolunda aceleyle ilerlerken güzel elbisesi dikenlere takıldı ve kumaşta küçük delikler açıldı. Agatha'dan özür dilemesi gerekecekti - bir korkak gibi kaçtıktan sonra kadının yüzüne bakabileceğini varsayarsak tabii.

Ormanın yirmi adım ötesinde, ödünç aldığı güzel terliklerinden biri bir köke takıldı ve neredeyse onu yere serecekti. Kendini bir ağaç gövdesine yaslayarak dengede dururken, keskin bir ses karanlığı yarıdı.

"Orada dur."

Teyzesi elleri kalçalarında ona doğru yaklaşıırken donakaldı. Ay ışığında teyzesinin yüzü her zamankinden daha sert görünüyordu, gölgeler ağzının etrafındaki çizgileri derinleştiriyordu.

"Sen olduğunu biliyordum," diye tısladı teyzesi. "Küçük kostümünle bile kendi yeğenimi tanıyamayacağımı mı sandın?"

"Margaret Teyze, ben-"

"Sessizlik! Seni o yaratıkla gördüm. Dans ediyordun. Dokunurken. Ormandan birlikte çıkarken."

Yanakları yanıyordu. "Sadece konuştuk."

"Bana yalan söyleme." Teyzesi bir adım daha yaklaştı, parfümü gece havasında ağırlaşmıştı. "Tıpkı annen gibisin, değil mi? Sana ilgi gösteren ilk erkeğe umutsuzca kendini atıyorsun."

Bu sözler bir tokattan daha çok canını yaktı. "Benim annem-"

"Annen zayıf ve ahlaksızdı. Yoldan geçen bir yabancıнын kendisini baştan çıkarmasına izin verdi, kendini mahvetti ve karnında seninle sürünerek eve döndü." Teyzesinin sesinden tiksinti damlıyordu. "Seni ben aldım

İkimiz de aile görevimiz için buradayız ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Bir canavarla kızıışmak için gizlice kaçmak mı?"

Gözlerinden yaşlar süzöldü ama düşmelerine izin vermedi. "Seren bir canavar değil."

"Demek artık 'Seren' oldu, öyle mi?" Teyzesi esprisiz bir kakhaha attı. "Seçiminizi açıkça belirttiniz. Artık evimde istenmiyorsunuz."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde gözlerini kırptırdı. Cezalandırılmayı bekliyordu, dışarı atılmayı değil.

"Ne?"

"Beni duydun. Senin gibi... eğilimleri olan bir kızı çatımın altında barındırmayacağım. Ev halkını bozuyorsun. Tüm köyün önünde beni utandırıyor." Teyzesinin yüzünde soğuk bir alay ifadesi belirdi. "Onu bu kadar çok istiyorsan canavarına git, ama bir melez yavrusuyla sürünerek geri gelmeyi bekleme. Sabaha eşyalarını verandada bulacaksın."

Bu sert bakışlara daha fazla dayanamayarak arkasını döndü ve ormanın derinliklerine doğru kaçtı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu ama teyzesinin acımasız sözlerinden kaçamadı. Her nefesi acı dolu soluklarla geliyor, göğsü keder ve utançla sıkışyordu.

Açıktaki bir köke takılıp tökezledi ve öne doğru savruldu. Düşüşünü durdurmayı başardı ama ödünç aldığı terliklerden biri düşerek çalılıkların arasında kayboldu. Bir kalp atışı için durakladı, sonra vazgeçti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu; ne terliğin, ne yırtık elbisenin, ne de avuçlarına bulaşan kirin.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği üzerine çöktü. Evsizdi. Dışlanmış. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

En azından annesi gitmeyi seçmişti. Yoksa gitmiş miydi? Belki de çaresizdi - bir erkek için değil, Margaret'in zalimliğinden kaçmak için.

Böylesine büyülu başlayan gece şimdi karanlığıyla onunla alay ediyordu. Sonunda devasa, eski bir ağacın yanında durdu ve dizlerini göğsüne çekerek ormanın zeminine doğru kaydı.

"Ne yapacağım ben?" diye fısıldadı kayıtsız ormana, hıçkırıkları birkaç titrek nefese dönüşürken.

Margaret Teyze'nin evine dönmeye mi çalışacaksın? İmkansızdı. Af dilese ve teyzesi onu geri kabul etse bile, teyzesinin onun hakkındaki düşüncelerini hiçbir şey değiştiremezdi. Bu konuyu tekrar tekrar gündeme getirecek ve her seferinde etine dikenler batıracaktı. Köy de bir sığınak sunmuyordu. Belediye Başkanı Jacobson'ın gözden düşmüş yeğenini kim kabul ederdi ki? Teyzesi sürgün edilme nedenini kendine saklasa bile, kimse garip, basit fikirli bir kızı istemezdi.

Seren... Kalbi acıyla burkuldu. Onu sahiplenmek istediğini söylemişti ama sahiplenmemişti. Zaten şüpheleri mi vardı? Onun ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde ne düşünecekti? Onu terk ettiğine, reddettiğine inanacak mıydı?

Orman zemini altında soğuk hissediyordu, nemi güzel elbisesinin içinden sızıyordu. Ne parası, ne erzağı, ne de bir planı vardı. Sadece sırtındaki giysiler ve bir ömür boyu kendisine değersiz olduğu söylenmişti.

Gözyaşları yeniden dökülmeye başladı ve orman onları sessizce emdi. Hıçkırıkları hıçkırığa dönüşene kadar dizlerine sarıldı. Ormanın gece sesleri yavaş yavaş farkındalığına geri döndü - yaprakların hışırtısı, bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü, kaçtığı törenden gelen hafif müzik ve kahkahalar.

Gözyaşlarıyla kirlenmiş yüzünü elinin tersiyle sildi. Burada oturup ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Bir plana, gidecek bir yere, yapacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Güzel elbisesi nemli bir şekilde bacaklarına yapışmış, narin kumaşı kopmuş ve kirlenmişti. Agatha'nın elbisesi. Ona yardım eden, felaketle sonuçlansa bile bu geceyi mümkün kılan nazik yaşlı kadın.

Şu anki haliyle bile iade etmeliyim, diye karar verdi.

Titreyen bacaklarının üzerinde durarak eteğindeki kiri elinden geldiğince temizledi. Kalan terliği çıkarıp yanında taşıdı, orman zemini çıplak ayaklarının altında serin ve nemliydi.

Tanrıya şükür Agatha köyde yaşamıyordu. Şansı yaver giderse, fark edilmeden kulübesine giden yolu bulabilirdi. Geri dönecekti.

giyinecek, ne olduğunu açıklayacak ve... sonra ne olacaktı? Yaşlı kadının nezaketini daha fazla zorlama düşüncesi midesini utançla burktu ama gidecek başka yeri yoktu.

Ağaçların arasından dikkatle kendi kendine, "Belki de sade bir elbise ödünç almama izin verir," diye mırıldandı. "Seyahat için uygun bir şey." Gerçi nereye seyahat edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ağaçların arasından köyün ışıkları göründü ve adımları yavaşladı. Ya biri onu gördüyse? Ya Margaret Teyze'ye haber ulaşırsa? Ama bütün gece ormanda yırtık bir elbiseyle dolaşamazdı.

Derin bir nefes alarak köyün kenarından dolaştı, gölgelerden uzak durdu, sonra da Agatha'nın kulübesine doğru aceleyle yola koyuldu. İçini rahatlatan şey, içeride hâlâ bir ışığın yanıyor olmasıydı ama bahçe kapısında duraksadı, şüphe kararlılığını kemiriyordu.

Ya Agatha evde değilse? Ya elbisenin mahvolmasına kızdıysa?

Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve sessizce patikadan yukarı doğru yürüdü. Kapıyı çalmak için titreyen elini kaldırdı ama parmak eklemleri temas etmeden önce kapı açıldı ve Agatha'nın endişeyle kaplı tanıdık yüzü ortaya çıktı.

"Ah, sevgili kızım." Agatha, Elli'nin darmadağınık görüntüsünü -yırtık elbisesini, çıplak ayaklarını, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü- görünce içini çekti. "İçeri gel, çabuk içeri gel."

Eşikte duraksadı. "Güzel elbiseni mahvettim. Terliklerden birini de kaybettim."

Agatha onun endişelerini elinin tersiyle iterek onu nazikçe içeri çekti. "Elbiseler onarılabilir, çocuğum. Sen yapamazsın."

Kulübe sıcaktı, otlar ve taze ekmek kokuyordu. Sıkıntısına rağmen, Agatha onu ateşin yanındaki minderli sandalyeye götürürken omuzları hafifçe gevşedi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı kalan terliği uzatarak. "Margaret Teyze beni Seren'le ormandan çıkarken gördü. O, o beni attı

dışarı."

Agatha'nın yüzü karardı. "Şu kadın. Sana çay yapayım."

"Zorlamamalıyım-"

"Saçmalık. Dayatmacı değilsin. Seni ben davet ettim, unuttun mu?"

Yaşlı kadın mutfağa girdi ve bir süre sonra elinde bir çaydanlık ve iki fincanla geri döndü.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Elbette burada kalıyorsun." Agatha sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi konuştu. "İhtiyacın olduğu sürece."

"Ama Margaret Teyze-"

"Evimde hiçbir yetkisi yok. Ve eğer senin hakkında yalanlar yayabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir." Agatha, Elli'nin ellerine dumanı tüten bir fincan çay koyarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Sıcaklık Elli'nin soğuk parmaklarına sızdı. "İç. Sinirlerinin yatışmasına yardımcı olacaktır."

Çayın tadı papatya, bal ve tanımlayamadığı başka bir şeydi. Her yudumda göğsündeki düğüm hafifçe gevşedi.

"," diye itiraf etti sonunda, göğsü ağrıyordu. "Seren onu terk ettiğimi düşünecek."

Agatha kesin bir tavırla, "Hayır, yapmayacak," dedi. "Ama bu yarının meselesi. Bu gece dinlenmeye ihtiyacın var."

Çayını bitirdikten sonra Agatha onu üst kattaki küçük bir yatak odasına götürdü. Yatağı kırkyama bir yorgan örtüyordu ve tavan kirişlerinden kuru çiçekler sarkıyordu.

"Burası Scarlett'in beni her ziyaret ettiğinde kullandığı odaydı, ama ihtiyacın olduğu sürece senin."

"Bu çok güzel. Teşekkür ."

Agatha onun harap elbiseyi çıkarmasına yardım etti ve temiz, yumuşak bir gecelik vermeden önce ayaklarını ve ellerini kaplayan kiri nazikçe yıkadı.

"Şimdi uyu. Sabah her şey daha net görünecek."

Yorgun bir şekilde yatağa tırmandı ve yatağın rahatlatıcı yumuşaklığına gömüldü. Agatha sessizce kapıyı kapatırken, düşünceleri Seren'e kaydı - onun altın gözlerine, gücüne rağmen nazik dokunuşuna, ona sanki değerliymiş gibi bakmasına.

Uyku onu çabucak ele geçirdi ama Seren onu rüyalarında takip etti.

BÖLÜM 18

Seren acı dolu uluması kesilirken sessiz kalabalığı görmezden geldi ve hâlâ umutsuzca Elli'yi arıyordu.

"Sorun nedir?" Nyra ona katılırken uyarı hırıltısını duymazdan gelerek sessizce sordu.

Soruyu zar zor fark etti. "Peçeli kadının nereye gittiğini gördün mü?"

"İnsan mı? Hayır, ama..." Adam onun yanından geçerken Nyra'nın sesi kesildi.

Kalbi her geçen an daha da hızlı çarparak toplantının çevresinde bir daire çizdi. Onu korkutmuş muydu? Karşılaşmaları sırasında zorlukla kontrol altına aldığı canavarın anısı aklından çıkmıyordu. Belki de pençelerinin sırtında uzadığını hissetmiş ve gözlerindeki parıltının yoğunlaştığını fark etmişti. Belki de sonunda onun özenle koruduğu kontrolünün altında gizlenen canavarı görmüştü.

Açıklıktan çıkan patikalardan birinin biraz aşağısında, ay ışığında bir şey parıldıyordu. Diz çöktü ve narin bir terliği aldı - onun terliğini. Ellerinin arasında dikkatlice tuttu, kırılgan şey kıyaslandığında saçma bir şekilde küçük görünüyordu. Burun delikleri alevlendi, iksirin bunu engelleyeceğini bilse de onun kokusundan herhangi bir iz yakalamaya çalıştı.

"Siktir," diye homurdandı, göğsü ağrıyordu. Umut etmesine, var olmayan olasılıkları hayal etmesine izin vermişti. Kız gençti, masumdu, insandı. Ve o... değildi.

Gece havası tenine aniden soğuk gelmişti. Arkasındaki kutlama yeniden başlamıştı, kahkaha ve müzik sesleri göğsüne yayılan boşluk hissiyle alay ediyordu.

" oluyor, Seren?" Yaşlı Lena onun yanında belirdi. "O gitti."

Kelimeler amaçlanandan daha sert çıktı ve Lena'nın gözleri adamın elindeki terliğe kaydı. "Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

Homurdandı, canavarı derisinin altında huzursuzca geziniyordu. "Ben onun için yeterince iyi değilim. Bir canavar, bir eş değil."

"Seren." Lena onun kolunu tutarken sesi sertti, ilerlemiş yaşına rağmen tutuşu güçlüydü. "Bu saçmalığa bir an önce son vereceksin. Git dışını bul."

O haklıydı. Aralarında ne değişmiş olursa olsun, bunu onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı. Teyzesinin evine dönmüş olmalı, diye karar verdi ve köye giden patıkaya yöneldi. Daha oraya ulaşamadan, keskin ve tanıdık bir ses konsantrasyonunu bozdu.

"Bizi terk mi ediyorsun, Alfa Thalos?"

Belediye Başkanı Jacobson onun önünü kesti, yüzü gözlerine ulaşmayan, alıştırmış bir endişe maskesiydi. Kadının ifadesindeki bir şey adamın tüylerini diken diken etti.

"Belediye Başkanı," onayladı, önünde durarak. "Bu akşam yeğeninizi gördünüz mü?"

Kendini toparlamadan önce yüz hatlarında bir öfke titreşimi geçti.

"Yeğenim mi? Evde olması ve ev işlerini tamamlaması gerekiyordu." Bakışları adamın elindeki terliğe kaydı ve dudakları inceldi. "Gerçi aksini bildiğinden şüpheleniyorum."

Gözlerinin öfkeyle parlamaya başladığını hissetmesine rağmen ifadesini nötr tutmak için mücadele etti. "Nerede o?"

Belediye Başkanı kendini topladı ve diğerlerinin performansını duyabildiğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Onu gönderdim tabii ki. Bu geceki davranışı kesinlikle utanç vericiydi." Sesini skandal yaratan bir fısıltıya indirdi. "Orada bulunan her erkekle dans etmek, onlarla birlikte ormanda kaybolmak... En az annesi kadar kötü. Evimde bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğim."

Yalan o kadar bariz, o kadar hesaplanmıştı ki, bu kadar öfkeli olmasaydı gülecekti.

"İkimiz de onun benden başka kimseyle dans etmediğini biliyoruz."

"Bu daha iyi sayılmaz," diye burnunu çekti. "Onun gibi... sınırlı niteliklere sahip bir kızın kendini senin konumundaki birine atmaya hakkı yok."

Kontrolünü kaybetti, sadece gözlerinin parlak altın renginde parlamasına yetecek kadar. "Nereye gitti o?"

"Onun gibi kızlarla, kim bilebilir ki? Muhtemelen başka bir erkek bulmaya gitmiştir," dedi kötü niyetle. "En iyisi onu unutmak, Alfa Thalos. Seni ilgilendirmeye değmez."

Canavarı ileri atılırken görüşü kırmızıya boyandı. Göğsünde bir hırıltı yükseldi ve uzamış köpek dişlerini ortaya çıkaran bir hırlamaya dönüştü. Artık diplomatik bir lider değil, belediye başkanının üzerinde yükseliyor, iri gövdesiyle onu gölgede bırakıyordu.

"Kendi kanını mı dökeceksin? Onu aşağılamak mı? Onun hakkında yalan mı söyleyeceksin?" Her soru gırtlaktan gelen bir hırıltı gibi çıkıyordu. "Ne için? Değerli itibarın için mi?"

Geriye doğru tökezledi, yanlış hesap yaptığını anlayınca gözleri büyüdü. Özenle geliştirdiği güç gösterisi, onun açığa çıkan öfkesi karşısında dağıldı. Sırtını içecek masasına çarptı ve bardaklar şingirdadı.

"Ben sadece sizin için en iyisini düşünüyordum-"

"Sessizlik." Bu kelime havayı bir bıçak gibi kesti. "Ona nasıl davrandığını izledim. Bu köyü ona karşı nasıl zehirlediğini."

İnsanlar, hem köylüler hem de Vultor şimdi ona bakıyordu ama o bunu umursamıyordu. İttifak, politika, aylardır geliştirdiği dikkatli diplomasi, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hele ki Elli'si dışarıda tek başınayken ve istenmediğine inanırken.

"Alfa-" Nyra bir adım öne çıktı, yüz hatlarında endişe okunuyordu.

Bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Ticaret görüşmeleri askıya alınmıştır." Yakıcı bakışlarını, rengi solmuş olan Belediye Başkanı Jacobson'a çevirdi. "Köyünüzün bizim değerlendirmemizi hak edip etmediğine karar verene kadar."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, hiçbir ses çıkmıyor ve elleri masa örtüsünün üzerinde titriyordu.

"Onu bulacağım," diye hırladı, sesi sadece onun kulakları için ölümcül bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve eğer senin zalimliğin yüzünden ona bir zarar geldiyse, bunun bir hesabı olacak."

Arkasını döndü, terlik hâlâ elindeydi ve ağaçlara doğru yürüdü. Kalabalık önünde su gibi dağıldı. Fısıltılı konuşmalardan parçalar yakaladı, yüzlerdeki şoku gördü ama hiçbirini kayda geçmedi. Sadece tek bir düşünce onu tüketti.

Elli'yi bul.

Gecenin geri kalanını karanlık ormanda gezinerek ve ondan bir iz arayarak geçirdi. Terlik, tek bir gecede bulduklarının ve kaybettiklerinin kırılğan bir hatırlatıcısı olarak elinde kaldı. Koku maskeleyen iksiri iz sürme yeteneklerini engellemeye devam ettikçe hayal kırıklığı her geçen saat artıyordu.

Yoldaki bir çatalda durakladı, burun delikleri faydasızca alevlendi. Ona rehberlik edecek kokusu olmadan, karanlıkta sadece gözleri ve kulaklarıyla bir insan gibi aramak zorunda kalmıştı. Bir Vultor alfası için bu çıldırtıcıydı.

"Elli!" Sesi ağaçların arasında yankılandı ve bir küme gece kuşunu ürkütüp uçurdu.

Sadece sessizlik cevap verdi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve köye giden her yolu kontrol etti. Teyzesiyle yüzleşmek için eve mi dönmüştü? Margaret'in zalimliğine daha fazla katlanacağı düşüncesi pençelerini istemsizce uzatmasına neden oldu.

Canavarı huzursuzca adım atıyor, harekete geçmek istiyordu. Ormanı yırtmak, gecenin içinde ulumak, eşini bulmak ve ona sahip olmak istiyordu. Onu geri çekilmeye zorladı ve irade gücüyle kontrolünü sürdürdü. Kendini canavara kaptırmanın kimseye faydası olmazdı, en azından Elli'ye.

Köye gitmeye karar verdiğinde şafak çoktan sökmüştü ve köylüler sabah rutinlerini yapmaya, pazar tezgâhlarını kurmaya ve su taşımaya başlamışlardı bile. Onu fark ettiklerinde hareketleri duraksadı, konuşmaları cümlelerin ortasında kesildi. Gözler onun bakışlarından uzaklaştı, bedenler başka yöne eğildi.

"Elli Dawson'ı arıyorum," diye anons etti, sesi meydanda yankılanıyordu.

Kimse cevap vermedi. Bir kadın çocuğunu daha yakına çekti. Bir adam arkasını döndü.

"Lütfen," diye tekrar denedi, ses tonunu yumuşatarak. "Onun güvende olduğunu bilmem gerek." "Onu görmedim," diye mırıldandı sonunda bir dükkân sahibi, onun gözleriyle karşılaşmadan. Meydanı geçerek erzak indiren bir grup adama yaklaştı. "Affedersiniz-"

"Sizin gibileri burada istemiyoruz," diye araya girdi bir adam, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Yaptıklarınızdan sonra olmaz."

Sertleşti. "Ne yaptım?"

"O zavallı kızı büyülediğini herkes biliyor," diye katıldı başka bir adam. "Belediye Başkanı Jacobson bize onu baştan çıkarmak için ormana nasıl çektiğini anlattı, zavallı basit yaratık."

"Bu bir yalan," diye , kontrolünün kaybolduğunu hissediyordu.

"Öyle mi? Ona nasıl baktığını hepimiz gördük. Sanki bir avmış gibi." Adam ayaklarına tükürdü. "Söyledikleri gibi, hayvanlardan daha iyi değiller."

Canavarı ileri atıldı ve görüşü kırmızıya döndü. Adamlar geriye doğru tökezledi ve silah olarak kullanılabilecek aletlere uzandılar.

"Belediye Başkanı Jacobson nerede?" diye sordu, sesi tehlikeli bir gürültüye dönüşmüştü.

"Belediye binası," diye fısıldadı biri toplanan kalabalıktan.

Kendisini takip eden korku dolu bakışların ve fısıltıların farkında olarak belediye binasına doğru yürüdü. Görünüşe göre Margaret Jacobson zehirli hikâyelerini anlatmakla meşguldü. Elli'yi hayatı boyunca tanımış olan bu insanların onun hakkında söylenen en kötü şeylere bu kadar kolay inanabileceklerini bilmek kanını kaynatıyordu.

Margaret'i belediye binasının merdivenlerinde, her zamanki dalkavuklarıyla çevrili bir halde buldu. Onu gördüğünde gözleri irileşti ama yüz hatlarını hemen haklı bir öfke maskesine dönüştürdü.

"Buraya gelmeye nasıl cüret edersin-"

"Yeter!" Kükremesi tüm meydanı susturdu. "Yeğenini yıllarca istismar ettin. Onu izole ettin. Onun hakkında yalan söyledin. Onu değersiz olduğuna inandırdın."

Başlar ona doğru dönerken yüzünün rengi soldu.

"Şimdi de kendi zalimliğini örtmek için onun hakkında yalanlar yayıyorsun," diye devam etti merdivenlerden yukarı çıkarken. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Tıpkı annesi gibi kaçtı. Aynı utanç verici, aynı-"

"O kaçmadı, sen onu dışarı attın. Ve onun tek utancı seninle akraba olması."

Pençelerini hafifçe uzattı, dişleri alt dudağına bastırdı. İçinden öfke akarken bile normal formunu korumak için savaştı.

"Bütün köyü ona karşı zehirledin," diye homurdanarak ona doğru bir adım daha attı. "Her şey olduğu halde onu bir hiç olduğuna inandırdın."

Belediye binasının kapısına sırtını dayadığında gözleri büyüdü. "Anlamıyorsun. O kız-"

"O kız," diye araya girdi, "küçük parmağında senin tüm varlığında sahip olduğundan daha fazla nezaket ve güç var."

Küçük bir kalabalık toplanmış, korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla karşılaşmayı izliyordu. Endişelerinin kokusunu alabiliyor, kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu. Bir yanı -diplomatik lider- yarattığı izlenimi önemsemesi gerektiğini biliyordu. Ama içindeki erkek, içindeki canavar, sadece Elli'yi önemsiyordu.

"Nereye gidebilir ki?" diye sordu Margaret'in üzerine yürüyerek. "Eve değilse, nereye?"

İnce dudaklarını birbirine bastırdı, korkusuna rağmen inatçıydı. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. O seçimini yaptı."

"Ona başka seçenek bırakmadın," diye hırladı. "Ama onu bulacağım. Ve eğer biri onun saçının tek bir teline zarar verdiyse, bunu ödeyeceksiniz. Kanla."

BÖLÜM 19

Elli penceresinin dışındaki kuş sesleriyle uyandı. Bir an için nerede olduğunu unuttu, alışık olmadığı tavan uyku sersemi zihnini karıştırdı. Sonra her şey geri geldi; tören, Seren, Teyzesinin acımasız sözleri ve gecenin karanlığında kaçıışı.

Doğrulup dizlerini göğsüne bastırdı ve güzel yatak odasından hiç huzur duymadı.

Şimdi ne olacak? Bu soru üzerine fiziksel bir ağırlık gibi çökmüştü. Teyzesinin evi hiçbir zaman bir yuva olmamıştı ama bir sığınak, var olmak için bir yer olmuştu. Artık o bile yoktu, bu da onun için burada hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Onu hiçbir zaman kabul etmeyen köy şimdi kesinlikle ona karşı safları sıklaştıracaktı. Teyzesi tıpkı Elli'nin annesi hakkında olduğu gibi hikâyeler yayacaktı.

-Köylüler de onlara sorgusuz sualsiz inanırlardı. Her zaman inandılar.

Bir çözüm bulmaya çalışırken renkli yorganın üzerindeki deseni takip etti. Belki başka bir köyde iş bulabilirdi. Ama ne gibi becerileri vardı ki? Bahçıvanlık dışında, ücretsiz bir hizmetkârdan başka bir şey değildi ve hiçbir küçük köyün bahçıvana ihtiyacı olmazdı.

Ve Seren.

Onu düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Dün gece sihir gibi, bir rüya gibi gelmişti. O da büyüye kapılmıştı ama bundan ne çıkabilirdi ki?

O Vultor lideriydi ve büyülü elbisesi olmadan o sadece... Elli'ydi. Özel bir şey değildi. Değerli bir şey değil.

Dizlerine daha sıkı sarıldı ve bir önceki gecenin her anını yeniden yaşadı. Adamın ona bakışını, öpücüğünün yoğunluğunu, ellerinin vücudundaki hissini. Hatırladıkça yanaklarına sıcaklık doldu. O kadar hevesle karşılık vermişti ki

-Belki de çok hevesle.

Şimdi onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı? Teyzesinin sözleri, utanç verici davranışları hakkındaki suçlamaları zihninde tekrar tekrar canlandı. O da mı onu böyle görüyordu? Kendini ona atan ahlaksız bir kız olarak mı?

İnledi ve yüzünü yastığa gömdü. Önemli adamlar -özellikle de Seren gibi liderler- kesinlikle daha fazla itidal, daha fazla saygınlık beklerdi. O zaman bunu takdir etmiş gibi görünmüştü ama önce o uzaklaşmıştı, değil mi? Açık sözlülüğüyle onu utandırmış mıydı?

"Muhtemelen her şeyden pişmanlık duyuyordur," diye fısıldadı kendi kendine, dökülmemiş gözyaşları boğazını sıkıyordu.

Pencereden süzülen güneş ışığı havada dans eden toz zerreciklerini yakaladı. Annesi küçükken onlara "peri tozu" derdi. Keşke annesi şimdi burada olsaydı da ona rehberlik etseydi.

Özgürlük ve dehşet göğsünde birbirine karıştı. Hayatında ilk kez kimse onun hareketlerini, seçimlerini kontrol etmiyordu. Kimse ona ne yapacağını ya da nasıl olacağını söylemiyordu. Sonunda bacaklarını yatağın kenarından sarkıttığında, önünde uçsuz bucaksız ve bilinmeyen olasılıklar uzanıyordu.

Bankın ucundaki sıranın üzerine tanıdık bir el çantası konmuştu ve onu eline aldığı anda göğsü ağrıdı. Agatha onu teyzesinin evinden almış olmalıydı. Dünyada sahip olduğu her şey mütevazı bir el çantasına sığıyordu.

Pişmekte olan bir şeyin kokusu odasına kadar geldi ve sonsuza kadar saklanamayacağını bilerek iç çekti. Agatha nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve en azından günle yüzleşip yaşlı kadına yardım edebilirdi.

Çantasından gri elbiselerinden birini çıkardı ve giyecek daha iyi bir şeyi olmasını diledi. Kendisini, teyzesinin ona verdiği isimdeki darmadağınık, gözden düşmüş yaratık gibi hissetmemesini sağlayacak bir şey. Elbisesini çekmeye başladı.

saçlarını her zamanki gibi sıkıca düğümledi, sonra durdu ve aynada kendine baktı.

Özgürlük bir yerden başlamalıydı.

Bunun yerine gevşek bir örgü oluşturdu, sonra yavaşça dar merdivenlerden aşağı indi, her adım onu yalnızlığın güvenliğinden biraz daha uzaklaştırıyordu. Kulübe sabah ışığında sıcak ve aydınlıktı, kirislerden sarkan otlar havayı toprak kokusuyla dolduruyordu.

Agatha mutfaktaydı, küçük ocağın üzerindeki tencerede bir şeyler karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu. Elli içeri girdiğinde döndü, yıpranmış yüzünde bir gülümseme belirdi.

"İşte buradasın, çocuğum. Bütün gün uyuyacağını düşünmeye başlamıştım."

"Özür dilerim," dedi otomatik olarak, örgüsünü gergin bir şekilde çekiştirerek. "Yardım etmek için daha erken kalkmalıydım."

"Saçmalama. Dün gecedен sonra dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Yanakları yanıyordu. "Dün gece hakkında... Korkunç , değil mi?"

Agatha, Elli'nin sözlerini tahta bir kaşıkla savuştururken gözlerinin kenarları kıırıştı. "Korkunç mu davrandın? Hayatında bir kez olsun eğlenerek mi? Gözlerini senden alamayan bir erkekle dans ederek mi?"

"Sadece dans değildi," itiraf etti ve Agatha ona gülümsedi.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim canım. Ama utanmanız için hiçbir neden yok." "Ama teyzem dedi ki-"

"Teyzen," diye araya girdi Agatha, "yıllarını senin ışığını söndürmek için harcadı. Peki nedenini biliyor musun?" Cevap beklemedi. "Çünkü çok fazla parlıyorsun, çocuğum. Tıpkı annenin yaptığı gibi."

"Bu yüzden mi kaçtı?" diye sordu, önceki geceki düşüncelerini hatırlayarak. "Teyzem yüzünden mi?"

"Sanırım öyle ve ne yazık ki kötü bir seçim yaptı. Siz ."

Küçük mutfak masasındaki sandalyeye çöktü, Agatha'nın sözleriyle utancın tanıdık ağırlığı biraz hafifledi.

", " diye fısıldadı. "Ben sadece... onu orada bıraktım."

Agatha onun önüne dumanı tüten bir fincan çay koydu. "Peki Margaret ensende ateş püskürürken neyi farklı yapardın?"

Parmaklarını sıcak kupanın etrafına sardı ve sıcaklığın tenine nüfuz izin verdi. Neyi farklı yapardı? Seren'le geçirdiği her anı düşünürken bu soru havada asılı kaldı.

Onun bahçedeki derin ve nazik sesini hatırladı. Başka hiç kimse onu dinlememişken onun onu dinleyişini -gerçekten dinleyişini-. Törene geldiğinde gözlerinin nasıl parladığını. Dans ettiklerinde dokunuşundaki şefkat. Kollarında parçalandıktan sonra onu nazikçe tutuşu.

En çok da adamın daha sonra nasıl geri çekildiğini hatırlıyordu; tiksinti ya da hayal kırıklığıyla değil, büyük bir dikkatle kendini tutarak. Onu koruduğunu fark etti birden.

"Seren'e güvenmeliydim," dedi usulca.

Agatha başını salladı, dudaklarında bilmiş bir gülümseme oynayıyordu. "Vultorlar ömür boyu çiftleşir, çocuğum. Kalplerini kolay kolay vermezler."

"Kaçmamalıydım," itiraf etti, gerçek göğsüne yerleşmişti.

Agatha onun elini okşayarak, "Bunu düzeltmek için çok geç değil," dedi. "Asıl soru şu: Sen ne istiyorsun Elli? Margaret'in ne istediğini ya da köyün ne beklediğini ya da Seren'in ne istediğini değil. Sen ne istiyorsun?"

Çayına baktı ve buharın yukarı doğru kıvrılmasını izledi. Ne istiyordu? Daha önce hiç kimse ona bunu sormamıştı. Tüm hayatı teyzesinin talepleri ve köyün beklentileri tarafından belirlenmişti.

"İstiyorum..." Kelimeler boğazında düğümlendi, yabancı ve korkutucuydu. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Seren'i görmek istiyorum. Neden kaçtığımı açıklamam gerekiyor."

Kelimeleri yüksek sesle söylediği anda göğsünden bir ağırlık kalktı. Evet, istediği şey tam olarak buydu. Sadece açıklamak değil, onu tekrar görmek, ona yakın olmak.

Agatha'nın gözleri parladı. "O zaman ne , çocuk?"

"Ya beni görmek istemezse?" Parmaklarını kucağında çevirdi. "Ya kızgınsa ya da hayal kırıklığına uğramışsa?"

Agatha kararlı bir şekilde, "O adam sana ay ve yıldızları asmışsın gibi baktı," dedi. "Aşk tam karşısında durduğunda tanıyacak kadar hayat görmüş yaşlı bir kadına güvenin."

Aşk. Bu kelime midesini titretti. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Sana Vultor yerleşim bölgesine giden bir yol gösterebilirim. Ve köyden tamamen uzak durur," diye ekledi Agatha gülümseyerek ve onu ana odaya yönlendirip küçük bir sandık açtı. Yumuşak yeşil renkli, basit ama iyi yapılmış bir elbise çıkardı. "Al bakalım. Bu sana yeterince uyacaktır."

Kumaşa saygıyla dokundu. "Buna dayanamıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Agatha ellerine bastırdı. "Artık sıkıcı kıyafetlerin ve sıkı düğümlerin arkasına saklanmak yok. Kendini gerçekte olduğun kadar güzel hissetmenin zamanı geldi. Şimdi git ve üstünü değiştir. Gün daha da gençleşmiyor, ben de öyle."

Yirmi dakika sonra, kalbi kaburgalarına çarparak ormanın kenarında durdu. Elbise üzerine tam oturmuş, onu yıllardır olmadığı kadar kendisi gibi hissettirmişti. Agatha ona küçük bir yiyecek paketi hazırlamış ve kesin talimatlar vermişti.

"Unutma," demişti yaşlı kadın ona sarılıp vedalaşırken, "utanacak hiçbir şeyin yok. Başını dik tut."

Ağaçların gölgesi altında ilk adımlarını atarken, bu sözler zihninde yankılandı. Orman onu benekli güneş ışığı ve yumuşak hışırtılarla karşıladı

yapraklardan. Kendini bildi bileli ilk kez umutlu hissediyordu - gerçekten umutlu - ileride ne olacağı konusunda.

BÖLÜM 20

Seren, her adımında hüsrarla dolup taşan ininin sınırlarında volta atıyordu. Elli'den hâlâ bir iz yoktu. Duvarlar etrafını sarmış gibiydi, tanıdık alan artık huzursuz düşünceleri için bir hapishaneydi.

Taş ocağın başında durdu, sönmekte olan közlere baktı ve mantoyu kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı.

Margaret Jacobson'ın kendini beğenmiş yüzünü düşünerek, "Lanet olsun o kadına," diye hırladı. Elli'nin "utanç verici davranışından" bahsederkenki kibirli ses tonunu hatırlayınca dişleri istemsizce uzadı.

Karşılaşmalarından sonra birden fazla köylünün ona şüpheyle baktığını fark etmesine rağmen, kimse ek bir bilgiyle ortaya çıkmamıştı. Yine de köyü aramıştı ama kızın kokusu tamamen kaybolmuştu - sanki sırta kadem basmış gibi. İksirin etkisi şimdiye kadar geçmiş olmalıydı. Nerede olabilirdi ki?

Yumruğunu duvara vurdu, ne acıyı ne de yere düşen küçük taş tozu yağmurunu fark etti.

"Yerde bir yol giyiyorsun."

Döndüğünde Nyra'yı çalışma odasının girişine yaslanmış halde

buldu. "Ne istiyorsun?"

"Kamaranı yok etmenin onu geri getirmeyeceğini hatırlatmak için."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Elinde işe yarar bir bilgi yoksa-"

"Bulunmak istemeyebileceğini hiç düşündün mü?" Nyra onun öfkesinden rahatsız olmadan sordu. "Ya da belki de güvenli bir yerde, düşüncelerini topluyordur?"

muydu? Yoğunluğuyla, yüzeye çok yakın olan canavarıyla onu korkutup kaçırmış mıydı?

"Onu bulmam gerek," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Sadece güvende olduğunu bilmek için." "Yardımımı istiyor musun?"

İş o noktaya gelebilirdi ama şimdilik başını salladı.

"Kendini avlanmış hissetmesini istemiyorum."

"Senin dışında mı?"

Elli ortadan kaybolduğundan beri yüzünde ilk kez isteksiz bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle. Onunla konuşmam gerek."

Ve bunu kulübesinde volta atarak yapamazdı. Aniden başını salladı ve ihtiyacı olan şeyleri toplamaya başladı. Küçük bir çanta. Erzak. Giydiği narin terliği dikkatlice cebine soktu.

"Gidiyorsun." Bu bir soru değildi ama başını salladı.

"Benim yokluğumda seni alfa olarak atıyorum."

"Konsey bundan hoşlanmayacak."

"Konsey bugünlerde yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyor." Bıçağını kemerine sabitledi. "Yapabileceğinden fazlasını yapabilirsin."

Nyra odaya girdi, yüz ifadesi okunamıyordu. "Bu insan... senin için o kadar önemli mi?"

"O her şey demek."

Aralarındaki sessizlik, bunun sürü, ittifak ve gelecekleri için ne anlama geldiğine dair dile getirilmemiş endişelerle doluydu. Ama o fark etti ki

artık bu endişeleri göğsündeki boş ağrının önüne geçiremiyordu. Mantıklı yanı- yıllarca süren kargaşada sürüsüne liderlik etmiş olan yanı- hata yaptığında ısrar ediyordu. Bir lider kişisel meseleleri için sorumluluklarını terk etmezdi. Bir lider halkına öncelik verir.

Ama artık o lider değildi. Elli ortadan kaybolduğundan beri.

"Bu şekilde bir işe yaramıyorum," diye itiraf etti. "Nerede olduğunu, güvende olup olmadığını merak ederek yarı hazır bulunamam. Sürü daha iyisini hak ediyor."

"Peki ya onu bulursanız ve o bulunmak istemezse?" Çenesi

gerildi. "O zaman cevabımı almış olurum."

Nyra yavaşça başını salladı.

"Burada işleri bir arada tutacağım. Ama Seren-" Tereddüt etti. "Çok uzun süre uzak kalma. Varro yine canavarın kokusunu aldı ve bazı insanların kaybolan insanlar hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Bu haber onu alarma geçirmeli, kararını yeniden gözden geçirmesine neden olmalıydı. Bir zamanlar öyle olurdu. Şimdi ise Elli'yi bulma ihtiyacının yanında pek bir önemi yoktu.

"Nasıl uygun görüyorsanız öyle davranın," dedi çantasını omuzlayarak. "Senin kararına güveniyorum."

Dayanamayıp terliği tekrar cebinden çıkardı, başparmağıyla narin nakışların izini sürdürdü ve yerleşim bölgesinin dış mahallelerinde ilerlerken her bir dikişi ezberledi. İşçilik dikkat çekiciydi

-Küçük sarmaşıklar ve çiçekler ona Elli'nin bahçesini hatırlatıyordu. Kırılgan bir bağıdı ama o buna tutunmuştu.

Dikkati dağılmış olmasına rağmen duyuları uyanıktı ve arkadan yaklaşan ayak yakaladı. Hafif, insan ayak sesleri. Döndüğünde Scarlett'in yaklaştığını gördü. Canlı kıvılcı saçlı insan dişi hem kendi iyiliği hem de Finnar'a getirdiği huzur için seviyordu ve sabırsızlığına rağmen nazikçe başını sallamak için elinden geleni yaptı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? Nyra yapabilmeli-"

"Dün gece dans ettiğın kişi gerçekten Elli miydi?" diye araya girdi ve adam kaskatı kesildi. Bunu beklemesi gerekirdi.

"Öyleydi."

Scarlett'in gözleri merakla parlıyordu. "Ama... annesi öldüğünden beri çok içine kapanık. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Elli içine kapanık biri değil," diye yanıtladı, sabrını zorlayarak. "Utangaç, nazık ve tutkulu biri. Onu tanımak için zaman ayırırsanız bunu görürsünüz."

"Onu tanıyorum Seren, ya da en azından ben tanıyordum. Okuldayken arkadaşlık ama teyzesi onu okuldan alınca iletişimimiz koptu. Artık bana ayıracak zamanı olmadığını sanıyordum ama şimdi teyzesi onu kontrol ediyormuş gibi görünüyor."

"Evet," diye kabul etti. "Öyleydi."

Scarlett kaşlarını çattı. "Farkına varmadığımızdan, daha fazla zorlamadığımızdan nefret ediyorum. Bu kadar uzun sürmesine asla izin vermezdim. O daha iyisini hak ediyordu."

"Evet," dedi tekrar, ayaklarını sabırsızca kaydırarak, ama kadın bitirmemişti.

"Onu gerçekten önemsiyor musun?" diye sordu, bakışları hâlâ elinde tuttuğu terliğe kaydı. "Bu politik bir oyun falan değil mi?"

Bir an tereddüt ama yalan söylemeye cesaret edemedi.

"Onu seviyorum. O benim eşim. Ve bunu bildiğinden emin olmak niyetindeyim." Boğazını temizledi. "İzninizle."

Scarlett yavaşça başını salladı, sonra ona parlak bir gülümseme verdi.

"Bu durumda, bunun büyükannemin işi olduğunu bilmelisin." Sertleşti.

"Ne?"

"Elinizdeki terlik. Nakış desenini tanıdım. Onunla konuştun mu?"

Dondu kaldı. Bu kadar bariz bir bağlantıyı nasıl gözden kaçırmıştı? Köyün içini ve çevresindeki ormanı araştırmaya o kadar odaklanmıştı ki.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ben yapmadım."

"Belki de öyle yapmalısın." Scarlett ona tekrar sırtıttı ve gitmek için döndü, sonra durakladı. "Ya Seren? Onu bulduğunuz zaman bana söylediklerinizin aynısını ona da söyleyin."

"Yapacağım," diye söz verdi, çoktan Agatha'nın kulübesine doğru yola çıkmıştı.

Ormanda ilerlerken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Cebindeki terlik uyluğuna değdikçe ısınıyor, Elli'yle arasındaki somut bağ onu bir işaret feneri gibi ileriye doğru çekiyordu.

O *orada*, dedi kendi kendine. *Orada olmak zorunda.*

Yeşil bir ışık gözüne çarptığında dağ eteklerine doğru iniyordu. Dar patikada hızla yürüyen bir insan dişisi, uzun saçlarını gevşek bir örgüyle arkaya toplamıştı. Farklı görünüyordu - ne törendeki gizemli yabancı ne de birlikte çok zaman geçirdiği sessiz bahçıvan ama onu nerede olsa tanırdı, kokusu ona ulaşmadan önce bile.

Onu bulmuştu.

BÖLÜM 21

TElli, Agatha'nın ona gösterdiği patikada ilerlerken ormanda farklı bir his vardı. Artık gölgeler tehdit etmiyor ya da hışırdayan yapraklar onu ürkütmüyordu. Bunun yerine, onu eski dostlar gibi karşıladılar, yeni bulduğu cesaretinde komplocular. Her adım onu Vultor yerleşim bölgesine, Seren'e daha da yaklaştırıyordu.

Ya beni görmek istemezse? Bu istenmeyen düşünce aklına geldi ama onu itti. Ona bakarken altın gibi parlayan gözlerinin anısı ve onu saran kollarının sıcaklığı ona güç verdi.

İleride bir yerde bir dal kırıldı. Dondu kaldı, sonra tanıdık bir his onu sardığında rahatladı - günler önce bahçesinde hissettiği aynı farkındalık.

"Seren?" diye seslendi usulca.

İki eski ağacın arasından çıktığında orman duruldu, gözleri benekli ışıktaki ikiz alevler gibi yanıyordu.

"Elli." Kızın adı göğsünden gürlledi, rahatlama ve şaşkınlık bu tek kelimede birbirine karıştı.

Sanki görünmez bir ip onları birbirine çekiyormuş gibi birbirlerine doğru ilerlediler. Aralarında sadece bir nefeslik mesafe kaldığında, adam elini uzattı, sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi eli kızın yanağında geziniyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım." Sesindeki acı kalbini sızlattı.

"Kaçtığım için özür dilerim." Adamın parmakları nihayet tenine değdiğinde kadın adamın dokunuşuna eğildi. "Korkuyordum. Teyzemin benim hakkımda haklı olmasından korktum. Korkuyordum."

"Yanıliyordu." Sesi sertleşti. "Her konuda."

Bakışlarının yoğunluğundan cesaret alarak ona gülümsedi. "Bunu artık biliyorum."

Başparmağı kızın yanağının kıvrımlarında gezindi. "Nereye gidiyordun?"

"Seni bulmak için." Elini onun elinin üzerine koydu ve parmaklarının sıcaklığının tadını çıkardı. "Annem öldüğünden beri mutluluktan kaçtığımı fark ettim çünkü onu hak etmediğime inanıyordum."

Seren'in nefesi kesildi. "Peki ya

şimdi?" "Artık kaçmayacağım."

Gözlerinde altın alevler parlıyordu ve ona doğru eğilirken zaman yavaşlıyor gibiydi, göğsünü sızlatan bir dikkatle hareket ediyordu. Dudakları nihayet onunkilerle buluştuğunda, etraflarındaki dünya kayboldu.

Bu öpücük diğerlerinden farklıydı. Artık tereddüt yoktu, kendini tutmak yoktu. Güçlü kollar onu çevreledi, camdan yapılmış gibi dikkatle tuttu ve öpücük derinleştikçe ona sokuldu, ona yapıştı. Adamın göğsündeki gümbürtüyü hissetti - tam olarak bir hırıltı değildi, ama omurgasından aşağı ürperti gönderen ilkel ve sahiplenici bir şeydi.

"Seni bahçende ilk gördüğümünden beri bunu istiyordum," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

Onun itirafından güç alarak gülümsedi. "Sanırım hayatım boyunca farkında olmadan seni beklemişim."

Adamın yanıtı, bu kez daha ısrarlı bir şekilde kızın ağzına tekrar sahip olmak oldu. Onu geriye doğru yönlendirirken, bir ağacın serin kabuğu sırtına bastırdı, onu sıcaklığı ve gücüyle tamamen çevreledi. Ona sarıldı, mümkün olduğunu hiç hayal etmediği hisler içinde kayboldu.

Orman etraflarındaki yaşamla titreşiyor gibiydi - kuş sesleri, yaprak hışırtıları, bir derenin uzaktan gelen şırıltısı - hepsi mükemmel bir fon oluşturunuyordu. *Burası bizim ait olduğumuz yer*, diye fark etti. Vahşi şeylerin arasında, yargılamalardan ve kısıtlamalardan uzak.

Sonunda ikisi de nefes nefese ayrıldıklarında, adam alnını onunkine yasladı. Adam onun yüzünü öyle bir şefkatle süzdü ki, kadın gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı parmaklarını onun çenesinin güçlü çizgisinde gezdirirken. "Sanki sonunda olmam gereken yerdeyim."

Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Sen tam olarak ait olduğun yerdesin, küçüğüm. Benim yanımdasın."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. Bu soru her şeyi kapsıyordu; geleceğini, ilişkilerini, teyzesine karşı gelerek terk ettiği hayatını.

Nazik bir parmağıyla çenesinin çizgisini takip etti, dokunuşu saygılıydı. "Şimdi sen seç Elli. Hayatında bir kez olsun kendi yoluna kendin karar ver."

Bu kavram o kadar yabancı, o kadar özgürleştiriciydi ki, bir an için bunaldığını hissetti. Tüm hayatı başkaları tarafından dikte edilmişti - önce annesinin hastalığı, sonra da teyzesinin katı kontrolü. Ani özgürlük, olasılıklardan başını döndürmüştü ama sonuçta tek bir seçenek vardı.

"Seninle olmak istiyorum," dedi basitçe, kelimeler daha önce hiç deneyimlemediği bir kesinlikten geliyordu.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı kadın parmağını dudaklarına bastırmadan önce. "Ama senin dünyanın benimkinden çok farklı."

Yüzüne bir gölge . "Karmaşık olacağını inkar edemem."

"Karmaşıklıklardan korkmuyorum. Hayatımın çoğunu yeterli olmadığım söylenerek geçirdim - yeterince güzel değil, yeterince zeki değil, yeterince değerli değil. Ama seninleyken, bunların hiçbir önemi yokmuş gibi hissediyorum."

Adamın ifadesi yumuşadı ve kızın elini avucunun içine aldı, avucuna bir öpücük kondurarak kızın kolunu titretti.

"değiller," diye hırladı usulca. "Sen tam olarak olduğun gibi mükemmelsin."

Ona bakışı, daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde değerli ve değerli hissetmesini sağladı. Altın rengi gözleri öylesine yoğun bakıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Uzun zamandır yalnız yaşıyorum," dedi. "Olduğum şeyin ötesini görebilecek, bana korkmadan bakabilecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Gülümsedi, yüzüne dokunmak için uzandı. "Bana nezaketten başka bir şey göstermemişken senden nasıl korkabilirim?"

"Dün gece söylediklerimde ciddiymdim. Seni sahiplenmek istiyorum. Benim eşim olmanı istiyorum. Benimle yaşamayı, birlikte bir hayat kurmamızı. Sana el üstünde tutulmanın, korunmanın, olman gereken her şeye dönüşmek için özgür olmanın ne demek olduğunu göstermek istiyorum."

Sevinç, bulutları yaran güneş ışığı gibi içine doldu.

"Evet," diye fısıldadı, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Evet, bunu ben de istiyorum."

Yüzü öyle parlak bir gülümsemeyle değişti ki, kadının nefesi kesildi. Onu zahmetsizce kaldırdı, kahkahaları -onunki derin ve yankılı, onunki hafif ve nefessiz- ormanda yankılanırken onu bir çemberin içinde döndürdü.

Onu yere bıraktığında, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona öyle bir merakla baktı ki, kız hayatında ilk kez gerçekten güzel hissetti.

"Eşim," diye mırıldandı, kelimeler saygıyla doluydu. "Benim Elli'm."

"Eşim," diye yineledi, kelimeler içini sevinçle dolduruyordu. "Beni sahiplenmeni istiyorum, Seren. Tam burada. Hemen şimdi."

Sonsuz bir an boyunca donup kaldı. Sonra içinde bir ürperti dalgalandı ve onu zahmetsizce kollarına alarak açıklık boyunca yüksek bir ağacın altındaki kalın yosun yatağına taşıdı.

Onu nazikçe yere yatırdı, yanına uzanırken vücudu sağlam ve güven verici bir ağırlık oluştuyordu. Bir eliyle başını okşuyor, başparmağıyla çenesinde daireler çiziyor, diğer eliyle de yan tarafını okşayarak içinden zevk ürpertileri geçiriyordu.

"Emin misin Elli?" diye mırıldandı. "Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim."

Ona gülümsedi ve elini tuttu, göğsüne götürdü ve meme ucu avucunun altında zirve yaparken nefes nefese kaldı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Bir iniltiyle tekrar ağzını yakaladı, eli yumuşak etini yoğuruyordu. Kadın adamın dokunuşuna doğru eğildi, vücudu içgüdüsel olarak onunkini arıyordu. Dudakları boğazında geziniyor, dokundukları her yerde ateşten bir iz bırakıyordu. Ağzı, elbisesinin ince kumaşı arasından göğsünü bulduğunda, kadın bir zevk iniltisini bastıramadı.

Gömleğini kurcaladı, göğsünün sıcak ve sert genişliğini avuçlarında hissetmek için sabırsızlanıyordu. Adam usulca kıkırdadı ve omuz silkti. Güneş ışığıyla yıkanan çıplak gövdesini görünce nefesi kesildi. O bir savaşçıydı, savaşlarla ve ömür boyu süren eğitimle bilenmiş. Cildini boydan boya kaplayan yara izleri onu daha da güzelleştiriyordu.

"Bakıyorsun," dedi yumuşak bir sesle ve kızardı.

"Harikasın," diye karşılık verdi, parmakları kaslarının çizgilerinde gezinirken. "Bakmaya hakkım yok mu?"

Elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Bakmaktan daha fazlasına hakkın var," diye mırıldandı dudaklarına tekrar yapışmadan önce. Öpücüğü yavaş ve duygusaldı, vaatlerle doluydu. Onun her dokunuşunda, bedeninin onunkine karşı gerginliğinde dizginlenmiş gücü hissedebiliyordu.

Yer değiştirerek önünde diz çöktü, elleri bacaklarından yukarı kayarak eteğini yukarı itti. Parmakları uyluğunun iç kısmındaki yumuşak teni okşadı ve kadın adamın dokunuşunun yarattığı hisler karşısında nefesini tuttu.

"Çok hassassın," diye hırladı, sesi arzuyla sertleşmişti. "Çok duyarlısın. Her yerine dokunmak istiyorum."

Parmakları uyluklarının birleştii yere ulaştı ve orada onu bekleyen nemli sıcaklığı buldu. Adam onu okşarken nefesi kesildi, dokunuşu nazik ama ısrarcıydı, içinde zaten yanmakta olan ateşi körüklüyordu.

"Bu benim," diye hırladı, gözleri altın renginde parlıyordu. "Sen benimsin, Elli."

Sadece başını sallayabildi, adamın sözlerinin gerçekliğine karşı koymakta çaresizdi. Adam sadece dokunuşuyla değil, tüm varlığıyla onu sahipleniyordu. Ve o da sahiplenilmek, bu vahşi, nazik, onurlu erkeğe ait olmak istiyordu.

Parmakları sihirlerini sürdürürken ağzı tekrar onunkini buldu ve zevk iniltilerini yuttu. Sonunda öpücüğü kestiğinde, kadın nefessiz kalmış ve kızarmıştı, vücudu ihtiyaçla uğulduyordu. Adam yavaşça alçalırken gözleri onunkileri tuttu, geniş omuzları kadının kalçalarını birbirinden ayırıyordu. Dilinin onun hassas tenine ilk dokunuşu çığlık atmasına neden oldu, sırtı yerden kalktı. Adam inledi, ses kızın içinde titreşti ve kız parmaklarını adamın saçlarına doladı, adam ziyafet çekerken onu kendisine doğru tuttu.

Dünyası adamın ağzının, dilinin, dişlerinin tenine sürtünmesinin hissine daraldı. Ona karşı hırladı, sahiplenici, ilkel bir ses onu daha da tahrik etti. Sonunda serbest kaldığında, bu şimdiye kadar bildiği her şeyden daha güçlüydü. Adını haykırdı, parmakları adamın kafa derisini kazıyor, kalçaları adamın ağzına çarpıyordu. Adam durmadı, kadın bitkin düşüp titreyene, vücudu terden kayganlaşana kadar rahatlamadı.

Kadın orada uzanıp nefesini tutarken, adam tekrar vücuduna doğru ilerledi, karnının yumuşak tenine bir öpücük kondurdu ve ağrıyan meme uçlarına daha fazla öpücük kondurdu. Sonra onun kalçalarının arasına diz çöktü, iri vücudu ağaçları kapatıyordu. Başını kaldırıp ona baktı, yüzü altın ışıktaki vahşi ve güzeldi.

"Hazır mısın ?" diye sordu, sesi zorlukla dizginlenen arzuyla sertleşmişti. Adam pantolonunu çıkarmıştı ve kızın ağzı, uzun, kalın ve ihtiyaçla parıldayan ereksiyonunu görünce kurudu.

Uzandı, parmak uçlarıyla yüzünün çizgilerini takip etti, orada gördüğü güç ve şefkate hayret . Bu, hayalini kurduğu, bulacağını ummaya asla cesaret edemediği erkekti.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben seninim, Seren."

Adamın gözleri kızın sözleriyle altın sarısı parladı ve kendini kızın üzerine bırakarak ağırlığıyla onu yumuşak yosunlara bastırdı. Onu girişinde hissedebiliyordu, sıcak, sert ve inanılmaz derecede büyüktü. Adam yavaşça onu içine iterken, gererken, doldururken dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladı. Kısa bir acı anı oldu, ardından gelen hislerin telaşıyla çabucak unutuldu.

İlk başta yavaşça hareket etti, vücudunun ona uyum sağlamasına izin verdi, her itiş bir öncekinden biraz daha derindi, ta ki kadın onun altında inleyip kıvrana, kalçaları onunkıyla buluşmak için yükselene kadar. Adam homurdandı, alçak ve derin, kontrolü kayıyordu. İticileri daha hızlı, daha güçlü hale geldi, her biri onu sınıra daha da yaklaştırdı. Ona yapıştı, tırnakları derisini kazıyor, onu teşvik ediyordu.

"Elli," diye inledi, sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. "Elli, ihtiyacım var..." "Evet," diye nefes aldı. "İhtiyacın olanı al, Seren."

Kontrolünün parçalanması için tek gereken buydu. Kalçaları, onu korkutması gereken ama sadece zevkini daha da artıran bir güçle onunkilere çarpıyordu. İçindeki baskının arttığını hissedebiliyordu, gerginlik patlayacağını düşünene kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu.

Bir hırıltıyla kendini onun derinliklerine gömdü, kalçaları onunkilere sürtünüyordu. Aynı anda, eli aralarına girdi, parmakları uyluklarının tepesindeki hassas çıkıntıyı buldu. Tek bir ustaca vuruşla onu uçurumun kenarına gönderdi, vücudu onun etrafında sarsılıyordu. Kadının salıverilmesi kendisinin de tetikledi ve adam ormanda yankılanan bir kükremeye başını geriye attı, inanılmaz, imkânsız derecede büyüdü, kadının içinde nabız gibi atarken bedenlerini birbirine kilitledi, onu sıcaklığıyla doldurdu.

Nefes nefese kaldı, sınırlarına kadar gerildi ve ötesine geçti, vücudu ezici hislerle titriyordu. Kolları onun etrafında sıkılaştı, fırtınayı birlikte atlatırlarken onu yakın tuttu.

"Ne... ne oldu?" diye fısıldadı sonunda tekrar nefes alabildiğinde. Deneysel olarak sıktı ve ikisi de inledi.

"Düğümüm," diye hırladı. "Bizi birbirimize bağlıyor."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu, tekrar sıktı ve vücuduna bir heyecan dalgası daha gönderdi.

"Sana her şeyi verene kadar," diye inledi ve başka bir zevk dalgası onu titretip haykırırken onun tekrar seğirdiğini hissetti.

Onu daha da yakınına çekti, terden sıırıslık olmuş alnına öpücükler kondurdu ve düğümün çözülmesini beklerken kulağına yumuşak, şefkatli sözler fısıldadı. Sonunda, kızın kızarmasına neden olan ama aynı zamanda daha fazlasını istemesine neden olan ıslak bir sesle serbest kaldı.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Böyle olabileceğini fark etmemiştim."

"Ben de öyle, tatlı dostum," dedi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Ben de öyle."

Kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu ve kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissetti. Etraflarını saran orman, aşklarına yemyeşil bir tanıklık ediyordu. Adam kısa bir süreliğine yanından ayrıldı ve gömleğini yakındaki dereye ıslattıktan sonra onu nazikçe temizlemek için geri döndü. Adam serin bezi ona doğru bastırırken titredi, vücudu artan bir ağrıya rağmen onun dokunuşuna karşılık verdi.

"Çok şişmişsin," diye . " mı yaktım?"

"Hayır," dedi hemen. "En azından hoşlanmadığım bir şekilde değil." "Sana asla zarar vermem," diye mırıldandı. "İsteyerek değil."

"Bunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, uzanıp yanağını okşadı. "Sen iyi bir erkeksin, Seren. En iyi erkek."

Avucuna bir öpücük kondurmak için başını çevirdi. "Senin erkeğin," dedi. "Bana sahip olduğun sürece."

"Sonsuza kadar," dedi kararlı bir şekilde. "Sana o kadar uzun süre sahip olacağım."

Sonra gülümsedi, tüm yüzünü aydınlatan yavaş, keyifli bir gülümseme. "Sonsuza kadar öyle."

BÖLÜM 22

A Uzun bir süre sonra Seren içini çekti ve oturdu.
"Sanırım yerleşim bölgesine dönmeliyiz."

Elli başını salladı ama yüzünde bir endişe parıltısı gördü.

"bir şey yok," dedi hemen. "Hem Scarlett de Tessa sürü tarafından kabul edildiler."

"Ama ikisi de alfayla çiftleşmemiş."

Kadın haklıydı ama bu onun için fark etmedi. "Seni kabul edecekler," dedi kararlılıkla.

"Ya yapmazlarsa?"

"O zaman görevimi bırakacağım."

Gözleri büyüdü. "Bunu yapamazsınız. Barış getirmek için gösterdiğiniz onca çabadan sonra olmaz."

Onu bir öpücükle susturdu. "Senin için her şeyden vazgeçebilirim, küçüğüm."

Giyinmesine yardım ettikten sonra, yosunlu bankta arkasına oturdu ve saçındaki kurdeleyi nazikçe çıkardı. Saçlar bir dalga cümbüşü halinde sırtından dökülüyordu ve adam parmaklarını saçların arasında gezdirerek ipeksi dokunuşun tadını çıkardı.

saç telleri. Dudaklarından yumuşak, memnun bir iç çekişle ona yaslandı.

"Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik," diye mırıldandı. "Sadece ikimiz, dünyanın geri kalanından uzakta."

Onun başının tepesini öptü. "Hayatımızın geri kalanını bu ormanda geçireceğiz," diye söz verdi. "Ama şimdilik seni sürüyle tanıştırmak istiyorum."

Başını salladı ve onun elini tuttu, elleri birbirine sıkıca kenetlenmiş halde yerleşim bölgesine doğru ilerlerken sessizce onun yanında yürüdü. Yaklaştıkça içini garip bir gurur ve endişe karışımı doldurdu. Sürüsünün onun seçimini kabul etmesi gerekecekti ama kalbinin derinliklerinde, tıpkı onu kazandığı gibi onları da kazanacağını biliyordu.

Buna rağmen, onlar yaklaştıkça omuzları gerildi ve hayvanı huzursuzca sinsice ilerledi. Ağaçların arasından ilk yapılar görüldüğünde kolu koruyucu bir şekilde kızın etrafında sıkılaştı. Evinin tanıdık kokusu -orman dumanı, çam ve kendi türünün kendine özgü misk kokusu- burun deliklerini dolduruyordu ama onu ayakta tutan onun tatlı, temiz kokusuydu.

Ona baktı, iri gözlerini ve elinin hafifçe titrediğini fark etti. Gerginliğine rağmen başı dik yürüyordu.

"Seni sevecekler," diye mırıldandı, ancak geçişin o kadar kolay olmayacağını biliyordu.

Birkaç Vultor orman yolundan çıkarken faaliyetlerine ara verdi. Gözleri merakla parladı, sonra Elli'nin kokusu kendi kokusuna karıştığında anlayışla genişledi.

Önce Varro yaklaştı, devasa gövdesi yollarını kapatıyordu. Onların ortak kokusunu aldığı anda burun delikleri alevlendi.

"Alfa," diye onayladı, bakışları Elli'nin üzerindeydi. Düşmanca değil, ama misafirperver de değil.

Yanındaki dişinin varlığından etkilenen sürüden daha fazlası toplandı. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu, ancak dişi olağanüstü bir soğukkanlılık gösterdi ve onu yanına çekti. Sürüsünü incelerken canavarı koruyucu bir şekilde hırladı.

"Bu Elli," diye duyurdu, sesi açıklıkta yankılanıyordu. "O benim eşim."

Toplanan Vultor arasında bir mırıltı dalgalandı. Bazıları şaşırmış, diğerleri endişeli, birkaçı da açıkça onaylamaz görünüyordu.

"Ona saygısızlık eden herkes," diye devam etti, sesi tehlikeli bir gürültüye dönüşerek, "bana saygısızlık etmiş olur. Buna müsamaha göstermeyeceğim."

Uyarı havada asılı kaldı, açık ve netti. Bakışları sürüsünü taradı, sırayla her bir çift gözle buluştu ve sessizce beyanının kabul edilmesini talep etti.

Nyra öne çıkan ilk kişi oldu. Başını Elli'ye doğru eğdi.

"Evimize hoş geldiniz," dedi kibarca ve Elli ona utangaç bir gülümseme verdi.

Herkes onu selamlamadı ama selamlayanlar saygılıydı ve o da bundan memnundu. Şimdilik. Yine de onu sürüsünün meraklı gözlerinden uzaklaştırmak rahatlatıcıydı. İlk tanışma korktuğundan daha iyi geçmişti ama önündeki zorluklar hakkında hiçbir hayali yoktu. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı, dokunuşundan güç aldı.

"Gel," diye mırıldanarak onu ormanın derinliklerine doğru kıvrılan dar bir patikaya doğru yönlendirdi. "İnim çok uzakta değil."

Patika, eski yaprak dökmeyen ağaçların ve alçak çiçekli çalılarının arasından kıvrılıyor, yavaş yavaş hafif bir eğimle yükseliyordu. Kızın yüzünü izledi ve etraflarını çevreleyen vahşi güzelliği gördükçe yüz hatlarında beliren şaşkınlıktan zevk aldı. Burada, ana yerleşim bölgesinden uzakta, orman onun Vultor doğasıyla rezonansa giren ilkel bir enerjiyle nefes alıyordu.

"Çok güzel," dedi nefes nefese, canlı kır çiçeklerinden oluşan bir kümeye hayranlıkla bakmak için durakladı.

"Sadece burada yetişiyorlar," diye açıkladı, beklenmedik bir gurur dalgası hissederek. "İnimin yakınındaki toprakta bir şey var."

Tepeyi aştıklarında kulübesi görüldü. Taş ve ahşaptan inşa edilmiş olan ev, sanki toprağın çıkmış gibi yamaca yaslanmıştı.

Tırmanan sarmaşıklar duvarları kucaklıyor ve duman taş bacadan tembelce kıvrılıyordu.

Gözleri büyüdü. "Burada mı yaşıyorsun?"

Başını salladı, birdenbire evini onun gözlerinden görmeye başladı. Belediye Başkanı Jacobson'ın eviyle kıyaslandığında mütevazıydı ama yıllar içinde kendi elleriyle inşa ettiği mabediymi.

"Fazla bir şey değil-" diye başladı.

"Mükemmel," diye araya girerek onun elini sıktı.

Onu taş patikadan yukarı, soyunun sembolleriyle oyulmuş ağır ahşap kapıya götürdü. İçeride, büyük bir ocağın hâkim olduğu ana oda sıcak ve davetkârdı. Kitap rafları bir duvarı kaplıyordu ve yıllar boyunca toplanan kitaplarla doluydu. Basit ama rahat mobilyalar odanın her yerinde samimi alanlar yaratıyordu.

Onun keşfedişini, narin parmaklarının sayısız kış akşamını geçirdiği oymaları izleyişini izledi. Onun varlığı, her zaman bir sığınak gibi hissettiren alanı daha fazlasına, bir yuvaya dönüştürdü. İçindeki canavar, eşini ininde görmekten duyduğu memnuniyetle mırıldandı.

"Yorgun olmalısın," dedi, heyecanına rağmen omuzlarının hafifçe çöktüğünü fark etti. "Senin için bir banyo hazırlayayım."

Onu kulübenin arka tarafına götürdü, burada küçük bir özel bahçeye bakan bir pencerenin yanında büyük bir bakır küvet duruyordu. Banyo onun birkaç hoşgörüsünden biriydi - sıcak suyu doğrudan tepenin altındaki kaynaktan getiren boru sistemini tasarlamak için aylarını harcamıştı.

Elini küvetin pürüzsüz kenarında gezdirirken, "Bu harika," diye nefes aldı.

Oymalı ahşap sapı çevirerek küvetin içine buharlı su bıraktı. Odayı rahatlatıcı bir kokuyla dolduran dağ bitkilerini ekledi. Küvet dolduğunda, geniş ve güven dolu gözlerle onu izleyen Elli'ye döndü.

"Alabilir miyim?" diye sordu usulca.

Başıyla onayladığında, giysilerini nazikçe çıkardı, onu ılık suya sokarken parmakları çıplak teninde gezindi. Kadın zevk dolu bir iç çekişle suya gömüldü ve gözlerini kapattı. Adam küvetin yanında diz çökmüş, onu, eşini evlerinde izlemekle yetiniyordu ama kadın ona gülümsedi.

"Bana katılacak mısın?"

Çabucak soyundu ve onun arkasındaki küvete tırmandı. Yerleşirken su göğsüne çarptı, onu kendine doğru çekti, böylece sırtı göğsüne bastırdı. Kollarını ona doladığında, onun memnuniyet dolu iç çekişi kendi duygularını yankıladı.

Rahatlatıcı sıcaklığın ve yakınlığın tadını çıkararak rahat bir sessizliğe gömüldüler. Kadının rahatlamasını, başını omzuna yaslamasını izledi ve kalbini ele geçiren bu cesur, dirençli dişiye karşı bir sevgi dalgası hissetti.

"Bu mutluluktan yoksun bunca yıl geçirdiğime inanamıyorum," dedi sessizce. "Ama şimdi onu bulduğuma göre, asla gitmesine izin vermeyeceğim."

Onun kucığında döndü, kollarını boynuna doladı ve o büyüleyici gri gözleriyle ona baktı. Adam eğildi ve kızın şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, Elli."

"Ve seni seviyorum, Seren."

Onu öptü, sonra yumuşak bir bez aldı ve onu nazikçe yıkadı. Ormanda solgun teninde bıraktığı izleri görünce canavarı sahiplenici bir şekilde hırladı ama hâlâ iz bırakılmamış bir yer vardı. Dikkatli bir şekilde parmağını boynunun kıvrımında gezdirdi ve aniden gelen arzuyla savaştı.

"Hazır olduğunda, seni burada ısıracayım."

Kadın titriyordu ama adam bunun korkudan olduğunu

düşünmüyordu. "Neden?"

"Dünyaya eşim olduğunu göstermek için."

"Pekâlâ," diye kabul etti ve boynunu ortaya çıkarmak için başını eğdi. Dişleri hemen uzadı ama başını salladı.

"Henüz değil. Bugün ilklerle dolu bir gün oldu. Acele etmemeye niyetliyim."

Güzelce kızardı ama başını salladı. Onu küvetten çıkardı ve dikkatlice kuruladı, ardından saçlarını pürüzsüz ve parlak olana kadar taradı.

Parmaklarını ipeksi saç tellerinde gezdirirken, "Teyzenin saçlarını kısıtlamasına şaşmamalı," dedi. "Çok güzel."

Elbisesi oldukça yıpranmıştı, bu yüzden ona çalışma odasının geri kalanını göstermeden önce gömleklerinden birini başına geçirdi. Oldukça sınırlı olan bahçeden çok hoşlanmıştı ve adam bahçeyi genişletip deneyleri için bir sera eklemeyi aklına not etmişti.

Yatak odasına ulaştıklarında, alana hâkim olan devasa yatağı görünce adımları yavaşladı. Yatak bir Vultur'u alacak şekilde yapılmıştı ve onun yanında kendisi ufacık kalıyordu.

"Merak etme," dedi eğlenerek. "Bu boyutun bazı avantajları var." Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"İşte böyle." İtiraz çığlıklarını duymazdan gelerek onu kucakladı ve bacaklarının arasına geçmeden önce yatağın üzerine eğdi. "Mükemmel bir boydasın."

Adam gömleği kalçalarının üzerinden çekip küçük güzel poposunu ortaya çıkarınca kızardı. Onun tatlı kokusunu içine çekti, sonra parmaklarını yumuşak kıvrımlarında gezdirdi, onu zaten ıslak ve kendisi için hazır bulmaktan memnun oldu. Onun dokunuşunun altında kıvranıyordu.

"Hâlâ ağrın var mı?" diye sordu onu nazikçe okşarken.

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama hoşuma gidiyor."

Kıkırdadı. "O zaman nazik olmaya özen göstereceğim."

Bununla birlikte başını bacaklarının arasına indirdi. Dilinin ilk dokunuşunda nefesi kesildi, parmakları çarşafı kavradı. Her santimini keşfetti

onun tadını ve kokusunu hafızasına yeniden yerleştirdi. Kız onun adını haykırdığında, tatmin olmuş bir hırlamaya karşı koyamadı.

Doğruldu ve sikinin başını kadının girişine yerleştirdi. Kadın ona doğru kıpırdandı, hevesle onun şaftını arıyordu.

"Bana ne istediğini söyle küçüğüm," dedi, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Sen," diye bağırdı. "Lütfen, Seren."

"Nasıl isterseniz."

İçine doğru iterken onu sabit tuttu. Uyarılmışlığının kayganlığına rağmen, vücudu gerilmeye direnen dar küçük kanalına girmek için savaşmak zorunda kaldı. Kalçalarını ileri geri salladı, köküne kadar gömülene kadar her yavaş itişte daha derine doğru ilerledi. Ancak o zaman kendisine hareket etme izni verdi.

Ormandaki çiftleşmeleri patlayıcı olmuştu ama bu sefer acele etmemeye niyetliydi. Kadının onun altında hareket edişinin, bedeninin sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi onu kavrayışının tadını çıkardı. Kızın uyarılmışlığı artmış ve ona karşı geriye doğru eğilmişti.

Kollarını onun küçük bedenine dolayarak ve ağırlığını destekleyerek onu dikleştirdi. Boynunun yumuşak derisini öptü, dişleriyle alay etti ama kendine verdiği sözü tuttu ve ısırmadı. Bunun yerine, elini göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdı ve yumuşak, narin tümseklerle oynadı.

"Elime tam oturuyorsun," diye homurdandı ve kadın titreyerek vücudunu ona doğru sıktı.

Başparmağı göğüs ucunu bulurken kulağına "Elimin üzerinde hissettirdiği şey hoşuna gitti mi ufaklık?" diye fısıldadı. "İçinde hissettiklerim hoşuna gitti mi?"

Çılgınca başını salladı ve adam onun tepkisi karşısında ilkel bir tatmin duygusu hissetti. Bir elini göğsünde tutarak meme ucunun sert tepesini çekiştirirken, diğer eli aşağıya doğru kayarak onun zevkinin şişmiş incisini buldu.

Tüm vücudu titredi ve onun adını haykırdı, serbest bırakılması onu süpürürken vücudu kollarında sertleşti. Kanalı, çaresiz spazmlarla ağrıyan horozuna sıkıştı ve kendi doruk noktası onu geçerken kükredi. Bir kez daha düğümü şişerek onları birbirine kilitledi ve kadın kollarında sallanırken onu yakınında tuttu.

Sonunda gevşedi, vücudu ona karşı tamamen gevşedi. Onları dikkatlice çevirdi, eşi güvenli bir şekilde kollarına yapışmışken yan tarafına uzandı, shaftı hala onun derinliklerine gömülüydü. Şakağına bir öpücük kondurdu ve kadın ona uykulu, memnun bir gülümseme verdi.

"Seni seviyorum," dedi ve kızın gülümsemesi genişledi. "Ben de seni seviyorum."

Batan güneşin son ışıkları saçlarına ateşten çizgiler gönderdi ve adam saçlarını nazikçe okşadı. Göz kapakları dalgalanıp kapandı ve nefes alıp vermesi yavaşladı. Eşini kollarında tutan Seren sonunda rahatlamasına izin verdi. Mutluluğunu bulmuştu ve onu korumak beslemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

BÖLÜM 23

S Elli uyandığında pencerelerden süzülen ışık yatağın üzerinde altın rengi desenler çiziyordu. Tembelce gerindi, durgun bir memnuniyet uzuvlarına yayıldı. Çarşaflar hâlâ Seren'in kokusunu taşıyordu; odunsu ve vahşi bir koku, kalbini hızlandıran bir misk kokusu. Yatağa doğru uzandı ama onun sıcaklığının olması gereken yerde sadece boş bir alan buldu.

Uykusunu bastırmak için gözlerini kırıştırarak doğruldu ve pencerenin yanında onu gördü. Geniş omuzları sabah ışığına karşı siluet halindeydi, güçlü gövdesinin her çizgisinde gerginlik belirgindi. Hiç kıpırdamadan durmuş, ellerini pencerenin pervazına dayamış, ötesindeki ormana bakıyordu.

"Günaydın," dedi yumuşak bir sesle.

Döndü, altın rengi gözleri odanın öbür ucunda onunkileri buldu. İfadesini düzeltmeden önce gözlerinin derinliklerinde bir şey -endişe, hatta belki de korku- titreşti.

"İyi uyudun mu?" Sesi alçak ve kontrollüydü.

"Hiç olmadığım kadar iyi." Gülümsedi ve yataktan kayarken çarşafı etrafına çekti. "Her şey yolunda mı?"

Bir kez başını salladı ama bu hareket inandırıcılıktan yoksundu. Bakışları pencereye döndü, çenesi gergindi.

Odanın öbür ucuna doğru ilerledi, sonra ona dokunmadan önce tereddüt etti, aniden kararsız kaldı. Dün gece adamın tutkusu çok büyüktü, ona olan ihtiyacı sadece kendi arzusuyla eşleşiyordu. Şimdi, sabahın sert ışığında, içine şüphe düşmüştü. Ona sahip çıktığı için pişman mıydı?

"Seren?" Elini onun koluna koydu. "var?"

Parmaklarının altında kasları gerildi. "Endişelenmene gerek yok."

"Sanırım endişelenmem gerekiyor, eğer seni ilgilendiriyorsa." Adamın önünde durmak için hareket etti ve onu kendisine bakmaya zorladı. Yüzünü inceledi, gözlerinin etrafındaki gerginliği ve çenesinin sertliğini fark etti. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Uzanıp yanağına dokundu ve bunu yapmanın ne kadar doğal bir his olduğuna hayret etti.

"Lütfen bana ne olduğunu söyle," diye fısıldadı.

Seren onun elini tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Bir karar verdim." Kalbi tekledi. "Ne kararı?"

Gömleklerinden birini daha kızın başına geçirdikten sonra onu mutfağın yanındaki küçük masaya götürdü, sonra da volta atmaya başladı.

Sonunda, "Köy ile olan ticaret ittifakından vazgeçiyorum," dedi.

Gözlerini kırıştıtarak onun sözlerini anlamaya çalıştı. "Ama... bunun için çok çalıştınız. Halkının ihtiyacı-"

"Halkımın karşılıklı saygı üzerine kurulu bir ittifaka ihtiyacı var, kendilerinden birine böylesine zalimce davrananlarla değil." Sesi derinleşti, hırıltısı sözlerinin arasına karıştı. "Teyzen beni iğrendiriyor. Köyü sana karşı zehirlenme şekli, sana bunca yıl nasıl davrandığı..."

"Seren, benim yüzümden aylarca çalışmayı at."

"Yapabilirim ve yapacağım." Onun önünde diz çöktü ve iki elini de avuçlarının içine aldı. "Dün neye tanık olduğumu anlamıyorsun. Sen kaçtıktan sonra teyzenle yüzleştim. Senin hakkında söylediği şeyler..." Kehribar rengi gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Kimse eşimden bu şekilde bahsedemez."

Göğsü sıkıştı. Bir yanı onun korumacılığından heyecan duyarken, bir yanı da sonuçları hakkında endişeleniyordu.

"İttifak sadece mal ticaretiyle ilgili değil," dedi dikkatle. "Bu halklarımız arasındaki barışla ilgili. Bizden daha büyük bir şey."

"Hiçbir şey bizden daha büyük değil," diye ısrar etti. "Artık değil. Ayrıca, teyzen gibi biri tarafından yozlaştırılmamış başka köyler, başka potansiyel müttefikler de var."

Yine de bu, ona karşı soğuk olmasına rağmen hayatı boyunca yuvası olan köyünün bu ittifak olmadan acı çekeceği anlamına geliyordu. Ve Seren'in sürüsünün bunun getireceği istikrara ihtiyacı vardı.

"Seren," dedi usulca, onun büyük ellerini küçük ellerinin arasında sıkarak, "öfkeni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hiç kimse beni senin savunduğun gibi savunmadı."

Gözleri onun sözleri karşısında yumuşadı ama çenesinin kararlı duruşu devam etti.

"Ama bu ittifak sadece teyzemle ilgili değil," diye devam etti. "Köyde sizin insanlarınızın sunabileceklerine ihtiyaç duyan ailelerle ilgili. Sert kışlar boyunca asla yeterince yemek yiyemeyen çocuklar. Şifacılarınızın sağlayabileceği ilaçlara ihtiyaç duyan yaşlılar."

Ellerini sıkıca kavrayarak onu daha da yakınına çekti.

"Ve bu senin sürünle de ilgili. Bu ittifakın onlar için ne kadar önemli olduğunu bana kendin söyledin; istikrar için, kaynaklar için, izolasyon ve korku içinde yaşamak zorunda kalmayacakları bir gelecek için."

Yüz ifadesi karardı. "Köy sana saygısızlık etti."

"Bazıları yaptı," diye kabul etti. "Ama hepsi değil. Agatha bana yardım etti. Tessa, Bella ve Scarlett her zaman nazik davrandılar. Orada teyzemin zalimliği yüzünden acı çekmeyi hak etmeyen iyi insanlar var."

Ellerinden birini bırakarak yüzüne dokundu ve çenesinin güçlü çizgisini izledi.

"Tanıdığım lider - sürüsünü büyük bir özveriyle gözeten, onların refahı için yorulmadan çalışan - açgözlü bir kadın yüzünden kalıcı barış şansından vazgeçmezdi."

Gözlerini kapattı, onun dokunuşuna yaslandı. Gözlerini tekrar açtığında, öfkenin bir kısmının yerini belirsizlik almıştı.

"Sana zarar veren kadınla çalışmaya devam etmemi istiyorsun," dedi kabaca.

"Sizden, olduğunuzu bildiğim lider olmanızı istiyorum. Kişisel şikâyetlerin ötesinde daha büyük iyiliği gören kişi. Bana bazen sadece o anda doğru geleni değil, zor olanı yapacak kadar güçlü olmamız gerektiğini öğreten kişi."

Adam içini çekti ama kız onun kendisini dinlediğini anlayabiliyordu.

"Ve bir şey daha var," diye ekledi, kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlayarak. "Teyzem sizin bölgenizden geçen bir geçit hakkında bir şeyler söyledi - kuzeydeki yerleşimlere giden bir geçit. Orayı kontrol etmek niyetindeydi ama söylediği diğer her şey mantıklıydı. Eğer izin vermeye istekliysen bu kârlı bir seçenek olabilir."

Onu şoke eden adam gülmeye başladı.

"Pas" mı? Ona böyle mi diyordu? Sırf kullanılamaz olduğunu anladığında yüzünde belirecek ifadeyi görmek için neredeyse ona vermeye razıyım."

"Anlamıyorum."

"Tam olarak bir geçit sayılmaz. Bir zamanlar büyük bir giden bir yol." "Yol hala var mı?"

Omuz silkti. "Belki, ama kimse kullanmıyor. Orası Malrik'in bölgesi." "Malrik'in mi?"

"Arazinin sahibiydi - sanırım hâlâ da öyle - ama uzun zaman önce canavar tarafına yenik düştü. Buranın kendi bölgesi olduğunu ve onu savunacağını bilecek kadar hatırlıyor. Teyzenizin bu karşılaşmadan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sanırım hayır," diye iç geçirdi. "Bunun iyi bir pazarlık kozu olabileceğini düşünmüştüm." Adam bir süre kaşlarını çatarak uzaklara baktı, sonra düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bir uzlaşmaya ne dersiniz? Ticaret ittifakını henüz feshetmeyeceğim, ancak en azından şimdilik daha fazla müzakereye katılmayacağım."

"Sadece erteleyecek misin?"

"Kısa bir süre için. Önce Korrin'in biraz araştırma yapmasını istiyorum." "Neden?"

"Çünkü insanların saklamayı tercih ettiği şeyleri bulmakta çok iyidir. Bu bize avantaj sağlayabilir." Adam ona kurt gibi sııttı ve kız onun dişlerinin büyüdüğünü fark etti.

Adamın çenesini okşayarak kemik yapısındaki ince farkı hissetti.

"Canavarın ortaya çıkıyor," diye fısıldadı, adam geri çekilmeye başladığında başını sallayarak. "Onu benden saklamana gerek yok. Onu bana gösterecek misin?"

"Seni korkutmak istemem."

"Beni asla korkutamayacaksın Seren ve o senin bir parçan."

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve geri adım atarak onu serbest bıraktı. Vücudu değişmeye başladı, akıcı bir şekilde erkekten canavara dönüştü. Bu onu korkutmalıydı ama onun yerine dönüşümünün güzelliği karşısında sadece huşu duydu. Derisinin üzerinde kürkler filizlendi ve yüz hatları uzadı, gözleri daha derin, daha canlı bir altın rengine dönüştü. Erkek ve hayvanın tuhaf bir karışımı olarak dimdik duruyordu. Vücudu onun üzerinde yükseldi ve heyecanı omurgasını titretti.

"Korkuyor musun?" diye hırladı, sesi sertti ama o başını salladı ve ipeksi gri kürkünü okşadı.

Elleri onunkilerin üzerine kapandı ama tam olarak el değillerdi. Avuç içleri daha genişti, parmaklar daha kısaydı ama uçlarında pırıl pırıl beyaz pençeler vardı, ama onu aynı zarif nezaketle tutuyorlardı. Daha yukarı uzandı, adamın çenesinin belirgin açısını keşfetti. Ağzı da tam olarak bir ağız sayılmazdı ama parmak uçlarında durdu ve hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Ben de senin bu yanını seviyorum," dedi usulca.

Tekrar hırladı ve sonra onu yatak odasına geri götürdü. Pençeleri kızın üzerindeki tişörtü çabucak parçaladı ama derisini çizmedi bile.

"İddia mı?" diye hırladı.

"Evet." Başını eğerek boynunu ortaya çıkardı ve adam geri çekilmeden önce dişleri hassas eti sıyırdı.

"Benim," diye hırladı ve dişleri kadının derisini deldi.

Kısa süreli acının yerini kısa sürede o kadar yoğun bir zevk dalgası aldı ki, haykırarak ona doğru eğildi, o zaferini kükrerken vücudu çaresiz bir coşkuyla titredi.

Dünya nihayet geri döndüğünde, birlikte kıvrılmışlardı, kolları ona sarılmıştı. Dişlerini ve pençelerini hâlâ uzatmış olmasına rağmen, yine çoğunlukla Vultor formundaydı.

Kız ona gülümsediğinde "Teşekkür ," dedi. "İkimizden de." "Bu kadar güzel olmasını beklemiyordum..."

"Bunaltıcı mı?"

"Keyifli," diye düzeltti ve gözleri parlamaya başladı.

"Sadece bekle."

Kız ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama ne demek istediğini sormadan eğildi ve çiftleşme ısırığını yaladı. Uyarılma hissi vücuduna o kadar hızlı yayıldı ki başının döndüğünü hissetti.

"O da neydi?" diye nefes nefese kaldı, vücudu titriyordu.

"İhtiyaçlarınıza uyum sağladım," diye açıkladı. "Enzimler iyileşmeyi hızlandıracak ve bunu yaparken de zevk verecek."

"Zevk mi?"

"Yoğun zevk," diye düzeltti ve bunu kanıtlamaya devam etti.

BÖLÜM 24

A Birkaç gün sonra Seren, Elli uyanmadan önce yatağından çıktı. Dışarıda, sabahın serin havasını içine çekti ve derisinin altında hâlâ kaynayan öfkeyi soğutmasına izin verdi. Canavarı hâlâ intikam istiyordu ama

onun kana susamışlığına teslim olmaktan daha iyisini biliyordu. Margaret Jacobson'la başa çıkmanın daha akıllıca yolları vardı.

Korrin'i eğitim sahasında, acımasız bir verimlilikle dövüş formları üzerinde çalışırken buldu. Genç Vultor onu başıyla onayladı ama diziyi bitirene kadar egzersizlerine devam etti.

Korrin kılıcını kınına sokar sokmaz, "Ne keşfettin?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla Belediye Başkanı Jacobson'ın gücü iki kaynaktan geliyor: siyasi konumu ve serveti." Korrin adım atmaya başladı. "Yıllardır köy fonlarının kaymağını yiyor. Sanırım bazı insanlar bundan şüpheleniyor ama kanıtlayamıyorlar."

Genç erkeğe kaşlarını çatı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Korrin'in yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "İki defter tutuyor; biri gösteriş için, diğeri de gerçek işleri için."

"Eğer bu kayıtlar kamuya açıklanırsa..."

"Aynen öyle." Korrin başını salladı. "Köy meclisinin onu görevden almaktan başka çaresi yok. Kan dökülmez ama değer verdiği her şeyi kaybeder -güç, saygı, servet."

Plan onun adalet duygusuna hitap ediyordu. Margaret maddi kazanç için Elli'yi bir piyon olarak kullanmaya çalışmıştı. Mali durumun onun çöküşü olması uygun görünüyordu.

"O kayıtları bulabilir misin?" Korrin

ona kendini beğenmiş bir

gülümseme verdi.

"Elbette. Belediye başkanının güvenliği... yetersiz."

"Sessizce yapın," diye uyardı. "Kanıt ihtiyacımız var, hırsızlık suçlamalarına değil."

"Beni yaraladın, Seren." Korrin alaycı bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu.

"Gizlilik benim uzmanlık alanım. Orada olduğumu kimse bilmeyecek."

Başını salladı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetti. Bu şiddetten daha iyi bir yoldu; kan dökmeden adalete hizmet edecek daha akıllıca bir stratejiydi. "İş bittiğinde bana rapor ver."

"Peki ya kanıtları elde ettikten sonra?" Korrin sordu.

"Bunu insan konseyinin önüne getireceğiz. Bırakalım kendi halkı karar versin." Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Margaret Jacobson itibarını her şeyin üstünde tutar. Onun parçalanmasını izlemek yeterince ceza olacaktır."

Yollarını ayırdılar, Korrin pratik bir kolaylıkla ormanın içinde eridi. Genç Vultor'un yetenekleri için minnettar bir şekilde onun gidişini izledi. Korrin öngörülemez olsa da her zaman faydalı olmuştu. İnsanlara olan güvensizliği onu bu durumda beklenmedik bir müttefik yapmıştı ama adalete olan açlığı Seren'in ihtiyaçlarıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyordu.

Döndüğünde Elli'yi uyanık, gömleklerinden birine sarınmış, çay hazırlarken buldu. Onu görmek -güvende, burada, onun- onu derin bir rahatlamayla doldurdu. Boynundaki iddia izi gömleğinin yakasından görünüyordu ve canavarı memnuniyetle guruldadı.

"Sen gittin," dedi yumuşak bir sesle, suçlayıcı bir şekilde değil.

"İlgilenmem gereken işler vardı." Ona doğru ilerledi ve kollarını arkadan sararak kokusunu içine çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Onun göğsüne yaslandı. "Ne önemi var ki?"

Tereddüt etti, sonra dürüstlükte karar kıldı. "Teyzenle ilgilenmek için bir şeyler ayarladım."

Kollarında hafifçe gerildi. "Ona zarar vermeyeceksin değil mi?"

"Hayır." Yüzünü ona çevirdi. "Adaletin yerini bulmasına izin vereceğim. Onun yolsuzluğunun kanıtı kendi adına konuşacaktır."

Kadının yüzünde beliren duyguları izledi; endişe, rahatlama ve adını tam olarak koyamadığı başka bir şey. Ona duyduğu güven onu alçaltmıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ intikamdan ziyade adalete inanıyordu.

"Biz konuşurken Korrin kanıt topluyor," diye açıkladı, bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırarak. "Teyzen yıllardır köyden çalışıyor. Bir kez açığa çıktığında, değer verdiği her şeyi kaybedecek - mevkisini, servetini, itibarını."

"Bu... uygun görünüyor," dedi sessizce. "Her zaman görünüşe insanlardan daha fazla önem verirdi."

Günün geri kalanı sessizce geçti ve sonunda intikam ihtiyacını bir kenara bırakarak kendini eşinin zevkine bıraktı.

Ama ertesi sabah Korrin onu bulmaya geldi. Sadece mali kayıtları almakla kalmamış, Seren'i derinden sarsan başka bir şey daha bulmuştu.

"Ona söylemek zorunda değilsin," dedi diğer erkek

sessizce. "Zorunda olduğumu biliyorsun."

"Sanırım öyle, ama farklı bir karar verirseniz, kanıt olmadığından emin olacağım."

Cazip gelmişti ama başını salladı.

"Bunu yapamayacağımı ikimiz de biliyoruz, ama teşekkür ederim dostum."

Konuya en iyi nasıl yaklaşacağını düşünerek çalışma odasına döndü. Elli'nin sıcak gülümsemesi onun yüzünü incelerken soldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Benimle yürü," dedi ve onu ağaçların arasından geçen sessiz bir patikaya doğru götürerek elini kendi elinin içinde tuttu. Adam düşüncelerini toparlarken kadın sabırla bekledi.

"Korrin'in teyzenin kayıtlarını aldığını biliyor muydun?" dedi sonunda ve kadın hemen gerildi.

"Daha fazla soruna neden oldu mu?"

"Hayır, ama keşfettiğı şey her şeyi değıştirebilir." Derin bir nefes aldı. "Ev, araziler Margaret'e ait değıl."

"Ne demek istiyorsun?"

Yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndü. "Onlar sana ait, küçüğüm. Onlar Margaret'in annesine değıl, büyükannene aitti ve annenden sana geçti. Margaret senin mülkün üzerinde yaşıyor, senin paranı harcıyor."

Yüzü solgunlaştı ve adam onu sakinleştirmek için kolunu omuzlarına doladı.

"Bu mümkün değıl. O her zaman-"

"Yalan söyledi." Sesi sertleşti. "Korrin orijinal vasiyetnameyi kayıtlarının arasında buldu. Büyükannen kendi çapında varlıklı biriydi ve her şeyini annene bıraktı, sonra annen de sana bıraktı. Margaret bunu saklamış, seni bağımlı tutmuş."

Kadın sallandı ve adam tutuşunu sıkılaştırırken nefesinin altında küfretti.

"Onca yıllık kölelik, bana yük olduğumun söylenmesi, hiçbir şeyim olmadığına inanmam... Anlamıyorum," diye fısıldadı, sesi kırılarak. "Bunu neden yapsın ki?"

"Güç. Kontrol. Açıgözlülük. Kıskançlık. Sen onun olabileceğinden çok daha fazlasısın."

Kadın ürperdi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adam onun saçlarını nazikçe okşadı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu usulca. Kız

ona baktı ve kaşlarını çattı. "Yapmak mı?"

"Bu senin mirasın, senin malın." Sesini ve ifadesini dikkatle nötr tutmak için elinden geleni yaptı. "Eğer köye dönmek, hakkın olanı almak istersen..."

"Sence geri dönmek istiyor muyum?"

Derin bir nefes daha.

"Eğer isteğiniz buysa, o zaman alfa pozisyonumu bırakıp sizinle geleceğim."

Gözlerini ona dikti. "Sürünü terk mi edeceksin? Sorumluluklarını?"

"Senin için mi?" Sözlerindeki gerçeği görebilmesini umarak yüzünü nazikçe kavradı. "Hiç tereddüt etmeden."

Gözleri yaşlarla doldu ama sonra başını salladı.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi usulca, yüzüne dokunmak için uzanarak. "O evi istemiyorum."

Her ne kadar gizlemek için elinden geleni yapsa da içini bir rahatlama duygusu kapladı. "Emin misin? Bu senin doğuştan hakkın."

Omuz silkti. "Onunla ne yapabilirim ki? Kölelik ve utanç anılarıyla dolu. Benim evim artık burada. Seninle birlikte. Sürüyle birlikte."

"Bu hayatı mı seçtin?" diye sordu dikkatle. "Konfor ve zenginliğe sahip olabilecekken?"

"İhtiyacım olan her şeye burada sahibim," dedi ve etraflarını çevreleyen ormanı, ağaçların arasından görünen yerleşim bölgesini işaret etti. "Hayatımda ilk kez, kim olduğum için değer görüyorum. Arkadaşlarım var. Ve senin..." Ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Beni kendim için seviyorsun."

Alnını onunkine bastırđı, göğsünde bir memnuniyet gümbürtüsü titreşti. "Her zaman."

"Ev, para, bunlar sadece birer eşya," diye devam etti. "Burada bulduğum şeyi bana veremezler. Orada hiç mutlu olamadım. O evden istediğim tek şey annemin eşyaları - kitapları, hatıraları. Gerisi benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Kalbi taşarak onu kendine çekti.

"Teyzeme ne olacak?" diye ekledi endişeyle.

"Korrin işleri çoktan yoluna koydu," dedi başparmağıyla hafifçe yanağını okşayarak. "Köyün ileri gelenleri onun aldatmacasından haberdar edildi. Şimdiye kadar yaptıklarının hesabını vermeye çağırılmıştır."

"İntikam istemiyorum," dedi usulca. "Sadece insanlara zarar vermeyi bırakmasını istiyorum."

"Nezaketin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, küçüğüm." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama adalet intikam değildir. O senden çaldı ve seni köleleştirdi. Bunun sonuçları olmalı."

"Sanırım öyle. Ona ne olacak?"

"Bu kısmen size bağılı," dedi. "Haksızlığa uğrayan taraf olarak sizin isteklerinizin bir ağırlığı var. Köy meclisi sizinle konuşmak isteyecektir."

Adam kadının yüzündeki çatışmayı görebiliyordu ama kadın omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı.

"Ben giderim," dedi. "Onunla son bir kez yüzleşmem gerek. Sadece kendim için değil, annem için de."

Alnına nazık bir öpücük kondurdu. "Birlikte gideceğiz. Sürü artık senin yanında."

BİR HAFTA SONRA, JACOBSON MALIKANESİNİN MERDİVENLERİNDE DURUYORDU.

Varlığı toplanan köylülere sessizlik emrediyordu. Arkasında Korrin ve diğer iki Vultor erkeğı, her zamanki otoriter tavrı öfke ve aşağılanmayla kırılmış, ağzı sıkı Margaret Jacobson'ı çevreliyordu.

Bölge hakimi, deliller kendisine sunulduktan sonra hızlı bir karar vermişti. Mülkiyet kayıtları tartışılmazdı; ev ve çevresindeki araziler yasal olarak annesinin mirası yoluyla Elli'ye aitti. Margaret'in yıllar süren aldatmacası tek bir öğleden sonra çözülmüştü.

"Bu ev artık Bayan Jacobson'a ait değil."

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu. İnançsızlık, kafa karışıklığı ve bazı köşelerde belirgin bir şaşkınlık kırıntıları yakaladı.

"Yasal sahibi, dostum Elli, bu mülkün daha büyük bir amaca hizmet edeceğine karar verdi." Önündeki yüzleri taradı, hangi köylünün utançla gözlerini kaçırdığına dikkat etti. Margaret'in yeğenine nasıl davrandığını biliyorlardı. Hiçbir şey yapmamışlardı. "Bu ev yeni ticaret ittifakımızın merkezi olacak."

Margaret öne doğru sarsıldı. "Bunu yapamazsınız! Bu köy benim-"

"Köy hiçbir zaman senin olmadı," diye sözünü kesti, sesi düzdü ama kızın geri adım atmasına neden olan bir keskinlik taşıyordu. "Ve ev de hiçbir zaman senin olmadı."

Toplanan kalabalığa geri döndü. "İttifak, katılmak isteyen herkesin yararına olacak - hem Sultor hem de insan. Adil ticaret, adil fiyatlar. Kimin erişebileceğini kimse kontrol edemeyecek."

Yüzlerinde beliren anlayışı izledi. Margaret yıllarca bu köyde fırsatların bekçiliğini yapmış, kimin zenginleşip kimin mücadele edeceğine karar vermişti. O güç artık yoktu.

"Bayan Jacobson'a kuzeninin sahildeki evine kadar eşlik edilecek," diye devam etti. "Artık burada istenmiyor."

Korrin Margaret'i merdivenlerden aşağı indirirken canavarı memnuniyetle mırıldandı. Adalet, intikam değil. Bu ayırım onun için önemliydi -olmak için çabaladığı lider için.

Onlar geçerken kalabalık dağıldı, Margaret'in başı, gözden düşmesine rağmen dikti. Bazı köylüler gözlerini kaçırırken, diğerleri gizlemedikleri bir rahatlamayla izlediler.

Kişisel eşyalarının bekleyen arabaya yüklenmesine nezaret ederken onun sert sırtını izledi. Hareketleri kesin ve kontrollüydü ama aşağılanmışlığının ve öfkesinin keskin kokusunu alabiliyordu. İçindeki canavar onun düşüşünün tadını çıkarmak istiyordu ama erkek daha iyisini biliyordu.

Malikânenin verandasında yanında duran Elli'ye, "Senin iyiliğini hak etmiyor," diye mırıldandı.

"Belki de değil," dedi usulca. "Ama ben onun olmayacağım."

Eşinin merhameti onu hem hayal kırıklığına uğratmış hem de dehşete düşürmüştü. Margaret' yaptığı onca şeyden sonra -kulluk yılları, yalanlar- Elli teyzesinin yeni kasabasında rahat bir hayat kurmasına yetecek kadar mal almasına izin verilmesi konusunda ısrar etmişti. Zenginlik değil ama saygınlık.

"Üç sandık giysi, kişisel mücevherleri ve barınma için makul bir miktar," diye belirtmişti. "Ve kitapları. Kitaplarını her zaman sevmiştir."

Margaret son sandığın kapağını kapattı ve onlara doğru bakmayı reddetti. Köylüler onun gidişini izlemek için toplanmıştı, yüzlerindeki ifadeler memnuniyetten gelecek değişikliklerle ilgili belirsizliğe kadar değişiyordu.

Elini Elli'nin sırtının küçük kısmına koyarak onun varlığından güç aldı. "Merhametiniz ona güvenebileceğimiz anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Onun dokunuşuna doğru eğildi. "Bu yüzden Korrin ona eşlik edecek."

Başını salladı ve arkadaşının pratikliğine minnettar oldu. Margaret Jacobson yenilmişti ama zararsız değildi. Refakatçi onun hedefine ulaşmasını ve intikam planlarıyla geri dönmemesini sağlayacaktı.

Margaret sanki dikkatlerini çekmiş gibi sonunda onlara doğru döndü. Gözleri soğuktu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Seni ben aldım," diye tersledi. "Kimse seni istemezken ben sana bir yuva verdim."

Elli onun yanında sertleşti ama sesi sabit kaldı. "Hakkım olanı aldın ve bana kendi evimde bir hizmetçi gibi davrandın. Ama sana iyi dileklerimi sunuyorum Margaret Teyze."

Margaret'in yüzü buruştu ama cevap veremedi. Korrin bir adım öne çıktı.

"Gitme zamanı, Bayan Jacobson."

Son bir bakışla arabaya tırmandı, sırtı bir çubuk gibi dimdikti. Araba hareket etmeye başladığında Elli'nin küçük iç çekişini hissetti, teyzesini uzun zamandır hükmettiği köyden taşıyordu.

Arabanın virajlı yolda kayboluşunu izledi, Margaret'in sert duruşu viraj onu görüş alanından çıkarana kadar görülebiliyordu. Omuzlarından bir ağırlık kalktı - tamamen gitmemiştir ama eskisinden daha hafifti. Adalet kan dökülmeden yerini bulmuştu. İçindeki, sık sık intikam isteyen canavar tatmin olmuş görünüyordu.

Döndüğünde Elli'nin kendisine baktığını gördü, gözleri öğleden sonra güneşinin altında berrak ve parlaktı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor, yüzünü onu hâlâ hayrete düşüren bir ışıltıyla değiştiriyordu. Onu bulacak kadar nasıl şanslı olmuştu?

"Eve gitme vakti geldi," dedi usulca, onun eline uzanarak.

Yuva. Bu kelime onun içinde beklenmedik bir güçle yankılandı. Uzun zamandır ev sadece bir yerdi; sürünün toprakları, yuvası, alfa olarak sorumlulukları nerede olmasını gerektiriyorsa orası. Şimdi ise farklı bir anlama geliyordu. Daha fazla bir şey.

Parmakları onunkilerle sarmaş dolaştı, küçük ve büyük eline karşı sıcaktı. Kadının kokusu onu sarıp sarmalıyor, canavarının son huzursuz yanlarını da yatıştırıyordu.

"Evet," diye kabul etti ve onu nazikçe yanına çekti. "Eve gitme zamanı."

Arkalarındaki malikâne ittifaka iyi hizmet edecekti ama onların değildi. Evleri ormanda bekliyordu - ikisinin de mümkün olduğuna inanmadığı bir hayat kurmaya başladıkları küçük in.

Köyden uzaklaşırlarken, göğsüne derin bir doğruluk duygusunun yerleştiğini hissetti. Önlerindeki yol her zaman pürüzsüz olmayacaktı - iki dünya arasında köprü kurarken, insanların ve Vultor'un birbirlerine güvenmeyi öğrenmelerine yardımcı olurken zorluklar olacaktı. Ama yanında o varken, bu zorluklar yükten ziyade fırsat gibi görünüyordu.

Eşine baktı, aralarındaki boyut farkına rağmen ona ne kadar mükemmel uyduğuna hâlâ hayret ediyordu. Adımları onunkilere uyuyordu, telaşsız ve memnun.

"Mutlu musun?" diye sordu, sesi alçak bir gürültüydü.

Gülümsemesi derinleşti, gözlerine ulaştı ve onları parlattı. "Düşündüğümünden çok daha fazlası."

Vultorlar arasındaki hayata bu kadar kolay uyum sağlamasına hâlâ hayret ediyordu. Direniş ve önyargı beklediği yerde, yavaş yavaş gerçek bir saygıya dönüşen isteksiz bir kabullenme bulmuştu. Şifacı yaşlı Tavrın ona karşı özellikle korumacı davranmış, topluluklarındaki yerini sorgulamaya cüret eden herkese hırlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu elini sıkarak.

"İşler nasıl da değişiyor," diye cevap verdi, yürürken onu daha yakına çekerek. "Birkaç ay önce, köy ile ittifakın başarısız olacağına ikna olmuşum. İnsanlar ve Vultor çok farklıydı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ve şimdi bir insanla çiftleştin ve her iki topluluğu da işbirliğine yönlendiriyorsun."

"Bu ironi benim için kayıp değil." Ona gülümsedi. "Yine de işbirliğinin benden çok seninle ilgili olduğundan şüpheleniyorum."

Bu doğrudu. Diplomatik çabalarının şüphe ve dirençle karşılandığı yerde, Elli'nin içten nezaketi kapıları açmıştı. Vultor'dan korkan insanlar, Elli'nin mutluluğuna tanık olduktan sonra onları farklı görmeye başladılar. Ve insanları hor gören Vultor, Elli'nin nazik kararlılığıyla karşılaşınca bu nefreti sürdürmekte zorlandı.

"Tavrın yarın yaz ilaçlarının hazırlanmasına yardım etmemi istiyor," dedi inlerine yaklaşırlarken. "Ellerimin hassas işler için daha uygun olduğunu söylüyor."

"Yaşlı huysuzdan büyük övgü," diye kıkırdadı. "Onunla bu kadar çok vakit geçirdiğin için seni kıskanmalı mıyım?"

Dudakları onu büyülemekte asla başarısız olmayan o gizli gülümsemeye doğru kıvrıldı. Canavarının sahiplenici bir tatminle kıpırdanmasına neden olan gülümseme.

"Tavrin'i kıskanıyor musun?" Güldü, sesi sessiz ormanda müzik gibiydi. "Benim yaşımın en az dört katı ve bana sevgi ifadesi olarak 'sinir bozucu insan' diyor."

"Sana saygı duyuyor," dedi ona kapıyı açarken. "Bu bizim türümüz arasında yeterince nadirdir."

Adam ocağa geçip ateşi körüklerken, kadın da çaydanlığı doldurdu. Dengelerini bulmuş eşlerin kolay ritmiyle birbirlerinin etrafında hareket ediyor, birbirlerinin ihtiyaçlarını söze gerek duymadan tahmin ediyorlardı.

"İttifak toplantısı yarın," dedi, onun hassas ve zarif hareketlerle çay hazırlamasını izlerken. "Liderlik değişiminden bu yana ilk resmi toplantı."

"Endişeli misin?" diye sordu, gözleri yüzünü ararken ona baktı.

"Hayır." Bunun farkına varması onu şaşırttı. Uzun zamandır, sürüsü, canavarının kontrolünü elinde tutması ve halkının geleceği hakkında endişelenmek onun değişmez yoldaşydı. Ama yanında o varken, içini kemiren bu endişe hafiflemişti. "Bu işi başarabileceğimize inanıyorum."

Ona dumanı bir kupa getirdi, uzatırken parmakları onunkilere değdi. Bu hafif temas bile vücudunda sıcak içecek ile ilgisi olmayan bir sıcaklık yarattı.

"Ben de öyle," dedi basitçe.

Kupayı bir kenara bıraktı ve onu kollarına çekerek kokusunu içine çekti. Köy ve sürü birlikte ilerlemenin yolunu bulacaktı. Elbette zorluklar olacaktı - nesillerdir süregelen güvensizlik bir gecede silinemezdi. Ama burada, evlerinde eşleriyle birlikte dururken, gelecek nihayet olasılıklarla dolu görünüyordu.

EPİLOG

(Üç hafta sonra...

SEREN ONUN KAHKAHA SESİNİ DUYUNCA GÜLÜMSEDİ.

den. Eşi hiç vakit kaybetmeden eski okul arkadaşlarıyla arkadaşlıklarını yeniledi. Başlangıçta onu terk ettiklerine inandığı için biraz daha isteksizdi, ancak teyzesinin güvenini yok etmesine izin vererek kendisinin de bir rol oynadığını nazikçe hatırlattı.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı ve gülümsedi. Şimdiki ışıltısı ile eski utangaçlığı arasındaki tezat onu hâlâ bazen şaşırtıyordu.

"Tam zamanında geldiniz," dedi neşeyle. "Tessa benim melez bitkilerimden bazılarını deniyor."

Başını salladı ama onun yanına doğru ilerledi. "Hepimizi öldürmeye mi çalışıyorsun, dostum?" diye alay etti.

"Bu aptallık olur," diye karşılık verdi. "Bahçenin işini çok daha zorlaştırır."

"Doğru. Bu sefer ne demledin?"

"Bu deneysel bir çay," diye açıkladı Tessa neşeyle. "Dayanıklılığı artırmak ve performansı yükseltmek için özel bir şeyler içeriyor."

Tıkandı ve Elli ona sıırttı, yüzü kahkahalarla parlıyordu.

"O konuda yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünündün?" diye hırladı sahte bir öfkeyle.

"Asla," diye güvence verdi ona. "Ama bunun ticari bir mal olarak çok kârlı olabileceğini düşünüyöruz. Erkekler - insan erkekler," diye ekledi hemen, "bu tür konularda çok güvensiz olabiliyorlar."

Meyhanede kulak misafiri olduğu bazı şeylere bakılırsa, kadın haksız değildi.

Scarlett kendinden emin bir tavırla, "Geçitten geçen ilk mal grubuna iyi bir katkı olabilir," dedi ama hem Tessa hem de Elli daha şüpheli görünüyordu.

Konuyu tekrar açmadan önce Finnar ve Korrin'in arkadaşlarını toplamasını bekledi.

Yalnız kaldıklarında, "Yeni rota konusunda endişeli misin?" diye sordu. "Sizi endişelendiriyorsa projeye son vereceğim."

Gülümsedi ve onun yanına gelerek kucağına yerleştı ve ona sarıldı.

"Bunu takdir ediyorum. Tam olarak endişeli değilim

ama..." "Ama Malrik hala bir bilinmeyen mi?"

"Aynen öyle. Ama Bella endişeli görünmüyor ve kaynağına rağmen bu iyi bir fikir." Tereddüt etti, parmaklarını gömleğinin altından geçirdi ve dalgınca göğsünü okşadı. Bu kışkırtıcı dokunuş karşısında adamın şaftı hemen sertleşti ama tepkisini belli etmemek için elinden geleni yaptı ve sabırla devam etmesini bekledi. "Margaret Teyze için hâlâ endişelenmem garip mi?"

Hırıltısını bastırdı. Tatlı eşı ondan çok daha bağışlayıcıydı.

"Hayır, küçüğüm. Senin iyi bir kalbin var." Dişı bunu ne kadar az hak etmiş olursa olsun. "Sahile yerleştı. Aldığım güvenilir bilgilere göre, içinde bulunduğu kötü koşullara rağmen komşularına hükmetmeye başlamış bile."

Gözleri büyüdü. "Onu kontrol ettin mi?"

"Daha doğrusu Korrin yaptı. Endişelenebileceğinizi tahmin ettim ve ondan araştırmasını istedim." Ve Margaret'in daha fazla sorun çıkarmaya niyeti olmadığından emin olmak istemişti.

"Teşekkür ederim," dedi mutlu bir şekilde ve adamın bir iniltiyi bastırmasına neden olan küçük bir sıçrama yaptı. "Sen çok iyi bir erkeksin."

"Tek dileğim seni mutlu etmek."

Elleri kızın belindeydi ve şimdi bir tanesinin hâlâ düz ve pürüzsüz olan karnına doğru kaymasına izin verdi. Çok uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu ama onun henüz farkına varmadığını düşünüyordu.

"Öyle, Seren. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha mutluyum."

Kıpırdanarak yaklaştı, kıcının yumuşak kıvrımı şimdi ağrıyan shaftını okşuyordu ve bu sefer iniltisini tamamen bastıramadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona masum bir bakış atarak.

"Benimle dalga geçiyorsun," homurdandı, farkına vardığında.

"Kim ben?" Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Belki de sadece Tessa'nın özel çayına ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim."

Güldü ve onu yanına çekerek ereksiyonuna doğru salladı. Gözleri zevkten ağırlaştı.

"Yardıma ihtiyacım varmış gibi mi hissediyorum?"

"Hayır," dedi nefes nefese. "Ama belki de denemeliyiz. Sadece emin olmak için."

"Evet," diye kabul etti. "Kesinlikle denemeliyiz. Tekrar ve tekrar."

Sonra da onu yatağa götürerek, kendisine duyduğu arzu konusunda hiçbir şüphesi kalmadığından emin oldu.

Malrik'in hikayesi *Lanetli Uzaylı*'da!

AUTHOR'S NOTE

Yakışıklı Uzaylı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Seren'in ilk olarak Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin serisinde ortaya çıktığını hatırlayabilirsiniz - ve Uzaylılar Nasıl Kazandı'da tekrar ortaya çıktı! Sonunda onun hikayesini anlatabildiğim için çok mutluyum - ve sanırım mükemmel eşini buldu!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Malrik'in hikayesi *Lanetli Uzaylı*'da!

Bir zamanlar Malrik soğuk, zengin ve kibirliydi. Çiftleşmemiş Vultor'un lanetine kurban gitmeyecek kadar önemli olduğuna inandığından, önüne getirilen her dişiye reddetti. Şimdi canavar formuna hapsolmuş bir şekilde dağlarda dolaşıyor. Ta ki bir gün, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir parçasını uyandıran yabancı bir koku yakalayana kadar. Bir dişiye ait bir koku. sahip olmak için her şeyi yapabileceği güzel küçük insan.

Bella köyün dış mahallelerinde kızıyla birlikte yaşamaktan son derece memnundur.
eksantrik bir baba. Babası bir seyahatten dönmeyince, kız onu aramaya çıkar.
Kendini devasa, yaralı bir canavarın ellerinde buldu. Dehşete düşmesi gerekirdi ama korkunç görünüşüne ve hırıltılı komutlarına rağmen,
korkmaktan çok merak ediyor.

Canavarın içinde saklı olan erkeğe ulaşabilecek mi? Yoksa Malrik sonsuza dek kayıp mı olacak?

[Lanetli Uzaylı'yı sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, **Artek**
ile başlayan *Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi*
Gelin'i de seveceksiniz!

Fırtınalı bir flört ve acele bir evlilik Artek ve Nelly için sadece başlangıçtır. Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki insan birlikte mutluluk?

[Artek Amazon'da satışa sunuldu!](#)

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için **[buraya tıklayarak haber bültenime !](#)**

OTHER TITLES

HOMESTEAD DÜNYALARI

Uzaylı Kurt

Masalları *Büyük,*

Kötü Uzaylı

Uzaylı Avcısı

Uzaylı Büyüleyici

Lanetli

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Gilmat

Uzaylı Sorunumuz Var!

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

Borgaz

Temel

Naffon

S'kal

Celenk

Kalpar

H'zim

Tomlin

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella

İmparator ve İnanç ve

Savaşçı

Greta ve Gargoyle

Hanna ve Tetikçi Izzie

ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate

ve Kraken

Zambak ve Aslan

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum Quinn

ve Queller Rita ve Akıncı

Sara ve Casusluk Ustası

Tammy ve Hain Unity ve

Gaspçı Vera ve Muzaffer

Willow ve Wraith

Folsom Planet Blues *Uzaylı*

En Çok Aranalar: Kafesteki

Canavar Uzaylı En Çok Aranar:

Hapishane Arkadaşı Uzaylı En

Çok Aranar: Mastermind Uzaylı

En Çok Aranalar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta-Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

[Anne ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Oğul](#)

[Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Aile](#)

[Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Bir Yuva](#)

[Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye](#)

[Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine](#)

[Üç Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)

[Savaşçı için Sığınak](#)

[Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize](#)

[Uzaylı Savaşçı için Umut](#)

KIZIMDAN UZAK DUR.

[Uzaylı Bir Suikastçı Tarafından Korunuyor](#)

MARS'TA CYBORGLAR

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Muhteşem Cyborg Kanun](#)

[Kaçacağı Cyborg](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

KOZMİK SİNEMA

[Benim Güzel](#)
[Yaratığım Yaratık](#)
[ve Ben Skruj](#)

BOYNUZLU TATİL

[Krampus ve Kocakarı](#)
[Nicholas için Bir Hediye](#)
[Bir Ayaz Öpücüğü](#)
[Düğümlü Madde](#)

HAVA KOŞULLARINA MARUZ KALAN

[Çıplak Uzaylı](#)
[The Bare Essentials](#)
[Çıplak Bir Tavır](#)
[Buff Canavarı](#)
[Soyunmak](#)

UZAYLI İSTİLASI

[Uzaylı Seçimi](#)
[Fethi Uzaylı](#)
[Uzaylı Uzaylı](#)
[Uzaylı Uzaylı](#)
[Tutsak](#)
[Yetiştirici](#)
[İttifakı Umut](#)
[Kazazede Şef](#)
[Uzaylı](#)
[Hükümdar](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım İçin Kapkekler](#)

[Trolüm İçin Bela](#)

[Ejderha Patronum için Havai](#)

[Fişekler Bekar Anne ve Ork](#)

[Minotorum için Ökseotu](#)

[Ork Tarafından Vampirimin](#)

[Sevgilisi](#)

[Hayaletime Hediye](#)

[Kurtadamıma Düğün Ork](#)

[Serserisine Teklif](#)

[Kraken'im için Öpücük](#)

Çarşafklar Arasındaki Canavar

[Dikişsiz Ekstra Bakire](#)

[Gargoyle](#)

Canavarla Çiftleşti [Bataklık](#)

[Çiftleşti Canavarıyla](#)

[Satirfaction Alamıyor](#)

Standalones

[Şehirdeki Sıcak Kurt](#)

FANTAZİ

Beş Krallık [Ork'Saklı](#)

[Gelini un Ork'un Çalınan](#)

[Gelini](#)

[Ork'Vaat Gelini un Ork'un](#)

[Bağlanmış Gelini](#)

[Ork'un Prenses Gelini](#)

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı geliştirdi. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

